

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ НЕПОЗНАТИЯТ

Част 0 от „Бунтовници и мошеници“

Превод от английски: Антония Баева, 2001

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Бурята нахлу от север. Синоптиците я предвидиха, но дори и да не бяха, Съмър Ван Ворн усети приближаването ѝ. Не знаеше защо, може би промяната в налягането се отразяваше на кръвното ѝ? Винаги ставаше така — с влошаване на времето настроението ѝ неминуемо се разваляше.

По радиото чу, че този път бурята идва от атлантическия бряг и е създала хаос на островите по пътя си, но разстоянието, което беше изминала, не било достатъчно, за да утихне.

Щеше да мине и над остров Прайд и Съмър вече я чувстваше като слаба вътрешна вибрация. Кожата ѝ се затопли като при треска и стана много чувствителна на допир. Въпреки това бе убедена, че както често се случваше, ураганът ще се отклони към морето и ще стихне, преди да е стигнал Мейн.

Може би само ѝ се искаше да вярва, че и този път ще стане така, защото август бе времето, когато плаваше до Ван Ворнланд. Това бе остров, също като остров Прайд, но ненаселен. Покрит бе единствено с прашни пътища, дънери и камънак. Доколкото знаеше, не бе отбелязан на никоя карта и семейството ѝ пазеше информацията за него. Сега, след като тя бе останала последна от рода Ван Ворн, двете седмици, които прекарваше там всяка година, ѝ действаха като балсам. Ако не бяха потребностите на плътта като храна, вода и подслон през зимата и понитата, за които трябваше да се грижи, би останала там цяла година.

Този път се налагаше Съмър да отплава по-рано. Разбра го час, след като бе поела курс към дома. Небето бързо потъмняваше, вибрациите в нея се усилваха едновременно с усилването на вятъра, а ръцете я боляха при всяко докосването на въжетата и платната. Не трябваше да се отпуска, всяка минута бе скъпа. Обикновено пътуването от Ван Ворнланд до Прайд ѝ отнемаше осем часа. Надяваше се този път да го вземе за шест, защото вероятно по-късно бурята щеше да се разрази с цялата си сила.

След още час разбра, че е била твърде оптимистична. Над главата ѝ плуваха навъсени облаци. Облече си яке върху фланелката и шортите и сплете русите си коси. Привърза всичко за корпуса на лодката, включително и себе си, и се сгуши на най-ниското място, за да се предпази от пръските вода. Въпреки това, след по-малко от час, бе мокра до кости.

Изплаши се. Случвало ѝ се беше да плава в лошо време, но не толкова лошо, колкото сега. Единственото, което можеше да направи, бе да държи здраво руля и да поддържа западен курс.

Към къщи, Съмър, към къщи, повтаряше си наум. Понитата са сами. Понитата сигурно имат нужда от теб.

За съжаление решителността и упорството на никоя жена не можеха да се преборят със стихията. Заваля и задуха по-силно. Морето се развълнува и лодката силно се разклати. Нямаше друг избор, освен да спусне платната. Сгуши се под тях и реши да остане така до стихването на бурята.

Нямаше представа колко време бе стояла мокра и премръзнала в основата на мачтата, когато една вълна издигна лодката, а друга я завъртя. Водата прехвърли планшира и се изля вътре. Тя се опита да я изтребва с една ръка, а с другата здраво се държеше.

В този момент с ужасен пукот мачтата се прекърши на две. Страхът ѝ постепенно се превръщаше в паника. Корпусът се наклони в посоката, в която падна мачтата. Водата нахлуваше толкова бързо, че бе абсурдно да я изгребва. Тя грабна спасителната жилетка, върху която бе клекнала, и едва успя да я нахлузи, когато следващата вълна я хвърли на дъното на лодката. Усети болка, но веднага я забрави, защото се чу виещ звук, след което лодката се издигна нагоре и се наклони настрани.

Съмър се катурна през борда и потъна в студения северен Атлантик. След няколко секунди главата ѝ се подаде над водата и тя трескаво пое въздух. Лодката се люлееше върху вълните недалеч от нея. Опита се да стигне до нея, но вълните я изхвърляха назад, давеше се и опитваше отново и отново. Накрая морето сякаш се смили над нея и една вълна я хвърли към борда.

Чу се жесток звук от удара на тялото ѝ в корпуса. Без да обръща внимание на силната болка Съмър се изтегли по кила. Там легна и притисна глава о мокрото дърво впила пръсти в грапавините. Дъждът

плющеше над нея и с всяка вълна тялото ѝ отслабваше. Знаеше, че ако се отпусне само за секунда, е загубена.

Дръж се, Съмър, дръж се.

Пред очите ѝ се появи образът на понитата на ливадата. Спомни си малката къщичка, в която я отгледа майка ѝ и където все още живееше. Помисли си за клавесина, за флейтата и за малката свирка, която сама издяла от тръстика. В ушите ѝ зазвуча нейната мелодия, която се сля с грохота на морето.

Все повече губеше сили. Краката и ръцете ѝ изтръпнаха от студа и напрежението, а болката в главата и в едната половина на тялото още повече влошаваха положението, докато настъпи момент, в който вече едва дишаше. Зави ѝ се свят и за миг разхлаби пръсти, но после отново припълзя до кила. Не след дълго изпадна в унес. Този път сякаш попадна в някакъв друг свят — тих и бял. Свести се в морето, без спасителната жилетка. Носеше се по повърхността и едва си поемаше въздух. Завъртя глава във всички посоки, но не видя лодката. Извика от мъка, но погълна вода и се задави. Вълните я заляха, главата ѝ вече бе под водата и тя започна да се дави.

В този момент нещо я докосна. Нещо, което едва ли беше кит или делфин. Усети как подпря гърба ѝ и я задържа на повърхността.

— Дишай! — чу нечий глас.

Тя първо се опита да се бори срещу ръката, но после, когато осъзна, че тази ръка иска да ѝ помогне, започна да се бори за въздух.

Отново чу гласа. Силен, мъжки глас.

— Точно така. Малко по малко. Ще се справиш. Спасена си.

— Лодката ми! — извика тя.

— Загубена е — отговори той. Прехвърли я върху гърба си и придърпа ръцете ѝ около врата си. — Трябва да се държиш. Ще можеш ли?

Тя кимна, въпреки че по-скоро се беше отпуснала с цяло тяло върху него, докато той плуваше. В главата ѝ нахлуха разпокъсани въпроси:

Как успяваше да задържа и двамата на повърхността? Как беше успял да стигне до тук? Откъде бе разбрал за нея? Къде е лодката му?

От време на време губеше съзнание. Чувстваше, че трепери, но усещането бе някак далечно, сякаш тялото ѝ бе чуждо. Всъщност,

всичко бе някъде далеч от нея, дори опасността. Чудеше се как нейният спасител успяваше толкова стабилно да носи и двамата върху вълните? Плуваше неуморно, тялото му излъчваше сила' и решимост. Самата тя бе напълно лишена от енергия и не ѝ оставаше нищо друго, освен да остави съдбата си в ръцете му.

В полусъзнание усети промяна в ритъма на движенията му. С усилие отвори очи и през вятъра и дъжда забеляза, че пред тях се мерзелят масивни, тъмни скали. Той я свали от гърба си и я изнесе на ръце от водата.

— Аз съм у дома! — изненадано възкликна тя. — Не разбираше: бе сигурна, че островът е на няколко часа път от мястото, където се обърна лодката. — Как успя...?

— Не бяхме толкова далеч от брега, колкото си предполагала — отговори той с дълбок, дрезгав глас. Пренесе я на тясната ивица на брега и я положи върху мокрия пясък. Продължаваше да вали, но широките му рамене и гръб я скриха от дъжда. Наведе глава над нея.

— Как се чувстваш?

— Вкочанена — едва прошепна, тъй като не можеше да спре да трака със зъби.

Той прокара ръка под мократа ѝ плитка и я изцеди от водата.

— В шок си. Трябва да се стоплиш и изсушиш. Къде живееш?

Зъбите ѝ продължаваха да тракат, въпреки че не усещаше студ. Даде си сметка, че този човек бе напълно непознат, а у тях нямаше мъж. Никога не е имало. На мъжете не можеше да се има доверие.

Но все пак този бе спасил живота ѝ. Едва ли е толкова лош. Освен това, вероятно нямаше да може да се прибере сама у дома.

— Живея в горната част на острова — предпазливо поясни тя. — На петнадесет минути пеша. Има пътека от плажа, води до пътя... Едва бе изрекла последната дума и той отново я вдигна на ръце. Съмър бе сигурна, че е смъртно изморен и се питаше откъде намери сили да продължи. Безпогрешно откри пътеката, притисна я по-близо до себе си, за да я пази от бурята и пое нагоре.

За пръв път през живота си, тя се помоли наум някой от съседите да мине по пътя, но шансовете клоняха към нула. Вероятно всички се бяха скрили от бурята и щяха да излязат едва след като стихията утихне. Всъщност, за какво им беше да излизат? Те не се тревожат за дърветата на ливадата, където пасат понитата. За тях това са просто

ненужни букове. За Съмър не беше така, защото широките им листа бяха важна храна за кончетата, без която те са обречени.

Тази мисъл бе непоносима. Тя затвори очи и се опита да насочи вниманието си към мъжа, който я носеше. Ръцете му бяха силни, а прегръдката странно успокояваща. Познаваше острова като дланта си и мислено следеше пътя.

— Това е пътят — едва успя да промълви като заради вятъра, едва чу собствения си глас. — Когато стигнеш до края, завий на ляво.

Бурята бушуваше с всички сили, но той не губеше сили и продължаваше да си пробива път през стихията. Мина ѝ през ум, че може би ще бъде по — добре да му благодари и да му каже да я остави да продължи сама, но не бе сигурна, че ще може да ходи. Краката ѝ бяха сковани, усещаше остра болка, особено силна в коляното. Вкъщи трябваше да се погрижи за него.

В момента, в който той се отклони от пътя и тръгна по пътеката към дома ѝ, тя напрегна всички сили и успя да дойде в пълно съзнание.

— Спри тук! Трябва да видя ливадата!

— Не сега.

— Може да има щети.

— Не можеш да направиш нищо, преди да е спряла бурята. Освен това си ранена.

— Не съм, нищо ми няма — опита да протестира тя.

Той не обърна внимание на думите ѝ и продължи. Качи се по стълбите на къщата и я внесе вътре. Затвори вратата зад себе си и шумът от вятъра и дъжда останаха навън. Внимателно я положи на дивана.

— Първо огъня — разбърза се той и се обърна към голямото каменно огнище.

Съмър се надигна и борейки се с острата болка опита да се изправи. Коляното силно я заболя и тя не можа да сдържи стона си. Мъжът за миг се озова до нея и я побутна назад, за да я накара да легне отново.

— Моля те, не се движи докато не разберем какво ти е. — Гласът му бе мек, но ръцете твърдо не ѝ позволиха да стане. Взе вълненото одеяло, метнато върху облегалката на дивана и понечи да я покрие.

— Мокра съм, няма смисъл — спря го тя. — Трябва да се преоблека. — Задърпа якето си, но отново усети още по-силна болка.

Пръстите ѝ трепереха. Той се пресегна да ѝ помогне.

— Не — протестира Съмър.

— Не можеш сама. Не можеш.

— Защо? — Преди да успее да продължи, тя усети слабост и замълча.

Той очевидно разбра, че всяко движение ѝ причинява болка и внимателно изхлузи якето ѝ първо през едната ръка, после през другата, след това през главата. По същия начин свали фланелката. Тя веднага сграбчи одеялото, защото не носеше сутиен, а този мъж, въпреки че бе спасил живота ѝ, все пак бе напълно непознат. Единственото, което знаеше за него бе, че скита в морето през бурята и спасява девойки в беда, след което ги води, където реши. Не знаеше нищо повече, освен това, че е едър и мокър колкото самата нея.

Той се присегна към лампата.

— Не работи — отбеляза тя, докато се увиваше в одеялото. — По време на буря електричеството винаги спира. Използвай фенера до огнището. — Съмър се опитваше да диша плитко, за да не усеща болката в ребрата. Отново легна назад и затвори очи. — Кибритът е до него.

Няколко секунди по-късно през затворените ѝ клепачи се процеди светлина. Отвори очи и видя как непознатият се суети около нея. Лицето му бе осветено от фенера. Беше мокър, но въпреки това хубостта му се забелязваше от пръв поглед. Тъмната, влажна коса бе залепена на челото, имаше правилен нос, четвъртит овал на брадичката и сини очи, които я гледаха загрижено.

— Къде те боли? — попита мъжът.

— Навсякъде — отговори тя, като си мислеше, че този общ отговор ще омаловажи нараняванията ѝ. Всъщност отговорът съвсем не беше общ, а напълно точен. Чувстваше сякаш под кожата си има милион иглички, а травмите започваха да се обаждат една по една.

— Това единственото легло ли е? — обади се той.

— Да.

— Ще ти бъде достатъчно топло — отбеляза той и отново отиде до огнището. Когато огънят се разгоря, мъжът седна на леглото до нея. Нежно прокара ръка по челото ѝ.

— Боли ли? — попита той.

Тя кимна. Изведнъж видя пръстите му.

— Кървя! — изненада се тя.

— Има такова нещо.

Съмър чу стъпките му по дървения под, после отварянето и затварянето на шкафчетата в кухнята и банята.

Не го познаваш, чу отново вътрешния си глас. Можеш сама да се погрижиш за себе си, както винаги си го правила. Седни, кажи му да си тръгне.

Но гласът бе твърде тих и далечен, за да го послуша. Обърна лице към възглавницата. Изведнъж се почувства ужасно изтощена, единственото ѝ желание бе да спи. В следващия момент главата ѝ сякаш потъна във възглавницата. Усети как същите нежни ръце почистват раната на челото ѝ. Бе толкова слаба, че не реагира дори на пощипването от лекарството.

Сигурно е лекар, реши тя. Никога не бе ходила на лекар, но от това, което бе чувала за хората от тази професия, беше сигурна, че непознатият мъж е точно такъв. Все още не можеше да си обясни, как бе попаднал в океана при нея по време на бурята, но сега очевидно знаеше какво да прави с раните ѝ.

Все пак, когато се протегна към края на одеялото, тя здраво го притисна към себе си.

— Искам да ти помогна — успокои я непознатият с тих глас, който сякаш се вля в тялото ѝ като балсам. Погледът му бе директен, пронизващ, но в същото време нежен. — Имаш нужда от грижи — продължи той. — Няма да ти сторя нищо лошо. Иначе защо щях да те вадя от водата.

Лъже, обади се отново гласът, но този път тя въобще не му обърна внимание, защото се заслуша в приятния тембър на непознатия. Очите му бяха толкова искрени, всяко негово движение бе така точно премерено, че когато отново посегна към одеялото, тя му позволи да го отметне настрана. Нямаше сили да гледа, затова извърна глава, но продължаваше да усеща всичко, което прави. Ръцете му бяха големи, топли и сръчни. Внимателно опипваха и притискаха вейка част на тялото ѝ. Докосваше я предпазливо, но в същото време решително. Всеки път, когато Съмър извикваше от болка, той спираше за малко и изчакваше болката да отшуми, преди да продължи с прегледа.

— Струва ми се, че си натъртила ребрата си — констатира накрая той и погледна към бедрото ѝ. Преди да успее да протестира,

вече бе разкопчал колана на панталона ѝ. — Очевидно си се ударила в нещо твърдо, кожата се е разцепила.

Почисти раната и отиде за марля. Когато се върна, тя отново бе придърпала одеялото върху гърдите си.

Той прегледа бедрото ѝ — докосването му бе внимателно и я окуражи да се отпусне. Леко трепна само когато ѝ сложи лейкопласт. Щом натисна коляното я прониза остра болка. Пое си дълбоко дъх и се опита да се овладее. Мъжът я подкани да легне назад и започна леко да масажира слепоочията ѝ, докато започна да я унася. Заговори тихо. Съмър не различаваше думите, но гласът и пръстите върху кожата ѝ я успокояваха. Вторият път, когато докосна коляното, болката не бе така непоносима.

Когато се събуди, навън вече беше тъмно. Все още духаше силно и дъждът плющеше в прозорците. Сякаш за да компенсират лошото време, пламъците в огнището излъчваха уютна топлина.

Непознатият седеше на пода, облегал на канапето. Беше съблякъл ризата си, а краката му се подаваха боси под джинсите. Огънят осветяваше лицето му и Съмър имаше няколко секунди, преди да се обърне към нея, да го погледа в профил.

— Как се чувстваш? — загрижено попита той.

Гласът и очите му отново ѝ подедействаха успокояващо, но тялото я изплаши. Бе огромен и това, че така удобно се бе разположил в стаята ѝ, я притесни. Пламъците се отразяваха в мускулестите му гърди и в този момент тя осъзна, колко е малка и безсилна в сравнение с него.

Непознатият се намръщи.

— Нищо няма да ти сторя — увери я той. — Наистина, няма.

Тя с мъка преглътна и погледът ѝ се спусна по разголените му гърди.

— Моите дрехи също са мокри. Стана ми студено — поясни мъжът.

Думите му разколебаха опасенията ѝ. Този човек я спаси в изключително трудни обстоятелства, доведе я невредима у дома, погрижи се за раните ѝ. След всичко това, едва ли би сторил нещо лошо. Освен това имаше още нещо — лицето му ѝ бе познато. Опита се да си спомни откъде, но не успя и реши, че това е така, защото го бе видяла, преди да заспи.

— Как си? — повтори въпроса си той.

— Чувствам се като настъпена от слон — едва успя да му отговори. Спомни си ужасната буря и добави: — Предвид обстоятелствата съм много добре. Имам щастието да съм жива. Благодаря, че ме спаси.

Той не помръдна, само леко кимна на думите ѝ.

— Челото боли ли те?

— Усещам само тъпа болка.

— Ребрата също ще те наболяват известно време. Как е коляното?

При тези думи тя си спомни колко силно я бе заболяло.

— Счупила съм нещо в него, нали?

— Не, само лошо е навехнато.

Можеше да се закълне, че е счупено. Никога през живота си не бе изпитвала по-остра болка. За да провери, опита да го размърда. Все още я болеше, но далеч не толкова силно, колкото преди. Протегна се и го опипа. Сякаш наистина всичко бе наред. Повече я притесни факта, че бе само по нощница. Това означаваше, че този, който спаси живота ѝ, който бе толкова по-силен физически от нея и който се беше разположил в къщата ѝ като у дома си, я беше видял чисто гола. Никой мъж не я бе виждал така.

Един бе успял донякъде. Случи се един мъглив ноемврийски ден преди няколко години. Връщаше се от града и вървеше към вкъщи с ръце пълни с продукти, когато той я спря и заговори. Онзи мъж също бе по-едър и силен от нея, но когато се опита да разкъса дрехите ѝ, очите му бяха пълни с лъст. Тя го ритна с коляно и избяга. След това седя цял ден и цяла нощ с пистолет, насочен към вратата. Той не се появи, а следващата седмица загина в морето. Съмър не го съжали. Желаяше смъртта му, защото бе жесток човек. Светът би станал по-добър без хора като него.

А този тук...? Спаси живота ѝ и въпреки че я бе съблякъл, едва ли криеше лоши намерения.

— Кой си ти? — попита с треперещ глас. Спомни си, че очите му бяха сини, въпреки че сега седеше с гръб към огъня и не виждаше ясно лицето му.

— Казвам се Камерън — отговори той. — Камерън Дивайн.

Името не ѝ говореше нищо, но отново ѝ мина през ум, че има нещо познато в лицето му.

— Откъде си? — продължи тя.

— От север.

Канадец. Те идваха често в Мейн, особено през лятото. Ако е редовен посетител на града, вероятно са се разминавали по улиците. Това обясняваше усещането, че го е виждала и преди.

— Идвал ли си друг път тук?

— Не.

Толкова по въпроса за това, че го е виждала.

— Какво правеше в океана?

В угълчето на устата му се появи суха усмивка.

— Същото като теб. Като че ли бурята беше тръгнала на лов за лодки.

— Значи си плавал?

Той кимна.

— Плавал си между островите? Има стотици в близост до брега.

— Аха.

— Сам?

Той отново кимна.

Съмър се взря в него. Не можеше да открие никакъв недостатък пито в лицето, нито в тялото му. Погледът ѝ се плъзна по издължените мускули, които се спускаха от раменете до китките. Чудеше се как е възможно да е толкова съвършен и как по време на бурята не се беше ударил никъде.

— Имах късмет — подхвърли той, сякаш прочете мислите ѝ. — Паднах през борда на лодката точно преди да се разбие.

Тя си спомни как я намести на гърба си и изплува огромно разстояние в бушуващото море. Това бе невъзможно за един обикновен човек!

— Как успя! — възкликна тя.

Мъжът сви рамене и се обърна към огъня.

— Просто съм в добра форма.

За това, което видя от него, „добра форма“ бе твърде слабо определение. Никой мъж не я беше виждал съблечена, но самата тя познаваше мъжкото тяло. Често се случваше, когато някой в града е болен или наранен и традиционната медицина не му помага, да викат

нея, за да го лекува със своите балсами и билки. Правеше го даром, скришно, под прикритието на нощта, така че оставаше тайна за повечето хора от града. Въпреки това бе видяла достатъчно мъжки тела, за да може да твърди, че това на Камерън Дивайн, разголено над влажните джинси, бе по-хубаво от другите.

— Но бурята беше страховита? — продължи да разпитва тя.

— Въпрос на ритъм при плуването — отговори той и леко размърда едното си рамо. — Всъщност, не съм плувал толкова много, колкото си мислиш. През повечето време вълните ни носеха.

— Как не потънахме? — настояваше да разбере Съмър.

— В дробовете си постоянно имах въздух, затова.

— Обикновено хората не оцеляват при такива обстоятелства. Трябваше да сме се удавили десет пъти.

Той бавно се обърна към нея и погледите им се срещнаха.

Но не се удавихме, нали. Единствено това има значение, казаха очите му.

— Искаш ли супа? — продължи на глас.

Тя бе толкова шокирана от яснотата, с която четеше в очите му, че не чу въпроса. След малко осъзна какво я пита и погледна към печката, където забеляза една голяма купа.

— Сготвих нещо докато спеше. Не знам дали се е получило. Имаш някакви странни неща в шкафовете.

Наистина има, помисли Съмър. Медицинските супи бяха неин специалитет и затова държеше вкъщи тези „странни неща“. Знаеше точно какво трябва да сложи в бульона, за да ускори зарастването на раните и възстановяването, но бе твърде слаба, за да стане и да го направи. По ирония нейните познания се оказваха неизползваеми, точно когато самата тя имаше нужда от тях.

Не възнамеряваше да му казва всичко това. Хората го възприемаха по различен начин. Тези, които се нуждаеха от нея я приемаха, а останалите не. Нямахше представа как ще реагира Камерън и не смяташе да го тества точно сега, когато се чувстваше толкова обезсилена.

Мълчаливо го наблюдаваше как стана и отиде до печката. След това наля с черпака от димящата течност, пристъпи към дивана и й помогна да седне. Тя поддържа чашата под носа си, вдишвайки дълбоко аромата, като се опитваше да определи, кои от онези „странни неща“

бе сложил вътре. Някои комбинации биха могли да я изпратят на оня свят, да предизвикат халюцинации, да я накарат да повръща, да се поти, дори да се окосми.

Не, няма опасност, реши тя и отпи глътка. Не беше използвал нищо, което може да ѝ навреди. Самата тя би добавила някои билки, за да се възстанови по-бързо, но и това, което беше сварил щеше да свърши работа.

— Справих ли се? — попита той, сякаш отново прочете мислите ѝ.

Тя се усмихна, объркана от факта, че е толкова прозрачна за него.
— Да.

Погледът, с който посрещна усмивката ѝ, за пореден път я изненада. Усети в себе си пламъче, от което в тялото ѝ се разля странна топлина.

— Пий — меко я подкани той и отново се обърна към огнището.

Тя се подчини, но докато пиеше бульона си мислеше единствено за погледа, който ѝ бе отправил. Имаше изключителни очи и невероятно тяло. Подобни констатации не бяха характерни за нея. Съмър не познаваше мъжете в сексуален смисъл. Контактите ѝ бяха единствено с нейните пациенти, за които се грижеше. Никога не бе докосвана, изкушавана или възбуждана, както не беше и сега, от Камерън Дивайн, убеждаваше се тя. Все пак не можеше да отрече вътрешната топлина, която я изпълваше. Вероятно тази топлина означаваше, че го оценява като мъж. Това я караше да се чувства неловко.

Още повече я притесняваше мисълта, че може би ще прекара нощта в дома ѝ, а тя не знаеше нищо за него.

— Ти лекар ли си?

Мъжът бе седнал пред огъня с крака, опънати напред.

— Не.

— Тогава какъв си?

— Научен изследовател.

Това ѝ се строи много сложно и мъгляво, освен това отново ѝ се доспа.

— Къде работиш?

— В лаборатория.

— А тази лаборатория къде се намира? — продължи да разпитва тя.

— На север.

Предишния път, когато го попита откъде е, той ѝ отговори по същия начин. Искаше ѝ се да научи повече подробности. Лаконичните му отговори я караха да мисли, че крие нещо. Всъщност, Канада така или иначе ѝ бе напълно непозната.

— Имаш ли семейство?

Мъжът поклати глава.

— Никакво? — По-сигурна щеше да се чувства, ако знаеше, че у дома го очаква любяща жена и куп дечица. Това би било препоръка за него. Той отново поклати глава.

— Нямах си никого, който би се разтревожил, ако с теб се случи нещо в морето?

— Съвсем никого.

Това означаваше, че не бърза за никъде.

Очите ѝ се затваряха. Ако този мъж е с лоши намерения, е в истинска беда, защото къщата ѝ бе много изолирана. Сякаш нямаше никакво намерение да си тръгва, а тя не можеше да го принуди. Чувстваше се особено — упоена.

— Искам... Искам да отида горе... В спалнята — едва прошепна тя. Събра всички сили, седна и спусна крака на пода. Обгърна с ръка гърдния си кош, опитвайки да намали болката в ребрата. Камерън скочи и застана пред нея.

— Тук долу ще ти е по-топло — заяви той.

Лицето му плуваше пред очите ѝ.

— Трябва... да се кача...

Излишно бе да настоява повече, защото той я вдигна на ръце и тръгна нагоре по стълбите.

— Няма смисъл да ме носиш — едва чуто промърмори тя, но постепенно губеше съзнание и не можеше да се съпротивлява. Беше сложил нещо в супата. Със сигурност. Това бе единствената причина да се замае така. Той я положи на леглото и я покри със завивката.

— Така добре ли е? — попита мъжът и отмахна няколко кичура коса от лицето ѝ.

— Да — прошепна Съмър. Изчака го да се обърне и да слезе надолу, после, борейки се със съня, отвори шкафчето до леглото,

извади малък черен пистолет, постави пръст на спусъка и така, готов за стрелба, го скри под възглавницата. Едва тогава се отдаде на пълната забрава.

ВТОРА ГЛАВА

Пистолетът беше изчезнал. Съмър го осъзна около тридесет минути след като се събуди. Беше напълно сигурна, че когато заспиваше бе в ръката ѝ, не си спомняше точно защо, но това сега нямаше значение. Обърната на една страна, започна да рови под възглавницата и завивката. Прекъсна я нечий дълбок глас:

— Аз го взех. Страхувах се да не се простреляш в съня си.

Тя тихо възкликна. Виеше ѝ се свят. Трудно го фокусира. С всеки удар на сърцето, спомените от изминалата нощ проблясваха в главата ѝ. Камерън. Той седеше недалеч от леглото ѝ с лакти подпрени върху свитите, широко отворени колене. Все още без риза той изглеждаше още по-огромен в тясното помещение. От ръката му висеше пистолетът.

— Защо реши, че ще се опитам да направя нещо лошо? — попита той с искрено любопитство. — Нали те доведох невредима до тук. Какъв ще е смисълът да те наранявам?

Тя не можеше да му отговори. Не знаеше, не разбираше мъжете.

Той ѝ подаде пистолета.

— Ето, вземи го, щом като те кара да се чувстваш по-сигурна.

Без оправдания и обяснения тя го прибра в пазвата си. Затвори очи и се опита да успокои пулса си.

След близо минута мълчание той продължи:

— Използвала ли си го някога?

Разбира се, искаше ѝ се да го сплаши. Аз съм отличен стрелец, само да ми се изпредиш и си мъртъв. Не беше добра в лъжите, освен това нещо в него я обезкуражаваше да отговори по този начин. Как можеше да му обясни, че е самотница, че опитът ѝ с хората — независимо дали мъже или жени, не ѝ е донесъл нищо добро.

— Не — призна тя. — Не, не съм го използвала.

— Тогава за какво ти е?

Тя посрещна погледа му с изражение, което се надяваше да е леко предупредително.

— Винаги има първи път.

Мъжът не отговори. Тъмносините му оди, които изглеждаха дълбоки като океана, но не така бурни, а спокойни и хипнотични не се отделяха от лицето ѝ.

— Как се чувстваш? — меко попита той.

Тя се протегна енергично.

— Скована.

— Имаш ли болки?

— Не, или поне не остри — с облекчение въздъхна тя. Усещаше някаква умора в цялото си тяло и имаше чувството, че крайниците ѝ са много тежки. Сети се как рухна предишната вечер. Спомените кристализираха и отново я поставиха нащрек.

— Какво беше сложил в супата ми? Нещо направо ме събори.

— Ти сама рухна. Денят ти беше доста напрегнат, имаше нужда от сън.

— Колко е часът?

— Единадесет.

— Единадесет! — Тя скочи от леглото, като не обърна внимание на болките. — Никога не съм спала толкова до късно. Причината е в супата, сигурна съм. — Съмър застана неподвижно и се послуша. — Бурята отмина ли?

— Да, сега само вали.

Трябваше сама да се досети още когато се събуди. Кожата ѝ не бе така чувствителна, температурата ѝ се беше нормализирала и въпреки смущаващото присъствие на Камерън, бе по-спокойна. Отхвърли завивката настрани, спусна крака от леглото и се опита да стане. Усети остра болка в коляното. Бързо седна обратно и започна да прави масаж на слепоочията си.

Камерън не помръдна.

— За къде бързаш толкова?

— За банята — отговори тя, опитвайки се да не поглежда към него. Беше твърде силен, в сравнение с него изглеждаше малка и слаба, което не ѝ харесваше. — След това ще отида до ливадата, за да видя моите понита.

— Твои ли са?

— Ами, да. Всъщност, не са на никого и аз се грижа за тях. — Тя сложи ръка върху коляното си и започна да го масажира, опитвайки да

намери слабите точки и да им придаде енергия. Беше изненадана, че при болката, която изпита, нищо не бе счупено. Само навяхване, нищо повече.

— Значи понитата са диви? — изненада се Камерън.

— Да.

— Странно. — Той замълча. — Не съм предполагал, че на толкова северен остров като този може да има диви коне.

Предизвикателният му тон я накара да го погледне в лицето. Очите му бяха дълбоки и хипнотизираха, чертите му издаваха невинност. Бе по-красив, отколкото ѝ се стори предишната вечер.

Вярвай ми, сякаш ѝ казваше с целия си външен вид. *Говори ми*. Тя се бореше срещу това внушение, но безмълвните му слова цяла я разтърсиха. Дъхът ѝ секна и трябваше да направи усилие да възстанови дишането си. Единственото, което успя да отговори бе:

— Само през лятото.

Не беше свикнала с компанията на мъж, това е всичко, каза си наум. В къщата ѝ не влизаха мъже, още по-малко в спалнята, а неговото присъствие не можеше да се пренебрегне. Трябваше да се облече, да стане и да излезе, за да провери в какво състояние са пасбищата. Колкото по-скоро Камерън напусне острова, толкова по-добре, каза си тя. Обичаше да се чувства на сигурна почва. Държеше нещата да се върнат такива, каквито бяха преди. Искаше отново да бъде сама.

Стана на един крак и предпазливо опита да стъпи на другия. Тъкмо щеше да прехвърли тежестта си върху него, когато мъжът скочи на крака и я хвана за лакътя.

— Нищо ми няма — увери го тя.

— Напротив — възпротиви се той. — Коляното ти е навехнато. Ако се опиташ да ходиш, ще влошиш състоянието му.

Съмър държеше да докаже своята независимост и се освободи от ръката му.

— Мога сама да вървя — отсече тя и накуцвайки слезе по стълбите надолу към банята. Веднага щом затвори вратата зад гърба си седна на ръба на ваната и започна да разтрива коляното.

— Инатът няма да излекува крака ти — чу гласа на Камерън зад вратата.

— Не съм инат.

— Добре тогава, упорита си.

— И това не е вярно. Нищо ми няма.

— Както искаш — съгласи се той след минута мълчание.

Петнадесет минути по-късно тя излезе от банята. Сега се чувстваше много по-спокойна в джинси, широка риза и сплетена коса. Намаза раните си с лекарство. Зарастваха много бързо.

Трябваше да признае, че освен приспиващото средство, той се беше справил добре с комбинацията билки, която бе сложил в супата.

Всъщност сънят не ѝ навреди, напротив, подейства ѝ добре, но Камерън бе длъжен да я попита какво да сложи в бульона. Беше свикнала сама да ръководи живота си. Сама решаваше какво и кога да прави. Никой не можеше да взима по-добри решения от нея.

С тези мисли в главата прекоси всекидневната като не обърна никакво внимание на Камерън, който седеше до огнището. Нахлузи чифт галоши, взе си якето и излезе. Да, наистина, коляното я болеше, а също ребрата и главата. Знаеше, че ще е по-добре да остане в леглото, но не можеше да си позволи този лукс. Трябваше да отиде до ливадата, за да си върне равновесието.

Вън дъждът не спираше. Тя вдигна качулката на якето и се заизкачва по възвишението зад къщата. Усещаше жилавата трева под краката си. Подхлъзна се веднъж, после втори път, като всеки път се подпираше с ръка на земята, проклинайки болките по цялото си тяло. След като преваля върха на хълма пътеката заслиза надолу. Над главата ѝ се извисяваха борове, които я пазеха от дъжда, а под краката ѝ се стелеше килим от борови иглички, двойно по-дебел, отколкото преди бурята. Вятърът бе оставил отпечатък навсякъде лежаха пречупени клони. Някои прекрачваше, други отстраняваше от пътя си. По-късно, щеше да се погрижи да ги разчисти, но сега бързаше да види ливадата.

Внезапно гората свърши и тя излезе на открито. Сърцето ѝ се изпълни с надежда. Над ливадата се стелеше гъста мъгла. Постепенно от нея изплуваха силуети, които, щом я забелязаха, тръгнаха към нея. Колкото повече се приближаваха, толкова по-широка ставаше усмивката ѝ. Съмър протегна ръце към първото от групата пепелявосиви понита, обгърна лъскавата му шия и притисна глава към гривата му. С удоволствие вдъхна смесения аромат на коня и гората. Качулката ѝ падна назад, но дъждът вече не ѝ пречеше, напротив, сякаш измиваше ужаса от бурята. Протегна се към друго пони, после

към трето, докато не докосна всяко едно. Очите ѝ се напълниха със сълзи от щастие.

Кончетата бяха добре. Нито едно не липсваше, нито едно не бе ранено. Храстите и дърветата също не бяха пострадали много, установи тя, след като накуцвайки обиколи ливадата. Малкото опадали листа едва ли щяха да имат особено значение.

Нечий мокър нос побутна ръката ѝ. Беше Пъмкин, най-малкото и най-гальовното пони.

— Здравей мило мое — нежно прошепна тя и го погали по мокрото, копринено носле. — Добре се справи с бурята, нали — продължи тя. — Кончето мушна муцуна под рамото ѝ, просейки прегръдка. Съмър с удоволствие обгърна с ръце шията му. — Толкова се тревожех — през сълзи призна тя, притисна го по-силно към себе си и залепи една целувка върху гривата му. После, докато обикаляше ливадата, кончето постоянно ходеше до нея.

Вероятно е забелязало, че куцам и затова ме съпровожда, фантазираше тя.

Пое дълбоко дъх, но все пак предпазливо, защото се страхуваше, че ребрата пак ще я заболят.

Изпита истинско облекчение. Това бе нейният свят — тук се чувстваше сигурна и обичана. Не можеше да си представи друго място на света, където би се чувствала по-спокойна. Безпокойството ѝ сякаш се разтвори в мъглата.

Посегна и извади тръстиковата свирка, която криеше в един дънер. Разнесе се бавна, мека и нежна музика, в която Съмър изля преживяванията и чувствата си. Всяка нота бе нова, всяка мелодия звучеше един-единствен път. Тъжната мелодия бе изключително красива и действаше като магия, успокоявайки душата и тялото ѝ така, както нищо друго.

Увлечена в музиката, не чу приближаването на Камерън. Изведнъж усети присъствието му и рязко се обърна. Той бе застанал почти до нея.

— Не спирай — подкани я той. — Толкова е хубаво.

Но тя никога не свиреше пред хората, затова не продължи. Искаше ѝ се да му каже, че това е нейното място, че не е желан тук и трябва да си тръгне, но сърце не ѝ даде да го направи, защото в тъмносините му очи прочете:

Истина е, музиката ти ми харесва.

Вероятно му доставя удоволствие да ме слуша, помисли си тя. Иначе не би стоял под дъжда без яке, със същите джинси и риза, които снощи бяха изсъхнали, но сега от тях отново се стичаше вода. Сякаш не забелязваше, че е мокър. Изглежда не му беше студено. Във всеки случай, стори ѝ се напълно спокоен.

Той бе или дявол или ангел. Съмър не знаеше кое от двете.

Объркана и притеснена, обърна поглед към понитата. Пъмкин се приближаваше към нея, хвърляйки печални, уплашени погледи към мъжа. Побутна с нос ръката ѝ, като че ли я питаше дали непознатият не е опасен.

— Значи това са понитата? — обади се Камерън.

Съмър кимна.

— Наистина ли са диви?

Тя отново кимна. Не искаше да говори, защото по този начин може би щеше да го окуражи да остане. Освен това предпочиташе да не го гледа в очите, защото погледът му ѝ влияеше по особен, необясним начин.

Гласът му отново заглуши ромоленето на дъжда.

— Каза, че идвали само през лятото. Къде са през останалата част от годината?

— Не знам — отговори тя, като си играеше с перчема на кончето. Докосването до животното я зареждаше с енергия.

— Как е възможно да не знаеш?

— Не съм ги преследвала, когато си тръгват.

— Но ако наистина държиш на тях толкова много, би трябвало да знаеш всичко за живота им.

— Никой не знае всичко за живота им — прекъсна го тя. — Идват с настъпването на лятото и си тръгват през есента. Единственото, което знам със сигурност е, че са тук всяка година.

— И идват само заради пашата?

Тя отново кимна.

— Има нещо особено в тези букови дървета, от които пасат — поясни тя.

— Какво?

Тя се поколеба. Пасбището и понитата бяха лично нейна работа и Камерън нямаше нищо общо с това. Но той изглеждаше искрено

заинтересуван. Повечето хора не проявяваха никакъв интерес.

— Не знам. Опитвам се да разбера. Занесох проби в една лаборатория на континента, но там не откриха нищо особено. Решиха, че напразно съм вдигнала шум. Но понитата неслучайно са избрали точно тези дървета. Донесох им листа от континента, но не ги докоснаха. Има нещо особено в растителността тук, знам го със сигурност.

Тя погледна към Камерън, очаквайки да види присмехулно изражение върху лицето му, както се случваше всеки път, когато заговореше с някой на тази тема. За нейна изненада той замислено и сериозно наблюдаваше понитата. За нещастие замисленото му изражение не задържа дълго вниманието ѝ, защото погледът ѝ се плъзна надолу към мократа му риза, която бе прилепнала като втора кожа и ясно очертаваше мускулестото му тяло. Все едно беше гол до кръста. Усети същото затопляне някъде в корема, както първия път, когато го видя без риза.

Той внезапно обърна поглед към лицето ѝ, но дори тогава тя не успя да откъсне очи от красивото тяло.

— Това ли е единственото място, където пасат понитата? — попита Камерън.

— Да — отговори тя, като вълнението пролича в задъхания ѝ тон. — Опитах да ги заведа на други места на острова, но те отказаха да ядат. Същото става, когато им купя храна или донеса друг вид трева. Не се докосват до нея.

— Защо ще се докосват, след като имат толкова хубава паша?

— Защото някой ден могат да я загубят.

Той се намръщи.

— Искаш да кажеш, че при някоя следваща буря буковите дървета могат да пострадат? Да бъдат пометени — поправи се сам. — Смяташ ли, че би могло да се случи?

— Възможно е. Видя какво стана вчера. Истински ураган. Този не причини много щети, но за следващия не се знае.

Майка ѝ бе напълно убедена, че някой ден ще ги връхлети истинско бедствие. Често я предупреждаваше, че това може да се случи. За последен път ѝ го каза малко преди да умре.

— Природните стихии са нещо съвсем естествено — продължи тя. — Не е същото с катастрофите, които предизвикват хората.

— Хората?

— Да. Те наричат това цивилизация. Откакто се помня тук постоянно идват на оглед с намерението да построят нещо на мястото на ливадата — един имаше идея за курортно селище, друг искаше да направи голф игрище, трети планираше санаториум. Във всички случаи щяха да отсекат буковата горичка и следващото лято, когато понитата дойдат, ще загинат от глад.

— Сигурен съм, че си се възпротивила срещу тези планове?

— Разбира се — гордо вдигна глава тя.

Мъжът се усмихна.

— Браво на теб. Очевидно са взели предвид мнението ти, иначе щяха да бъдат тук.

Тя потупа Пъмкин и го проследи с поглед, докато кончето се присъедини към стадото.

— Не съм убедена, че точно моите аргументи са ги отказали.

— Ако не те, тогава какво?

Съмър сви рамене.

— Дребни неща — времето, локвите, червеите.

Той погледна към земята между подгизналите си маратонки.

— Не виждам никакви червеи.

— Змии, исках да кажа — поправи се тя, защото ѝ хрумна, че подходът ѝ е погрешен. Опитваше се да внуши на Камерън, че по нищо не се различава от другите хора. Смяташе, че ако не я намира странна, — ще бъде по-внимателен с нея. В същото време държеше да го накара да си тръгне и бе готова да жертва доброто му мнение и да рискува да изглежда смешна, само за да го постигне.

— Змии? — изненада се той.

— Големи, дебели, дълги — увери го тя, като все пак се опитваше да звучи правдоподобно. — Понякога поляната е пълна с тях.

Той внимателно се загледа в ливадата, опитвайки се да забележи нещо голямо, дебело и дълго.

— Не виждам никакви змии.

Съмър не можеше да определи, дали това, което му каза, го притесни. Може би нямаше нищо против змиите.

— Те идват само когато поляната е в опасност, също като бръмбарите.

Камерън скептично повдигна вежди.

— Бръмбари?

— Аха. Приличат на огромни комари, големи, черни, издават звук, който може да подлуди и най-нормалния човек, а когато започнат да хапят са направо ужасни.

Той стоеше с ръце в джобовете на джинсите. Съмър не можеше да определи, дали думите ѝ имаха някакъв ефект върху него, още повече че наоколо не се забелязваха нито змии, нито. Бръмбари.

— Значи змии и бръмбари — обади се той. — Не торможат ли конете?

Тя поклати глава.

— Спомена и локви?

Съмър кимна утвърдително и продължи:

— Огромни локви. Понякога това място прилича на езеро.

— Нов момента няма нищо общо с езеро — подхвърли той.

— Защото с нищо не застрашаваме ливадата, но повярвай ми, когато се зададе някаква опасност, тук става истинско наводнение. Мирише непоносимо. Понякога направо можеш да умреш от вонята, толкова е отвратителна. Хората от града се кълнат, че тук е свършено сухо, но появят ли се купувачи, веднага се наводнява. Само като подушат миризмата, веднага се отказват.

Камерън се почеса по врата.

— Значи вали само когато се очаква да дойдат потенциални купувачи? — отбеляза той. — Също така тогава се появяват змиите и бръмбарите, нали?

— Аха — съгласи се момичето. — Много странно място, местните твърдят, че е обитавано от духове — предупреди тя.

Той я погледна изпитателно.

— Но ти въпреки всичко продължаваш да идваш тук?

Тя бавно поклати глава, погледна го право в очите и продължи със зловещ глас.

— Аз също имам нещо общо с тези духове, аз съм тази, която призовава змиите и бръмбарите и предизвиква наводненията.

Той се засмя.

— Не ми ли вярваш?

— Ако имаше такава сила сигурно отдавна щеше да направиш нещо, с което да ме прогониш от тук.

— Единствената причина, поради която не съм го направила е, че спаси живота ми — отговори тя с променен глас. Протегна се към дънера, за да скрие свирката. В момента, в който отпусна тежестта си върху болния крак, усети остра болка, залитна и за малко щеше да падне. Тихичко простена и се присви над коляното. Преди да е направила каквото и да е, Камерън я взе на ръце.

— Пусни ме на земята! — заповяда тя. Болката бе толкова силна, че не можеше да се съпротивлява.

— Послушай един разумен съвет — отсече той. — Не ме интересуват магическите ти способности, защото те едва ли ще ти помогнат. Коляното ти е навехнато и трябва да бъде в пълен покой.

Тя си спомняше онзи път, когато се опитаха, да я завлекат в гората пряко волята ѝ.

— Пусни ме!

— Когато стигнем до къщата.

— Веднага! — Изплашена, тя се гърчеше в прегръдките му, но той още по-силно я притисна към себе си.

— Пусни ме! — повтори тя.

— Почакай малко.

Съмър, паникьосана, освободи едната си ръка и посегна да го удари в лицето.

— Хей! — възкликна той и завъртя глава, за да избегне юмука, който попадна върху ухото. — Олеле, по-спокойно.

Момичето посегна втори път, като в същото време се извиваше и въртеше с всички сили. Усети, че прегръдката на Камерън за миг се разхлаби. Започна да се свлича надолу, но той бързо стисна ръце и здраво я прихвана. По същия начин я изпускате и хващаше предишния ден в морето.

Той внимателно я положи върху земята, покрита с мокри борови иглички. Тя започна да трепери, но не от студ, а от страх.

— Хей? — повтори той меко, като я гледаше учудено, сякаш се колебаеше какво да прави.

Няма да ти сторя нищо лошо. Защо си толкова уплашена. Не ти мисля злото.

Тя също се опита да изрази чувствата си с очи.

Моля те, пусни ме.

Той обаче не я остави, а отново я вдигна на ръце, като този път позата ѝ бе далеч по-безопасна. Тръгна по пътеката, като постоянно повтаряше „Ех, ти“. Когато Съмър малко се успокои и престана да трепери, той я попита:

— Какво става с теб?

Тя пое дълбоко дъх. Нямахше смисъл да го лъже.

— Веднъж почти ме изнасилиха — призна момичето. — Всеки път, когато остана насаме с някой, толкова едър като теб, споменът се връща.

Камерън я намести по-удобно върху гърдите си, като я придържаше внимателно. Тя усещаше всяко негово вдишване, а топлината на тялото му стопли и нея.

— Няма да те изнасиля.

— И паякът казал на мухата, че няма да я изяде.

— Какво?

Тя само поклати глава.

— Приличам ли ти на изнасилвач? — спокойно попита той.

Нямахше нужда да поглежда към него, за да отговори. Образът му се бе запечатал дълбоко в съзнанието ѝ.

— Ти си едър, мокър и тъмен — отговори тя. Все пак не ѝ приличаше на човек, който би я изнасилвил. Ръцете му я обгръщаха внимателно, така че да не притиска натъртените места, тялото му не излъчваше заплахата, напротив, сякаш искаше да я предпази. Усети, че несъзнателно се бе отпуснала.

— Значи изнасилвачите са едри, мокри и тъмни — прекъсна мислите ѝ той.

— Не.

— Всички мъже ли са опасни?

— Всички биха могли да бъдат такива.

— И смяташ, че всеки мъж има подобни наклонности?

— Откъде да знам! Откъде да знам какво може, да става в мозъка на един мъж!

— Мислиш ли, че всички мъже вярват в изнасилването?

Съмър си припомни предаванията, които бе гледала по телевизията и това, което ѝ бе разказвала майка ѝ.

— Не — призна тя.

— Тогава защо си решила, че аз имам такива намерения?

— Защото... — започна тя с буза, опряна в гърдите му, — защото се появи незнайно откъде насред океана. После остана тук, сякаш нямаш по-приятно място, където да отидеш. Не съм свикнала, да има хора около мен, още по-малко мъже. Трябва да си тръгнеш.

— Защото те карам да се чувстваш неловко?

— Защото искам да съм сама. Спаси живота ми, за което съм ти благодарна, но сега можеш да си заминеш. Ще се справя и без теб.

— Сигурен съм в това — съгласи се той, но вместо да я спусне на земята и да се отправи към центъра на града, продължи по пътеката към дома ѝ.

— Не чу ли какво ти казах? — изненада се тя и вдигна лице към неговото.

— Чух — лаконично отговори той, но продължи да върви в същата посока.

— И?

— Какво?

— Можеш да си тръгваш.

Той продължи с широка стъпка.

— Камерън?

— Спасих живота ти, повтори го неведнъж. Можеш поне да ми направиш закуска.

— Късно е за закуска.

— Тогава обяд.

— След това ще си заминеш ли?

Той я погледна.

Ще видим, казаха очите му. В този момент тя трябваше още повече да се изплаши, но вместо това прегръдката му ѝ действаше по магически начин — чувстваше се удобно, сигурно и най-странното, усети грижовност. Единственият човек, който се беше грижил за нея, бе майка ѝ. След смъртта ѝ, Съмър реши, че едва ли ще открие у някого подобно отношение. Наистина, майка ѝ бе предрекла, че някой ден ще се появи мъж, който ще държи на нея, но тя не повярва на това. Всички мъже, които беше срещала, ѝ се струаха далечни или грубияни. През ум не ѝ минаваше, че може да съществува някой, на когото би се доверила. Не би се доверила дори на Камерън.

— Стигнахме — прекъсна мислите ѝ той. Влязоха вътре на сухо. Спусна я внимателно на пода и отиде да търси хавлии. Тя предпазливо

изу обувките си. Накуцвайки стигна до банята, пое подадената хавлия и започна да подсушава лицето и косата си. Затвори вратата, смени джинсите с чифт шорти, а мокрият панталон остави да се суши.

В кухнята Камерън, също подсушен, без риза и обувки, се суетеше около огнището. Съмър не преставаше да си задава въпроса, какво ще стане, ако продължава да отказва да си тръгне. Щом иска обяд, сам да си го направи, реши тя. Имаше си достатъчно работа, за да се занимава с него.

Като се опитваше да е колкото се може по-далеч от него, тя започна да отваря шкафовете и да вади от кутии и буркани разнообразни билки, листа и прахове. Сложи ги в един съд и прибави някакви течности, които съхраняваше в стъкленици. Седна на един стол, намаза коляното си със сместа и едва когато сложи отгоре топла кърпа, въздъхна облекчено.

— Така по-добре ли е? — полюбопитства той. Стоеше пред кухненската мивка. Със скръстени ръце изглеждаше още повнушителен в раменете.

— О, да — отговори тя, усещайки как изпаренията проникват в кожата ѝ, отпускат мускулите и успокояват болката.

— Къде си научила това?

— Да приготвям лекарства? От майка ми.

— Тя медицинска сестра ли е била?

— Не, лечител. — Съмър замълча. — Също като мен. — Погледна го, очаквайки да види подигравателно изражение, но такова не се появи.

— Лечител — замислено повтори мъжът. — Не знаех, че все още съществуват такива.

— Напротив. Някои ни мислят за вещици. — Тя отново очакваше присмехулно отношение, но и този път той остана сериозен.

— Какво използваш — духовната си сила или билки?

— Предимно билки. — Тя никога не успя докрай да повярва в реалното въздействие на духовната енергия. Майка ѝ притежаваше такава сила, баба ѝ в още по-гол яма степен. С всяко поколение това умение се губеше и Съмър вече разчиташе само на лечебните растения, които намираще в гората.

— И тази сила наистина ли въздейства? — полюбопитства той.

— Обикновено.

Камерън изглеждаше много заинтересуван.

— Кой е научил майка ти?

— Баба.

— А баба ти?

— Прабаба.

— Значи всички те са били лечителки?

— Да.

— А мъжете във фамилията, те с какво са се занимавали?

— Тук вече ме затрудняваш. Никога не са се задържали за нещо повече от сладки приказки. Появявали са се, правели са дете и след това са изчезвали. Аз също съм незаконно родена.

— Не познаваш ли баща си?

Тя поклати глава.

— И нямаш никакви братя и сестри?

Съмър отново поклати отрицателно глава. Стори ѝ се, че забелязва в очите му гняв.

Съжалявам, казваше погледът му, не е трябвало да се случи така.

— Справям се отлично — гордо заяви тя. — Някои хора са обречени на самота. Аз съм точно от тях.

— Не е трябвало да се случи точно така — каза на глас това, което прочете в очите му. Прозвуча ѝ странно — сякаш животът ѝ бе част от някакъв план. — Твърде хубава си, за да останеш сама, твърде крехка и уязвима.

Съмър се намръщи, защото си зададе въпроса, дали точно това не са онези сладки приказки, за които я предупреждаваше майка ѝ. Ако беше така, трябваше да покаже, че е твърда.

— Не съм уязвима — сопна се тя.

— Напротив, виждам го в очите ти. Чух го в музиката ти. — Камерън погледна към клавесина, поставен в ъгъла на хола. Отиде до него и с един акорд повтори мотива на мелодията, която бе чул от нея на поляната. Звучите се разнесоха със същата мекота и меланхолия, с която ги бе свирила тя. Повтори песента. Беше толкова погълнат от клавесина, че не забеляза удивлението, което се изписа на лицето ѝ. В този момент тя разбра, че този човек се различава от всички, които бе срещала.

ТРЕТА ГЛАВА

Мелодията прозвуча като ехо на собствените ѝ мисли и чувства. Съмър бе слушала цял живот музика, но никога звуците не бяха докосвали така сърцето ѝ и също като дълбоките му сини очи достигаха дълбоко в душата ѝ.

— Как го направи? — изненада се тя.

— Моля? — сепна се той, вдигна ръце от клавишите и се приближи към нея.

— Как успя да изспириш това?

— Кое?

— Моята песен. Точно нея свирих днес. Как успя да я възпроизведеш толкова точно?

Самата тя едва ли би могла да я повтори. Камерън бе уловил не само нотите, но и емоцията. Той бе проникнал до сърцето ѝ. Това бе невероятно.

— Имам музикален слух — обясни той и небрежно се отправи към кухнята.

— Учил ли си музика? — любопитства тя. Не можеше да свали поглед от мускулестия му гръб. Докато търсеше чинии в шкафа забеляза, че има много приятен лек загар.

— Не в класическия смисъл.

— Какво искаш да кажеш?

— Учил съм музика по същия начин, по който ти си се научила да лекуваш — отговори той след дълга пауза, през която се занимаваше с приготвянето на някаква особена храна. — Дядо ми е свирил, после баща ми, накрая аз.

— На какъв инструмент свириш? — попита тя, въпреки че бе сигурна, че е учил пиано.

Камерън се обърна към нея. В ръцете си държеше две чинии.

— На много неща. На какво ли не. Всъщност, никога досега не бях свирил на клавесин. — Той постави едната чиния пред нея, а другата пред себе си. — Но винаги съм искал да опитам, защото

произвежда невероятен звук. — Замисли се за миг, явно търсеше точната дума. — Звукът му е деликатен, елегантен. — Очите му изведнъж заблестяха.

На пръв поглед никога не би казала, че е музикант. С това мускулесто, загоряло тяло изглеждаше твърде свързан с материалния свят. Нещо повече, той не само умееше да свири, но бе надарен с природен талант, какъвто носеха нейните собствени предшественички. Можеше да слуша и да възпроизвежда не само нотите, но и чувството. Само с едно движение успяваше да сътвори чудеса. Това беше истински божи дар.

Не знаеше какво да каже и заби поглед в чинията пред себе си. Това, което набързо бе пригответил, изглеждаше доста особено. Тя си спомни супата, от която заспа и попита:

— Какво е това?

— Сандвич — отговори той, сякаш това бе напълно очевидно.

— Но какво си сложил в него?

— Каквото намерих. Хладилникът ти е почти празен, затова използвах каквото намерих в шкафовете.

Тя разгледа с подозрение храната.

— Все пак, какво точно има вътре?

— Черен хляб, фъстъчено масло, шоколадови късчета, грах.

Съмър разпозна късчетата шоколад, но не и граха, който бе под формата на зелена каша.

— А това отгоре какво е?

— Кленов сироп.

Точно така предполагаше.

— Интересна комбинация — бе единственото, което успя да каже.

— Съгласен съм — с гордост отбеляза той. — Имаш ли нещо против да започна? Толкова съм гладен, че мога да изям къща... кон, исках да кажа.

— Започвай. — Тя седеше срещу него и го наблюдаваше как поглъща сандвича на огромни хапки.

— Не е лошо — обади се той, отхапвайки поредното парче. — Въобще не е лошо — повтори мъжът.

Съмър смени празната му чиния със своята.

— Изяж и моя — предложи тя. — Не съм гладна.

— Сигурно се страхуваш, че съм сложил нещо вътре? — ухили се той.

Вместо да се ядоса, Съмър се загледа в четвъртитата му челюст с набола брада. Сините му очи отново я накараха вътрешно да трепне. А може би просто ѝ прималяваше от глад, успокои се тя. Само сви рамене на предположението му. Сигурно и той е като всички мъже — очарова жените, а после им забива нож в гърба, помисли си тя. Ако наистина е така, вероятно скоро щеше да го разбере. Наблюдаваше го как напълно спокоен поглъща поредния сандвич. Не проявяваше никакви признаци на натравяне.

Наистина ли очакваш някой, който така добре е разбрал музиката ти, да ти причини зло, питаше се тя.

От любопитство отхапа малко от сандвича и установи, че е прав — комбинацията бе изненадващо сполучлива.

— Къде си се научил да приготвяш подобни неща? — попита тя.

Той сви рамене.

— Къде ли не.

— Още едно умение, наследено от родителите?

— Може би. Вероятно ти се струва вкусно, защото си много гладна. Нали знаеш, че нуждата е майката на успеха.

— На откритията — поправи го тя с усмивка. — Май не си много добър в помненето на поговорки. Хващам се на бас, че бъркаш и когато разказваш вицове.

Камерън се засмя, но не отговори. Тя много скоро забрави въпроса си, пленена от външността му. Той наистина бе най-привлекателният мъж, който беше срещала. Това, че объркваше поговорките го правеше още по-очарователен, защото му придаваше човешки облик. В противен случай прекаленото му съвършенство би било плашещо, разсъждаваше тя.

— Кой си ти, откъде се взе? — безпомощно попита тя.

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че съм от далечна планета?

— Не. Защо остана?

Той облиза кленовия сироп от пръстите си.

— Тук съм, защото лодката ми потъна, а заедно с нея и парите, кредитните ми карти и дрехите. С две думи в момента съм без абсолютно нищо.

Всички тези неща могат лесно да бъдат набавени, с облекчение помисли тя.

— С едно телефонно обаждане можеш да си възстановиш кредитната карта — предложи Съмър.

— Но ти нямаш телефон.

— Има телефон в града.

— И ще ме изпратиш толкова далеч в дъжда, след като едва съм се изсушил?

Тя се взря в очите му, опитвайки да долови истинските му намерения. Не забеляза нищо опасно.

Вярвай ми, отново й каза погледът му.

— Но дъждът може да продължи дни наред, точно така става след буря.

— Не, още утре ще грейне слънце — отсече той.

— Откъде знаеш? — попита тя, въпреки че самата тя беше сигурна в думите му, защото тялото й винаги реагираше на промените на времето.

— Според последната прогноза по радиото, която чух, бурята ще бъде силна, но кратка. Повярвай ми, още утре слънцето отново ще изгрее.

Тя му повярва, но не само защото собственото й тяло говореше същото, а защото досега не я бе подвел. Спаси я от удавяне, носи я до дома, помогна й да се съблече, дори направи обяд, който, въпреки че беше доста нестандартен, все пак не беше лош. И най-важното — успя да възпроизведе музиката й.

Наистина, при това положение не можеше да го изгони в дъжда.

За да си отвлече вниманието от него, се зае с топлатата кърпа, увита около коляното. Тя бе почти изстинала. Започна да я развива, но преди да разбере какво става, Камерън се протегна, издърпа я от ръцете й и я постави над печката. След това сам я уви около болното място. Когато се увери, че превръзката е достатъчно здрава отново седна на стола и протегна напред дългите си крака. Не каза нищо, но Съмър бе сигурна, че много добре знаеше какво си мисли в момента:

— Чувствам се неловко — призна накрая тя, забила поглед в превързаното коляно.

— Така ли? — едва чуто каза той.

— Не съм свикнала да има някой край мен.

— Кога почина майка ти?

— Преди почти десет години.

— Тогава на колко години си била?

— На осемнадесет. Преди това бяхме само двете, а след като почина, останах сама. Оттогава ти си първият човек, който сяда на тази маса. Чувствам се много странно.

Спомни си колко хубаво беше времето, когато майка ѝ бе жива. Понякога много ѝ липсваше, а понякога онези дни ѝ се струваха много далечни и нереални. Животът си течеше.

— Аз сама решавам как да живея. Самотата е моят избор. Не знам какво да правя с хората.

— С моето присъствие се справяш отлично — отбеляза той.

— Защото спаси живота ми — промърмори тя, без да го погледне в очите. — Не съм светска личност.

Камерън не отговори и на нея ѝ се строи, че може би въобще не я разбира. Разочарована, тя реши да бъде откровена докрай:

— Не съм свикнала около мен да има мъж.

— А някога била ли си с мъж? — неочаквано попита той.

Тя вдигна глава. Погледите им се срещнаха за миг, но после веднага сведе очи. Усети, че страните ѝ пламнаха. Бе ужасно обърквана от въпроса му и не знаеше как да отговори. Да, тя много пъти е била с мъже, в същата тази къща и в много други, където я викаха, за да лекува болни. Но никога не е била с мъж в леглото. Като се имаше предвид възрастта ѝ и времената, в които живееше, вероятно щеше да я помисли за ненормална.

Ще реши, че е странна. Точно от това се опасяваше тя и това будеше недоверието ѝ. От друга страна ѝ се искаше да я разбере, защото все пак бе пробудил интереса ѝ и желанието да научи повече за него.

С поглед, зареян някъде встрани, тя се опита да обясни:

— Различна съм от повечето жени. Винаги съм била такава. Родена съм и съм отраснала тук. Майка ми беше моят лекар, учител, приятел, довереник. Никога не съм ходила на училище, защото всичко, от което имах нужда, научих тук.

— И никога не си играла с други деца!

Лицето ѝ доби сурово изражение. Търсеше у него разбиране, не съжаление.

— Не си живял на остров като този, в противен случай не би задавал такива въпроси. Тук живеят осемстотин човека, повечето рибари. Останалите, които не са такива, се занимават с нещо свързано с риболова. Имаме една църква, едно училище, една главна улица, един супермаркет. Всеки познава всеки. Само ако споменеш имената Хоумси, Дуби или Туия, всеки ще знае, че говориш за фамилии, които от поколения ловят омари. Дънкиркс работят за църквата, Шаус са водопроводчици, Тейнс правят покриви. — Тя замълча. — А Ван Ворнс са лечители. Затова ни смятат за странни и така е по-добре — побърза да добави тя. — Нищо не ми липсва, водя пълноценен живот и съм доволна. Никога не ми е скучно. Винаги има нещо, с което да се занимавам.

— С какво например?

— Слушам музика, гледам телевизия, седя на ливадата при понитата, пера, събирам билки, листа и плодове, грижа се за градината. Тук сезонът е кратък и се налага всичко много бързо и по план да се сади, прекопава, бере. Дори в момента продуктите за зимнината ме чакат в градината. Трябва да ги събера, да ги почистя и консервирам.

— Също като грахът, който ядохме?

Тя кимна.

— Този е от миналата година. Щяхме да ядем пресен, ако бях останала тук последните две седмици. — Тя притисна коляното си, молейки се наум по-бързо да се оправи, за да може да свърши всичко, което я чакаше.

— Не отговори на въпроса ми за мъжете — настоя Камерън.

Тя успя да го заобиколи, но не задълго.

— Не съм имала много възможности да срещам други хора, освен местните. Ходила съм на континента броени пъти и то само при крайна необходимост.

— Като например, когато е трябвало да занесеш буковите листа в лабораторията?

Тя кимна.

— Значи можеш да си набавяш всичко необходимо от острова?

— Нуждите ми не са големи.

— Но как се издържаш? Искам да кажа, с какво плащаш? Имаш ли някакъв източник на доходи.

Отново я обзе недоверие. Въпросите му бяха доста подозрителни, като се имаше предвид, че в момента самият той няма никакви пари.

— А твоите доходи откъде са? — върна му въпроса тя.

— Нали ти казах, правя научни изследвания. Плащат ли ти за лечението? — продължи да разпитва той.

Наистина ме интересува, говореха очите му. Няма да те окрада, няма да те изнася, обещаваха те. Ти ме очароваш, не познавам друга като теб.

Стори й се, че освен в очите, нещо в гласа му казваше същото.

Вероятно си въобразяваше това, което искаше да чуе. Трябваше да бъде внимателна и да не се полъгва по хубавото му лице.

— Понякога ми плащат, а понякога ми дават продукти в замяна — отговори тя.

— А благодарност, получаваш ли благодарност?

— Случва се.

— Невинаги?

— Както ти казах, по тези места лечителите не са почит.

— Но все пак ти им помагаш.

— Все едно, не живея заради благодарността на местните — отсече тя и отново се зае с коляното. Размота кърпата, която отново беше изстинала. — Ако са благодарни, добре, ако не, пак добре. Аз имам своя посока, те тяхна, колкото по-рядко се пресичат пътищата ни, толкова по-добре.

— Дай да видя — надвеси се над нея той. Започна внимателно да преглежда навехнатото място. — Как го чувстваш?

— Добре — отговори тя, опитвайки се да се концентрира върху коляното, за да не обръща внимание на разголените му гърди, които почти я докосваха.

— Боли ли?

— Малко.

Продължи много внимателно да опипва крака й.

Съмър реши, че има значително подобрене в сравнение с предишния ден. Това за пореден път потвърждаваше способностите й на лечител. Но в следващия момент, Камерън започна да й прави такъв масаж, че тя направо се засрами от самочувствието си.

Никога не бе изпитвала подобно нещо. Ръцете му се движеха с изненадваща гъвкавост и подвижност за размерите им. Тя напразно внимателно го наблюдаваше, опитвайки да разбере как го постига.

— Какво правиш? — не се сдържа накрая.

— По-добре ли се чувстваш?

— О, да! — призна момичето, защото беше безсмислено да опитва да го крие. Движенията му проникваха дълбоко под кожата и въздействаха поотделно на всяка кост, на всеки мускул. Сякаш я раздоби на дребни парченца, след което отново събра частите и я направи по-здрава отпреди.

— Не правя нищо особено — промърмори той леко сбърчил вежди, концентриран върху работата си. — Знам как е устроено коляното и точно къде да го докосна.

— Аз също знам как е устроено, нали лекувам, но не мога да постигна подобно нещо.

— Ние сме различни хора, правим добре различни неща.

Това просто, непретенциозно изказване отново я накара да си помисли, че този мъж наистина се различава от всички, които беше срещала. Спомни си как я спаси, как се погрижи за нея, как свири на клавесина. Да, сега бе убедена, че Камерън не е като останалите. Ако играеше театър, значи отлично се справяше с ролята. Трябваше да го опознае по-добре.

— Значи си изследовател? — осмели се да попита тя. Гласът ѝ бе съвсем слаб, защото тялото ѝ напълно се отпусна под ръцете му. Имаше чувството, че под кожата ѝ се разлива някаква особена топлина.

— Да.

— В Монреал ли работиш?

— По на север.

— Как стигна чак до тук?

— До Мейн? Първо със самолет, след това наех лодката. Надявам се, че е застрахована, защото от нея нищо не остана — засмя се той.

— И си плавал съвсем сам?

— Съвсем сам.

— Колко време?

— Преди бурята? Около три дни.

— Имаш ли опит с ветроходството?

— Не, това ми е сравнително ново хоби. Харесва ми, дори при бурно море. Но когато вълните ме заляха, малко ми развалиха удоволствието. — Последното каза така спокойно, сякаш инцидентът повече го е забавлявал, отколкото разтревожил.

— Няма ли някой, който би се разтревожил за теб?

— За мен? Не, никой не би забелязал, че съм закъснял с няколко седмици. Аз съм ревностен пътешественик и всички са свикнали с това. Ако не се появя месеци, може би някой все пак ще се попита къде съм.

Не трябва да остава тук, настояваше вътрешният ѝ глас, но по някаква причина устните ѝ отказаха да го произнесат.

— А сега какво смяташ да правиш? Ще си наемеш ли нова лодка, за да се прибереш?

— И да предизвикам дявола за втори път? — Той я погледна настойчиво в очите. — Мислиш ли, че трябва да го правя?

Тя се усмихна.

Камерън отново насочи цялото си внимание към масажа. Съмър имаше възможност отблизо да разгледа жилестите и мускулести рамене и ръце.

— Все още не знам какво точно ще правя, но каквото и да реша, ще го правя на сушата.

Отговорът му не бе особено ясен. Съмър си мислеше, че още на следващия ден ще отиде в града и ще се обади от магазина, за да възстанови кредитната си карта, а след това ще вземе следобедния ферибот до континента. Надяваше се скоро да си тръгне, но думите му не ѝ даваха особени надежди.

За мъж, не беше лош. Не ѝ стори нищо, въпреки че имаше такава възможност. Не я критикува за заниманията ѝ, не се подигра на историите ѝ за змии, бръмбари и локви, прие сериозно проблема с пашата на понитата. Беше красив и без никакви претенции. Можеше да приготви обяд. Освен това ръцете му бяха невероятни, независимо дали става въпрос за клавишина или за коляното ѝ.

Той продължаваше масажа. Дългите, заоблени върхове на пръстите му обикаляха коляното и ритмично го притискаха. Целият крак се отпусна. Имаше чувството, че са ѝ присадили нов крайник. Удоволствието изпълни цялото ѝ тяло.

Съзнаваше, че попада под властта му, но не направи нищо срещу това. Въздъхна, потръпна и пое дълбоко дъх. Камерън я погледна и леко се усмихна. Тя пое тази усмивка с очите си, но тя се разля като топлина към устните ѝ, после към гърдите и стигна до корема. Там сякаш пръсна истински блясък и роди желание, което ѝ бе непознато.

Дъхът ѝ секна, но той привидно нищо не забеляза. Ръцете му продължаваха да шарят около коляното, като докосванията ставаха все по-слаби и по-слаби и накрая ръцете плавно се откъснаха от кожата. Съмър усети как в главата ѝ нахлу кръв, изчерви се и пулсът ѝ се ускори. Досега никога не бе изпитвала подобно нещо.

Той бавно вдигна поглед към лицето ѝ.

Прекрасна си, мълчаливо казваха очите му, нежна и женствена. Искам да продължа да те докосвам, да те галя, да те опозная.

Това е капан, напразно крещеше вътрешният ѝ глас. Думите, които прочете в очите му, родиха някаква странна сладка болка в тялото ѝ. Това бе особена, дълбока нега, която вероятно изживяваха само жените. Досега не бе имала подобни усещания, само предполагаше за причината и не знаеше как да се съпротивлява.

Объркана съм, умолително говореха очите ѝ. *Не разбирам какво правиш с мен.*

Разбираш, отговаряха неговите.

Но тя наистина бе объркана. Майка ѝ не я беше предупредила за съществуването тези чувства. Разбира се, тя знаеше какво представлява секса, знаеше, че мъжете и жените се възбуждат взаимно, знаеше и какво става след това. Не ѝ беше минавало през ум, че може да се случи и на нея. Бе възпитана да е независима, да не се нуждае от никого и да не вярва на мъжете.

Това, че тялото ѝ откликваше по този начин я плашеше.

Тъкмо щеше да го сподели с него, когато на вратата силно се потропа. Камерън сложи пръст на устните ѝ и отговори на изплашения ѝ поглед:

Всичко е наред, ти си на сигурно място, нищо няма да ти се случи, вярвай ми.

Тя пое дълбоко дъх и усети аромата на кожата му. За щастие, вместо още повече да я възпламени, този мирис успокои пулса ѝ и вътрешната болка затихна. Едва когато се убеди, че е напълно

спокойна, Камерън се изправи. Ударите се повториха, този път по-нетърпеливи. Той отвори вратата.

— Да? — Гласът му прозвуча изненадващо грубо. Съмър не искаше да влиза в конфликт с който и да било от местните, затова се надигна от стола и отиде до вратата. На прага стоеше тромавата фигура на Морган Шътър, облечен в жълта рибарска мушама. Под качулката лицето му бе мрачно и недоволено.

— Морган — любезно започна тя, — какво те води насам в тази буря?

— Малкият пак има ужасни хрипове — обясни той с глас, който не можеше да се мери по грубост с този на Камерън. — Джини каза да ми дадеш нещо.

— Не е длъжна да ти дава нещо — заяви Камерън като се приближи към него и сякаш стана още по-висок. Съмър постави ръка на рамото му.

— Добре, добре — намеси се тя. — Кашля ли?

— Аха.

— Има ли температура?

Мъжът издаде някакъв пренебрежителен звук и поклати глава.

Съмър отиде в кухнята и започна да вади различни бурканчета и стъкленици. Радваше се, че се появи нещо, което да я ангажира, за да забрави за това, което Камерън предизвика в тялото ѝ.

— Очарователен тип — подхвърли той зад гърба ѝ. — Вероятно е типичен представител на местните индивиди?

— Той братята и баща му се занимават с чистенето на мидените черупки. Живеят долу, при доковете. Морган и жена му имат пет деца. Най-голямото е на седем.

— Пет деца! Този мъж! Жена му трябва да е истинска светица, за да го понася. Смърди!

— Ш-шт!

— Наистина смърди.

Съмър се питаше, дали Камерън беше ядосан на миризмата или на това, че рибарят се появи в неподходящ момент.

— Това е от рибата — поясни тихо, опасявайки се, че може да я чуе от вратата. Местните идваха до дома ѝ, но никога не влизаха вътре. — Между другото, правенето на деца е едно от основните занимания

тук. За хора като Шътър вечер, след като децата заспят, няма особени забавления.

— Могат да четат.

Можеха, но по правило не го правеха. Съмър не можеше да ги съди, защото самата тя също не четеше.

— Или да гледат телевизия като теб — продължи той.

— В девет от десет от случаите, телевизорът е повреден.

— Защо не ги поправят?

— Защото предпочитат да дадат тези пари за храна на децата. Те са тяхното бъдеще и ще ги отменят, когато остареят.

— На мястото на децата бих се махнал оттук колкото е възможно по-скоро.

— Някои го правят, затова си раждат по шест или седем.

— Искаш да кажеш, че тази жена ще ражда още! — изненада се Камерън.

— Аха. Така ще е гарантирано, че поне две или три от децата ще продължат работата на бащата. Вероятно големите семейства са рядкост там, откъдето идваш?

— При нас семействата могат да имат най-много по две деца.

Тя го погледна въпросително.

— Не знаех, че канадското правителство регулира раждаемостта.

— Не, исках да кажа, че здравият разум допуска най-много две. Все пак богатата на тази планета са ограничени и трябва да се съобразяваме с това.

Съмър погледна през прозореца към обширната градина. Дори на тази северна географска ширина, земята щеше да ѝ осигури достатъчно зеленчуци до следващата година.

— Аз виждам проблема по друг начин — обади се тя, докато отваряше различни кожени кесии, — хората не умеят да се възползват от даровете на природата. Или са твърде мързеливи, за да обработват земята, или са алчни и я опустошават, както например, когато изсичат цели гори. Там, на континента, ценностите са объркани и хората са забравили кое е най-важното. Животът е по-сложен, отколкото трябва да бъде. Тук, на острова, всичко е много по-просто.

Той замълча за миг.

— Говориш така, сякаш това място много ти харесва — отбеляза мъжът с любопитство и в същото време малко объркано.

Съмър го погледна изненадано.

— Да, много ми харесва, казвала ли съм нещо друго?

— Не, но този груб, мрачен тип на вратата...

— Ш-шт!

— ... Едва ли някога ще получиш благодарност за помощта, която получават от теб. Всъщност какво точно приготвяш?

— Правя смес, с която да лекуват кашлицата на детето.

— Виждам някакви листа и прахчета.

— Да. Когато Морган се прибере у дома, ще ги сложи в кипяща вода и ще направят инхалация на детето.

Тя прибави няколко корички от дърво.

— Ами ако болестта е сериозна? — попита той.

— Утре отново ще дойдат.

— Ако пак не оздравее?

Съмър прибра кесийките в шкафа.

— Ще го заведат в болницата на континента.

— Докато са там, няма ли опасност някой от братята да дойде и да ти подпали къщата?

— Не, страхуват се, че ако направят подобно нещо, може да ги сполети беда — усмихна се тя. — Може да не успея да излекувам бебето, но съм успяла да ги убедя, че притежавам особени сили. Ти не вярваш, че мога да предизвиквам онези ужасни неща, за които ти говорих на ливадата, но много от местните вярват. Както ти казах, хората тук смятат, че съм вещица.

— Казват ли ти го в очите?

— Не, по-скоро го разбирам от недомлъвките. — Тя сложи сместа в марля и завърза четирите края. — Различна съм от тях и това ги плаши.

— Но им помагаш, когато са болни.

— Това е мисията ми. Необходима съм им, независимо дали го признават или не. Знам го и това ми стига.

— Не би трябвало да ти е достатъчно. Мислила ли си някога да напуснеш острова?

— Не — твърдо отговори тя. Взе торбичката с билките и се отправи към вратата. Подаде я на Морган. Той само изсумтя, взе я и си тръгна.

— Не ти плати — отбеляза Камерън.

— Не.

— Нито ти благодари.

— Защо те интересува, това е моят живот — мрачно каза тя. — Ако исках благодарности, щях да се занимавам с друго и да живея на друго място. Едно от предимствата на това, да живея сама, е, че не трябва да давам обяснения на никого. След като аз нямам нищо против да не ми плати, защо ти трябва да имаш! — Съмър се приближи до огъня и добави няколко цепеници. Въпреки че току-що бяха обядвали вече бе късен следобед и скоро щеше да се стъмни. Това я притесняваше.

Загледа се в огъня. Новите дърва все още се съпротивляваха на пламъците, пукаха и свистяха, но скоро огънят щеше да ги обхване. Това бе предназначението им — да изгорят, както и нейното предназначение на лечител бе да лекува. Каза му, че ако иска благодарности, ще работи нещо друго, но всъщност нямаше с какво друго да се занимава, нито къде другаде да отиде. Познаваше единствено животът, който водеше откакто се помни.

— Е? — прекъсна мислите ѝ той. — Каква е присъдата ти — дали да се обличам и да си тръгвам или да остана, докато спре дъждът?

Съмър се разкъсваше от колебания. Гледаше пламъците и се опитваше да си представи как отново ще остане сама в къщата, така, както винаги е била. По някаква причина не можеше да изтрие присъствието му от съзнанието си. Той спаси живота ѝ, тя му благодари. Дали това бе достатъчно? Няма ли да е безсърдечно да го изгони в дъжда? Наистина ли ще е фатално, ако му позволи да остане още една нощ?

— Мисля, че трябва да си тръгнеш — меко отбеляза тя, но вътрешно не бе сигурна в това.

— Не си искрена.

Съмър опита да даде рационално обяснение на колебанията си:

— Да, защото чувствам, че съм ти длъжница.

— Не, не си ми длъжна. Не съм направил нищо повече от това, което и без теб щях да направя. Лека си като перце, въобще не те усетих докато плувах към брега. Освен това течението ни помагаше.

— Но след това ме донесе чак дотук.

— Както ти казах, лека си като перце. Освен това ми беше много приятно да те нося. — При последните думи гласът му се промени и стана по-дълбок.

— Точно затова трябва да си тръгнеш — изпусна се тя.

Камерън повдигна брадичката ѝ нагоре и я погледна право в очите.

— Защо все още се страхуваш от мен?

— Защото си в дома ми. Защото си по-различен от всички, които познавам.

— И защото ме желаеш.

Тя поклати глава, но отново усети онази странна топлина в стомаха си.

— Не желая никой мъж — отсече тя, но точно в този момент тялото ѝ предателски се разтрепери.

Той взе ръцете ѝ, приближи ги към устните си, нежно целуна дланите и после ги постави върху гърдите си. Очите му я молеха да не се съпротивлява.

Съмър едва дишаше и дори не беше в състояние да се отдръпне. Усети под пръстите си твърдата топла плът, толкова жива, че сякаш накара ръцете ѝ да залепнат. Тъмните косми се подавах под дланите, а зърната на гърдите реагираха на допира ѝ когато той бавно раздвижи ръцете ѝ по кожата си.

Камерън затвори очи и погледна встрани. На лицето му се изписа нещо, подобно на болка.

Съмър с усилие откъсна ръце от него и ги скръсти пред гърдите си, опитвайки да успокои огъня, който бушуваше в самата нея.

— Не трябва, не съм искала...

— Не бих те накарал да направиш нещо против волята си — успокои я той и отново се облегна на камината като подпря чело с ръка.

Съмър хвърли бегъл поглед към него и забеляза, че е възбуден. Вероятно затова бе застанал в тази поза.

Желаше я. Никой мъж досега не я беше пожелавал по този начин.

Онзи, който се опита да я завлече в гората и разкъса дрехите ѝ, искаше да я изнасили, но това не беше същото. Камерън изпитваше към нея чувства.

Дали това е същото чувство, което баща ѝ е изпитвал към майка ѝ? Или дядо ѝ към баба ѝ? Дали майка ѝ и баба ѝ са усещали същата сладка болка, която тя усещаше? Дали така. Са треперели?

— Трябва да си тръгнеш — прошепна тя. — Не искам да имам желаниа към никого.

Камерън се засмя горчиво.

— Мислиш ли, че аз съм го планирал? Мислиш ли, че съм го търсил? — Той пое дълбоко дъх и промени позата си така, че красивите му рамене ясно се очертаха. Съмър стисна юмруци, борейки се с желанието да го докосне.

Без да погледне към нея, той отиде до клавесина, подпря се с коляно на стола и изсвири един акорд. Този път не беше нейната мелодия, а нещо друго, по-бързо и по-темпераментно. Музиката издаваше същото вътрешно вълнение, което измъчваше и нея. Чувството бе толкова силно, че той засвири бурно на две ръце.

Съмър потъна в дивана, облегна глава назад и затвори очи. Колкото и да стискаше очи, не можеше да прогони образите, които нахлуваха в главата ѝ. Това бяха красиви еротични картини, толкова горещи, че дишането ѝ се ускори. Видя ръцете на Камерън върху голото си тяло. Пръстите му се плъзнаха от талията нагоре, към гърдите. Спряха там и нежно масажираха възбудената плът. Зърната ѝ болезнено се втвърдиха. Усети спазъм между краката и точно в този миг ръцете му се насочиха натам. Тя се отвори за него; напълно безпомощна, готова да му даде всичко. За нея това бе напълно ново преживяване. Удоволствието бе така силно, че неволно простена.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На сутринта се събуди в собственото си легло на таванския етаж. Дървените греди над нея бяха позлатени от слънцето, което означаваше, че денят е напреднал. Не можеше да си спомни нищо от изминалата вечер, с изключение на някаква музика. Първоначално реши, че вероятно е слушала касетофон, но после си спомни за Камерън и съвсем събудена, седна в леглото.

Този път не я изненада с присъствието си до леглото ѝ, както предишната сутрин, но бе достатъчно да се изправи малко повече и да погледне надолу, за да го забележи. Лежеше на дивана. Единият му крак висеше отвън, а другият бе качен върху страничната облегалка.

Нещо се беше случило и тя трескаво се опитваше да си припомни какво. Сети се, че бе усетила някаква топлина, че беше възбудена. Тихичко стана от леглото, слезе по стълбите и се приближи на пръсти до дивана. Той не помръдна. Гърбът му бе гладък и симетричен, под стегнатата кожа се очертаваха мускули. Опита се да види лицето му. Дори на сън не бе изгубил дръзкото си и смело изражение.

Забеляза, че се беше обръснал и косата му бе чиста. Това обясняваше кърпата, увита около кръста. Ако преди да вземе душ се беше случило нещо, тя бе в беда. Щом като веднъж го пожела, това ще се повтори и завинаги ще загуби спокойствието си.

Опасяваше се, че нещо се бе променило. Как иначе да си обясни новите усещания и непреодолимото желание да го докосне?

Избяга в банята. Продължителният душ свърши работа. Успокояваше я фактът, че слънцето бе високо над хоризонта и бурята бе утихнала напълно. Камерън вече можеше да си тръгне и животът ѝ да продължи както досега.

Той трябва да си отиде, независимо дали го искаш или не! — заповяда на образа си в огледалото. Косите ѝ се спускаха над раменете като дълъг, ленен шал, а страните ѝ бяха необичайно румени.

Чу се леко почукване на вратата.

— Съмър, добре ли си?

— Разбира се — отговори тя. — Почти съм готова. Идвам.

Разбърза се с мисълта, че колкото по-скоро си отиде, толкова по-добре. Но в момента, в който отвори вратата, отново почувства познатото стягане в сърцето. Камерън седеше на дивана с глава, отпусната назад и със затворени очи. Бе обул джинсите си, но коланът му стоеше разкопчан. Не можеше да го вини, защото панталонът все още не беше напълно изсъхнал и вероятно допирът до влажния плат не бе особено приятен.

Отвори очи. Очевидно не беше отпочинал добре.

— Как спа? — попита той.

— Като пън.

Камерън кимна, наведе се напред и подпря лакти на коленете си.

— Миналата вечер...

— Какво „миналата вечер“? — попита тя като се опита да запази самообладание. Едва сдържаше бесните удари на сърцето си.

— Спомняш ли си нещо? — попита мъжът.

— Спомням си, че свири на клавесина — отговори тя. В този момент можеше да се закълне, че върху лицето му се появи гузно изражение. — Предполагам, че след това съм заспала. Случило ли се е нещо особено?

— Не. Аз свирех, но малко се унесох. Когато свърших, вече беше заспала. Опитах се да те събудя за вечеря, но ти каза, че искаш да спиш.

Дано наистина да е било така, каза си тя. Не й харесваше гузното му изражение. Нещо се бе случило. Знаеше, че се е случило. Не можеше да каже какво точно, а не искаше да продължава да го разпитва, затова реши да не задълбава повече.

Събра косата си в опашка на тила, върза я и подхвърли небрежно:

— Гладна съм. Бих хапнала яйца и бекон, но тук нямам. Защо не отидем в града? Ще можеш да се обадиш по телефона, а след това аз ще те заведа на закуска.

Той се намръщи.

— Няма нужда да ме водиш на закуска.

— Ти спаси живота ми. Заслужаваш го. Освен това нямаш пари, нали си спомняш.

— Само с едно телефонно обаждане ще получа номера на кредитната си карта и ще мога да платя закуската.

— Не и на този остров. Тук всичко се плаща в брой.

— Ти самата откъде имаш пари? Нали снощи Морган не ти плати нищо.

Защо отново я питаше за това? Все едно, нали до края на деня ще си тръгне, така че може спокойно да му каже.

— След като мама умря, наследих малко пари. Тегля лихвите. С тях живея.

Той я погледна объркан.

— Но нали майка ти също е била лечител? Тя откъде е имала парите?

— От баба.

— Която също е била лечител. Сигурна ли си, че в рода ти не е имало някой заможен мъж?

— Не, не е имало — отговори тя, ядосана, че му е минало подобно нещо през ум. Нейните роднини винаги са били самостоятелни, още преди да е съществувало понятие като „еманципация“. Налагало им се е да бъдат такива, защото мъжете, които са се появявали и са си отивали, може да са били добри в някои неща, но не и в печеленето на пари.

— Някъде далеч в рода ми моята прапрабаба е поставила началото на спестяването на тези пари. С годините сумата нараствала. Самата аз никога не харча повече от лихвата, така че продължавам традицията.

— Разбирам — промърмори той, въпреки че не изглеждаше особено убеден в това, което чуваше. Съмър не можеше да разбере защо. За нея историята бе напълно логична и естествена.

Нямаше никакъв смисъл да се опитва да го убеждава, след като само след няколко часа щеше да си замине.

При тази мисъл сърцето ѝ се сви, но тя се опита да не му обръща внимание.

— Отивам в града — заяви момичето. — Идваш ли?

До града имаше петнадесет минути път. Всяка крачка ѝ действаше ободряващо. Топлите слънчеви лъчи галеха, във въздуха се носеше ароматът на влажна земя. Коляното не я болеше, сякаш въобще

не го беше навяхвала. Вървеше с бърза стъпка, която Камерън следваше без никакво усилие.

— Ако не бях тук, какво щеше да правиш днес?

— Същото. Нямахте ме две седмици. Щях да отида на пазар, после да взема пощата.

— Щеше да носиш всички продукти до дома? А след това?

— След това щях да отида на ливадата, за да поиграя с кончетата. Може би щях да събера падналите клони.

— А после?

— После щях да работя в градината. Ако не оберат узрелите зеленчуци, ще изгният.

— След това?

— След това щях да правя каквото си искам.

Той се замисли за миг, после каза:

— Не звучи лошо.

— Точно това се опитвах да ти обясня. Животът ми е съвсем прост, но на мен така ми харесва. — Тя повтори няколко пъти последното изречение наум. Беше го превърнала в мантра. Не, нищо не я застрашаваше. Не е глупачка и няма да се полъже по сладките му приказки, по хубавото му тяло и красиви сини очи. Тя имаше собствен път и държеше на своята независимост.

Продължиха мълчаливо напред. Скоро покрай пътя започнаха да се появяват малки дървени къщи. С всяка следваща пряка ставаха все по-нагъсто, докато не стигнаха центъра.

— Това ли е? — попита той като се оглеждаше наоколо.

— Аха. Магазин, поща, ресторант и странноприемница.

— Колко стаи има в хотела?

— Четири. Тук не идват много туристи. Доковете са надолу по тази улица. Наоколо са рибарски къщи, складове за стръв, за гориво... Аз ще вляза в пощата, а ти отиди в магазина, за да се обадиш по телефона.

С надеждата, че разпорежданията ѝ са достатъчно твърди, тя влезе в схлупената поща и с облекчение затвори вратата след себе си. Въздъхна и се обърна към жената, която седеше до прозореца, погълната от роман, обвит във вестникарска хартия.

Мили Осгуд работеше в пощата на острова. Осемдесетгодишна, с ореол от сини къдрици, леко глуха, тя бе единствената, за която

Съмър би могла да каже, че ѝ е нещо като приятелка.

— Мили? — опита се да привлече вниманието ѝ тя. — Мили!

Старицата вдигна глава. В първия момент погледът ѝ бе мътен, сякаш все още бе в света на романа, но после на сбръчканото лице се появи усмивка.

— Здравей Съмър! — поздрави тя, остави книгата, подпря се на бюрото и се надигна с усилие. — Завърна се от пътешествието значи?

— Да — кимна тя.

— Пропусна да видиш страшна буря. Не такава, каквато предричаше майка ти, но и тази си я биваше.

— Знам, загубих лодката си.

— Така ли?

Съмър отново кимна. Харесваше тази жена, майка ѝ също я бе харесвала, защото тя не гледеше на тях с предубеждение, така, както останалите в този малък град. Ако някой друг влезеше в пощата, докато Съмър е там, Мили го обслужваше, но после веднага се обръщаше към нея и се извиняваше с усмивка. Това отношение беше достатъчно, за да я чувства близка.

— Не изглеждаш особено загрижена — отбеляза старицата. — Малко си превъзбудена, но иначе изглеждаш добре.

— Добре съм — увери я момичето. — Ти как си? Сигурно дъждът се отразява зле на костите ти? — Съмър извади една муселинова торбичка от голямата брезентова чанта, която висеше на рамото ѝ. — Ето, чай, в случай че започне да те боли.

— Благодаря ти — кимна старата жена и натъпка торбичката в джоба на ризата си. — Много мило, че винаги се сецаш за мен. Майка ти също не ме забравяше. Знам, че такъв чай не мога да си купя от магазина. — Тя се обърна към стената, където бяха наредени множество рафтове и взе един куп писма. — Пощата — поясни старицата. — Реклами, реклами, реклами — повтаряше тя, докато прехвърляше пликовете. — Предполагам, че не се интересуваш от кожени якета, фотоленти и енциклопедии?

Момичето се усмихна и поклати глава.

— Сметки?

Съмър протегна ръка.

— И още каталози — продължи жената.

— Не мога да разбера, защо ми ги пращат, след като никога нищо не купувам? Откъде имат името ми?

— Ще дойдеш ли пак? — попита Мили и сложи ръка на ухото си, за да чуе по-добре отговора.

— Откъде имат името ми? — повтори тя.

Мили ѝ подаде един пакет.

— От тук.

Съмър позна пакета по логото в ъгъла. Очите ѝ светнаха. С нетърпение разкъса опаковката. Вътре имаше аудиокасети.

— Тук са ти изпратили „Кратка история на света“, „Гражданска война“, „Джурасик парк“, „Момичетата от Бъфало“ и „Блясък“ — прочете заглавията пощенската служителка.

Момичето кимаше радостно. Протегна се за втория пакет.

— Това са видеокасетите! — възкликна тя.

— Да, да ти прочета ли заглавията? Ето — „Танцуващият с вълци“, „Най-големите американски градове“, „Призрак“, „Осемдесет дни около света“ — отново прочете Мили. — Нали са за теб?

— За мен са — отговори Съмър с радостно очакване, както всеки път, когато получаваше поръчаната пратка. Касетите щяха да ѝ осигурят забавление за цял месец!

— Страхувам се, че и това е за теб. — Мили ѝ подаде писмо без марка и без адрес, надписано само с името на момичето. — Да ти го прочета ли?

— Да, ако обичаш.

Беше съобщение от областния управител. Без да го е чула, Съмър предварително знаеше за какво се отнася.

Мили бутна очилата си по-нагоре на носа и зачете:

„Госпожице Ван Ворн, уведомяваме ви, че на двадесет и осми август на остров Прайд ще пристигне компанията OSAY, която ще започне строителство на сателитна станция в местност в близост до вашето жилище. Строежът ще увеличи бюджета на нашата област и няма да наруши околната среда. Не искаме да се създават конфликти при пристигането на представителите на компанията, така че, ако имате възражения, моля да ни

уведомите своевременно. Ако желаете среща, моля предварително да се запишете. Също така считаме, че би било по-добре да не напускате дома си по време на работата на компанията.“

Тя въздъхна дълбоко.

— Сателитна станция! Какво ли още ни очаква.

Мили изсумтя недоволно.

— И защо ти го съобщават предварително? Сякаш би могла да направиш нещо, за да ги спреш.

— Нямам тази сила — горчиво отбеляза момичето. — Трябва да се срещна с областния управител и да му обясня как стоят нещата.

При тези думи взе писмото, сгъна го и го пъхна в чантата си.

— Двадесет и осми, дотогава остават едва пет дни — разсъждаваше на глас тя.

— Ще дойдеш ли пак? — попита старата жена.

Съмър поклати глава. Предстоеше ѝ много работа. Трябваше да се срещне с тези хора, въпреки че беше сигурна, че те ще направят всичко възможно, за да я убедят, че строителството няма да навреди на ливадата. После ще заведат хората от корпорацията там и единственото, на което можеха да се надяват понитата, бе, да се случи нещо, което да ги прогони оттам.

Всичко това съвсем не засягаше Мили, а и Съмър имаше още няколко задачи в града. С топла усмивка се сбогува с нея, излезе от пощата, прекоси улицата и се отпрати към магазина.

Тъкмо щеше да прекрочи прага, когато отвътре излязоха братята Мънди. Момчетата бяха в пубертета и страдаха от ужасно акне. Ако се отнасяха по-любезно към нея, тя можеше да ги излекува, но те бяха доста цапнати в устата и нямаха никакви задръжки.

— Я виж, това не е ли тая, която донесе дъжда! — обади се позаядливия от двамата, Сам. — Кого искаш да удавиш този път?

— Не бе, просто ѝ е дошъл цикълът, затова завая — намеси се другият — Джордж.

Сам се засмя.

— Глупости, вещиците нямат цикъл. Те не са като другите жени, а са пълни със слама.

— Със слама, със слама! И в нея пълзят буболечки! — подкрепи го брат му.

— Ако обичате — спокойно каза тя и се опита да си проправи път към вратата. От опит знаеше, че трябва да избягва срещите с тях, но този път нямаше откъде другаде да мине.

— Някакви проблеми? — чу се нечий глас. Съмър вдигна очи и видя Камерън, който ѝ отвори вратата на магазина.

— Не, не, те тъкмо си тръгваха.

Мъжът ги погледна с поглед, който не вещаеше нищо добро.

— Какво ти казаха? — попита я той.

— Нищо.

— Наистина ли? — обърна се към момчетата.

— Аз ѝ казах нещо — нахално се ухили единият, но тъкмо понечи да повтори думите си и се закашля неудържимо.

Камерън се обърна към другия.

— Ти имаш ли нещо да добавиш? — попита го той.

— Кой си ти? — попита Джордж, докато брат му се давеше от кашлица.

— Някой, който, за разлика от теб, уважава дамите.

— Те не е дама... — отговори момчето, но в същия момент също се закашля. Сложи ръка на гърлото си, опитвайки да поеме въздух.

— Сигурно е от прахта — прошепна в ухото ѝ Камерън.

Тя с интерес гледаше как момчетата се превиват и давят.

— Ти ли го предизвика? — на свой ред попита тя, защото нямаше прах, земята все още не беше изсъхнала.

— Аз? Мислех, че ти го направи.

— Пожелах си наум да започнат да хълцат, но нямам силата да въздействам на реалността — призна тя. В този момент ѝ хрумна, че в семейство Мънди има болни и вероятно това е причината за кашлицата.

— Хълцане. Не е лоша идея — подхвърли Камерън.

Едва сега момичето забеляза, че е облечен в нови джинси, ново яке и обувки.

— Добре изглеждаш — похвали го тя. — Явно си успял да си издействаш пари в брой.

— Аха.

— Да не би тя да ви досажда, млади господине? — Чу се дрезгав глас от вътрешността на магазина. Беше Езра Уитъл, съдържателката на магазина. Тя беше пълна противоположност на Мили и никога не бе обичала Ван Ворнс.

— Да ми досажда? Нищо подобно. Защо решихте, че ме притеснява?

— Защото е лечителка. Нали знаете, такива като нея са особени.

— Всъщност, тези две момчета са много досадни, да не говорим, че тя е доста по-приятна на вид. — След това той се обърна към Съмър и ѝ каза така, че да го чуе жената зад щанда: — Можеш ли да пазаруваш малко по-късно? Имам нужда от чист въздух, вътре в този магазин направо се задушавам.

След тези думи той я хвана под ръка и я поведе надолу по улицата към ресторанта.

Съмър никога не бе имала защитник. Обикновено не обръщаше внимание на грубите подвиквания, взимаше каквото ѝ е необходимо от града и бързо се прибираше. За пръв път ѝ се случваше някой да застане на нейна страна. Беше приятно. Знаеше, че докато вървяха по улицата всички погледи бяха вперени в Камерън. Той правеше впечатление. Това, че се появиха заедно, вероятно щеше да се обсъжда седмици наред.

За самата нея бе все едно, но дали нямаше да навреди на Камерън?

— Добре че скоро си тръгваш — подхвърли тя. — Ако се показваш с мен, няма да гледат на теб с добро око.

— Досега не съм забелязал някой, на чието мнение бих държал. Освен теб. Как е възможно тези хора да бъдат толкова груби и безчувствени! Не умеят ли да зачитат чувствата на другите?

— Според тях аз нямам чувства, защото съм вещица.

— Не виждам у теб нищо, което да ги кара да мислят така. Защо, по дяволите, ги защитаваш!

— Не ги защитавам, те са такива, каквито са и не мога да ги променя нито с думи, нито с действия. Защо да си правя труда? Държа се любезно с всички, плащам за покупките си, помагам, когато ме извикат при болен. Не съм дала никакъв повод да се отнасят зле към мен, но ако въпреки това го правят, аз съм напълно безсилна. Между

другото, може би все пак ще ми се наложи да вляза в конфликт. Току-що разбрах, че отново проявяват интерес към ливадата.

— Така ли, кой?

— Някаква компания възнамерява да строи сателитна станция.

— Много интересно.

— Не е интересно, ужасно е!

— Разбира се, че от твоя гледна точка е ужасно. Трябва да признаеш, че сателитна станция е по-смислено решение от курортно селище или игрище за голф.

— Не искам да строят нищо на ливадата! Не разбираш ли!

— Разбирам — отговори той, като понижи глас, тъй като вече бяха влезли в ресторанта.

Съмър също замълча. Усети, че в момента, в който прекрочиха прага, разговорите на посетителите спряха и всички погледи се приковаха в тях. Тя избра най-отдалечената маса. Двамата седнаха и тя му подаде менюто.

— Омлетите са хубави — посъветва го момичето почти шепнешком. — Също и френският тост и пържените картофи.

Камерън въобще не погледна менюто.

— Всички ни зяпат да не би нещо да не ми е наред или просто са изненадани, че ни виждат заедно?

— Изненадани са. Рядко влизам тук, а когато се случи, винаги седя сама.

— Но не разбирам защо? Ти си лечител, хората имат предразсъдъци и може да са малко по-предпазливи към теб, но нищо повече. Изглеждаш напълно нормална и се държиш така. Предполагам, че си десет пъти по-хубава от жените им. — Той погледна сурово мъжа, който беше най-близо до тях и се премести, когато седнаха. — Може би този тук те избягва, защото знае, че жена като теб никога няма да обърне внимание на мърльо като него. Колко от присъстващите си лекувала през годините? — попита по-високо той.

— Лекувала съм болни от семействата на всички.

— И въпреки това се държат по този начин! — Камерън отново погледна неугледния тип на съседната маса.

— Това е Джеб Стрънк — отбеляза тя.

— Какъв му е проблемът?

— Остави, не се занимавай с това, всичко е наред — помоли тя.

— Не е наред. Държи се грубо. За него би било по-добре, ако внимава...

В този момент се чу пукот, последван от тропот. Съмър погледна към съседната маса. На земята лежеше Джеб. Столът му се беше счупил. Шокирана, тя се обърна към Камерън.

— Ти ли направи това! — прошепна момичето, като се опитваше почти незабелязано да движи устните си, но падането на Джеб отново привлече всички погледи към тях.

— Аз? Не. Той сам си го направи. Изненадан съм, че столът под него издържа толкова дълго. Трябва да пази диета. Не знае ли, че наднорменото тегло предизвиква сърдечно-съдови болести, високо налягане, рак? Последствията от затлъстяването най-малко я интересуваха в този момент.

— Как успя? — полюбопитства тя. Ако беше магьосник, трябваше да направи поне едно движение с ръка, разсъждаваше наум. Но не забеляза нищо. Може би владееше телекинезата? Бе чувала за тази способност. Ако той я притежаваше, можеше да прекърши метал само със силата на мисълта си. Сигурно е това. Нямахме какво друго да строши така внезапно стола на Джеб.

— Столът сам се счупи под тежестта му — настоя Камерън. Към тях приближи сервитьорката. — Избра ли вече?

— Да — отговори момичето. — Искам омлет със сирене и бекон, бисквити, пържени картофи и сок от боровинки.

— Същото и за мен.

Жената записа поръчката и почти избяга.

— Видя ли — смъмри го Съмър. — Изплаши я. Сега всички си мислят, че щом аз съм вещица вероятно и ти си магьосник. Сигурно довечера ще сънува кошмари.

— Чудесно, нека това ѝ бъде ухо на обицата — мрачно каза той. Трябва да се научи да уважава хората.

— Обица на ухото — поправи го тя.

— Добре де, нали разбра мисълта ми. Когато се ядосам, мозъкът ми не работи добре.

Съмър имаше същият проблем и заради това бе изработила техника, с която да го преодолява.

— Поеми дълбоко въздух — посъветва го тя. Той изглеждаше скептичен. — Хайде, направи го, напълни дробовете си докрай. Точно

така. Сега съвсем бавно го изпускай като в същото време се опитай да се отпуснеш. Концентрирай се върху това да изгониш раздразнението, представи си някаква успокояваща картина. Тя замълча. — Сега по-добре ли е?

Той изпусна докрай въздуха.

— Да, какво е това?

— Най-простата форма на овладяване на мозъка, макар че това, което току-що направи, ме кара да мисля, че е абсурдно да ти давам подобни уроци.

Той завъртя очи и се усмихна:

— А, да, щях да забравя, счупения стол. Само да знаеш какви още чудеса крия в ръкавите си.

Но едва ли ще има време да ми ги покажеш, помисли си тя. Усети едновременно тъга и угризение.

— Купи ли си билет за ферибота?

— Не още.

— Може би трябва да отидеш до магазина и да кажеш на Езра, че искаш да пътуваш.

— Защо трябва да бързам толкова?

— Фериботът невинаги спазва разписанието си. В спокоен ден като днешния може би ще тръгне към единадесет и половина, ако капитанът не знае, че трябва да чака пътник.

Камерън погледна към часовника на стената.

— Часът е едва девет. Има достатъчно време.

— Не знам.

Той подпря лакти на масата.

— Разкажи ми повече за сателитната станция.

Тя извади писмото и го плъзна по масата. Докато четеше, не можа да откъсне очи от фланелката му, под която се очертаваха мускулести гърди. За миг се почуди какво би било, ако приличаше на другите жени? Какво би било да стигне до края на удоволствието, което можеше да ѝ предложи мъж като него? Сигурно щеше да е невероятно преживяване.

— Винаги ли ти пращат такива писма? — поинтересува се той.

Тя кимна и с мъка преглътна, опитвайки да се съсредоточи върху разговора.

— Понякога се срещаме, но няма много смисъл, тъй като никога не успяваме да намерим общ език. Все пак, досега имах късмет. Всеки път, когато се появяваше купувач, нещо се случваше и той се отказваше. Веднъж обаче чудото няма да се случи.

Той остави писмото на масата и я погледна право в очите.

— Каж ми истината. Ти ли предизвикваш тези неща, които прогонват купувачите?

Тя поклати глава.

— Майка ми имаше тази сила, но с всяко поколение тя отслабва. У мен почти е изчезнала.

— Тогава какво обяснява онова, което се случва на ливадата, всеки път, когато искат да я купят?

— А какво обяснява разделянето на Червено море?

— Прищявка на природата. Също като змиите, локвите и бръмбарите по ливадата — прищявка на природата.

— Истински вярващите ще теzakлеймят за това изказване.

— И без това всички ме zakлеймяват — въздъхна тя. — Вярвай ми, иска ми се наистина да притежавам такава сила, за да мога и този път да предизвикам нещо, което да ги прогони.

— Какво например? Ако имаше силата, какво би направила?

На устните ѝ заигра усмивка.

— Не знам, чакай да помисля.

През това време сервитьорката донесе закуската. Тя започна да яде, но изведнъж спря и каза през смях:

— Кравешки тор.

Камерън тъкмо отпиваше от сока и едва не се задави.

— Кравешки тор?

— Да.

— Ти си ужасно лоша.

— Какво от това, нали е само във въображението ми. Мога да си го представя: хората от общината в панталони с ръбове и блузи от полиестер, а тези от компанията в строги костюми от туид, вървят наперено по ливадата и изведнъж — пльок, някой стъпва право в огромно, дълбоко кравешко. След това втори, трети и накрая всичките. Кравешките никнат изневиделица отвсякъде. Не само по ливадата, но и по целия път обратно до града. Ще видиш как тези наконтени мъже с лъскави, остри обувки, повече няма да стъпят тук.

— Ти наистина си лоша — повтори той с усмивка. — Освен това, откъде момиче като теб знае как се обличат бизнесмените?

— Пише го в книгите. Не си ли чел „Панаир на суетата“?

— Не — отговори той и се замисли. — Не, страхувам се, че не.

— Тогава можеш да гледаш филма. Имам го у дома. — При последните думи замълча. — Но ти трябва да си заминаваш — добави тя с угаснал ентузиазъм. — Когато се прибереш вкъщи опитай да го намериш. — Съмър насочи цялото си внимание към закуската, която сега вече далеч не ѝ се стори така вкусна, както в началото.

Продължиха да се хранят в мълчание. Сервитьорката отново се появи, припряно им сервира кафе със сметана и отново бързо се изниза. Хората постепенно се разотиваха. Времето напредваше, а трябваше да се върши работа.

Камерън се прокашля:

— Мислех си... — започна той.

Той мислеше постоянно. Това още повече привличаше Съмър, защото тя бе свикнала да общува единствено с ограничените и повърхностни местни жители.

— Мислех си, че бих могъл да остана няколко дена, ако искаш. Вкъщи не ме чака никаква спешна работа.

Сърцето ѝ подскочи.

— Не можеш да останеш! — автоматично отсече тя.

— Разбира се, няма да остана в твоята къща, а в хотела.

Тя поклати глава.

— Няма да ти дадат стая. Не и след всичко това.

— Защо не?

— Защото те видяха с мен — обясни момичето. Господи, защо не беше като останалите жени, така съжаляваше, че не е като тях! — Мънди ще разкажат какво им се случи, Езра също ще украси историята, Джеб ще добави това, което стана преди малко...

— Но аз току-що похарчих доста пари в магазина на Езра.

— Това няма значение. Щом са те видели с мен, все едно че си белязан.

— Значи по-лошо не може да стане, така че не виждам защо да не остана.

— Може да стане по-лошо — прекъсна го тя. Погледна го право в лицето. Този път не трепна и не отклони поглед. — През последните

десет години свикнах да живея сама. Ако останеш по-дълго мога да се привържа към присъствието ти и после да ми липсваш. Не мога да позволя това да се случи.

— Една седмица. Само една. Мога да ти помогна в работата, докато коляното ти се оправи напълно.

— То вече е напълно здраво.

Камерън сбърчи вежди.

— Хайде, кажи честно, не чувстваш ли някакво пулсиране?

В момента, в който го изрече, тя наистина усети странно пулсиране в крака си. Преди няколко минути не го чувстваше. Може би го е имало, но просто не е обърнала внимание.

— Мога сама да се справя.

— Съмър, видях градината ти — огромна е. Нали каза, че искаш да консервираш зеленчуци за зимата. Защо не ми позволиш да ти помогна? Ще свършим два пъти по-бързо, отколкото ако се захванеш сама.

Туптенето се засили. Нищо не разбираше. Допреди малко въобще не я болеше. Разтри мястото с ръка.

— Сама ще консервирам зеленчуците — упорстваше тя, но вътрешно се изкушаваше да приеме предложението му. Щом като една разходка до града влоши състоянието на крака ѝ, какво оставаше, ако трябваше десетки пъти да кляка и да се изправя.

Това поне бе смислено оправдание на оставането му.

— Още повече че ти предстои важен разговор с хората от онази компания. Не мислиш ли, че би било по-добре на срещата с тях да не отидеш сама?

Съмър се съмняваше, че това би имало някакво значение. Тези срещи бяха чиста формалност. Щяха да изслушат аргументите ѝ, да изложат своите, накрая да се усмихнат и да кажат, че много се радват за постигнатото съгласие. Никога не се вслушваха в думите ѝ, никога не повярваха, че тези понита са нещо изключително.

— Нека да остана — прекъсна мислите ѝ той. — Ако не в хотела, на канапето у вас. Бих могъл да ти бъда много полезен. Бих искал да ти бъда полезен. — Последните думи изрече с променен, по-дълбок глас. — Но най-много искам да спечеля доверието ти.

Вярвай ми, вярвай ми, казваха очите му, но това ѝ бе най-трудно. Сега обаче пред нея имаше още една дилема — дали може да вярва на

самата себе си? Ако се влюби в него, ако нещо се случи между тях и после той замине, тогава сърцето ѝ ще бъде разбито.

Така се бе случило с майка ѝ. Той бил чужденец. Слязъл от ферибота и останал на острова за една нощ. Тогава майка ѝ се влюбила в него и Съмър бе рожба на тази любов. В тази история нямаше нищо лошо, с изключение на моментите, когато майка ѝ вадеше прощалното писмо и го четеше, задяна в сълзи.

Но баща ѝ бе останал само една нощ. Както и дядо ѝ, и працядо ѝ. Може би нейният случай бе различен.

— Една седмица? — колебливо повтори тя.

— Да. Както решиш. Бих могъл да остана, докато оберем реколтата, а ако искаш и повече. Нямам бърза работа.

Кажу ми „не“! — крещеше вътрешният ѝ глас. *Кажу ми да си тръгва! Търсиш си белята, Съмър!*

— Ако нещо се случи и променя мнението си, ако искам да остана сама, ще си тръгнеш, нали?

— Не и без да се опитам да те убедя, че грешиш.

— Ще си тръгнеш ли, ако поискам? — повтори въпроса си тя.

Погледите им се срещнаха. Нямаше нужда от думи. Посланието му бе ясно и нежно като мелодия. Да, той щеше да си тръгне, стига тя да пожелае.

Съмър се надяваше, че ще го пожелае, преди да е станало късно.

ПЕТА ГЛАВА

Сряда бе определена за зеления боб. Камерън береше шушулките, а Съмър ги поставяше в буркани, затваряше ги и ги слагаше да се варят. Тя очакваше, че той много скоро ще направи грешка и ще ѝ даде повод да му каже да си тръгне, но мъжът бе образец на покорство и трудолюбие. Показа му как да къса шушулките от храста и той го правеше точно по същия начин. После му показа как да маха връхчетата и той повтаряше действията ѝ. Дори не се налагаше да му показва отново. Няколко пъти ѝ се случи да тръгне да върши нещо и да се окаже, че той вече го е свършил. Беше незаменим помощник.

В друго отношение ѝ пречеше. Към обяд си свали ризата. Не можеше да го упрекне, защото слънцето бе силно. Потта се стичаше по врата му. Гърдите се му овлажняха и заблестяха под слънчевите лъчи. Съмър се измъчваше. Тялото ѝ потрепваше всеки път, когато се приближаваше до него. Дори само при вида му усещаше някакво странно напрежение. Заповяда си да не поглежда към него, но очите не я слушаха. Реши да стои по-далеч, но краката не се подчиняваха и сякаш я теглеха натам. С мъка удържаше ръцете си, защото изпитваше непреодолимо желание да го докосне.

С настъпването на вечерта, вътрешните ѝ терзания станаха още по-силни. Няма да го докосне. В никакъв случай. Освен това бе напълно немислимо да спи в леглото ѝ. Разговорите и обмяната на мисли и чувства според нея бяха безопасни.

Седяха на верандата и пиеха чай с лед. Сърпът на луната над тях ставаше все по-ярък.

— Какво очакваш от живота, Съмър? — неочаквано попита той.
— Искам да кажа какви са целите ти в по-далечен план?

Тя се замисли, опитвайки да определи това, към което се стреми, но не успя.

— Нямам такива цели. Не мога да ти отговоря какви ще са желанията ми след години. Животът тече, всичко се променя, случват

се неочаквани неща, менят се и целите. Това, към което си се стремил днес, утре може да ти се стори напълно безсмислено. — Тя се усмихна. — Така твърдеше майка ми. Тя например, бе убедена, че ще ни връхлети ураган, който ще помете земята.

— Вярваше ли в това?

— Не. Никъде в историята няма такива внезапни катаклизми, които да погубят човечеството. Дори глобалното затопляне става постепенно, както и покачването на нивото на океана.

— Значи ти знаеш за това?

— За глобалното затопляне? Естествено, че знам. Защо да не знам?

— Много хора дори не са чували. — Той се опита да види очите ѝ, но лунната светлина бе слаба. Съмър усети погледа му. — Ти си изключителна. Живееш на толкова уединено място, а си информирана за много неща, без дори да получаваш вестници и списания.

— Разполагам с телевизия и радио. От тях получавам най-пресните новини.

— Освен това не четеш книги — отбеляза Камерън. Беше го разбрал по пътя обратно от града, когато тя му каза, че е получила аудиокасети.

— Не чета, но ги слушам на записи — припомни му тя.

— Това са съкратени версии.

— Само някои. Винаги, когато има възможност, поръчвам пълните версии. Имам достатъчно време да ги слушам. От петте, които получих, само две са съкратени.

— Не мислиш ли, че при съкращенията се губи нещо от книгата?

— Обикновено подбират най-добрите части. И без това повечето книги са по-дълги, отколкото трябва. Нали видя онези вкъщи — десетки томове.

— Да, забелязах ги, доста са стари. На майка ти ли са?

— Повечето. Аудиокасетите станаха популярни едва след смъртта ѝ.

Настъпи мълчание. В тишината се чуваше само скърцането на щурците.

— Разкажи ми за нея, Съмър. Как умря?

Тя отпи от чая си.

— Разболя се.

— От какво?

— Не знам. Просто се разболя.

— Какво ѝ беше?

— Не можеше да се храни. Започна да спи почти по цял ден. Сякаш всичките ѝ сили я бяха напуснали.

— Не се ли опита да се пребори с болестта?

— Предполагам, че е опитвала.

— Предполагаш?

Съмър не обичаше да си спомня онези ужасни дни.

— Никога не ми е казвала дали се бори или не, но не мога да повярвам, че е искала да умре и да ме остави съвсем сама.

— А ти самата опита ли да я лекуваш?

— Разбира се. Направих всичко, на което бях способна. Накрая, след като се убедих, че нищо не ѝ помага, предложих да извикаме лекар, но тя отказа. Тогава започнах да опитвам с други средства. Тя отслабваше все повече и повече. Една сутрин просто не се събуди.

Настъпи кратка пауза.

— Съжалявам — прошепна той.

— Но не повече от мен — добави момичето. — Думите му сякаш отвориха кутията на Пандора. — Не можех да си го обясня — продължи тя. Сълзите напиреха в очите ѝ. — Винаги е била в отлично здраве, не боледуваше дори от настинка, нямаше дори зъбобол! Сама бе лечителка, но не успя да излекува себе си. А аз все още не бях научила достатъчно, за да ѝ помогна.

— Да не би да обвиняваш себе си? — изненада се той.

— Разбира се, че съм виновна. Тя ми предаде занаята, а аз не можах да го използвам в най-важния момент.

— Тя също не е успяла, така че угризенията ти са безсмислени. Може би това, което я е погубило е извън възможностите на медицината. Струва ми се, че сама е искала да умре.

Тази мисъл терзаеше и нея.

— Да, често ми казваше, че времето ѝ е дошло, но аз не го приемах сериозно, защото беше едва около четиридесетте.

Едно парче лед от чая изхруска между зъбите ѝ. Тя се загледа в мрачните очертания на гората.

— Вярваш ли в живот след смъртта? — дочу гласа му от тъмнината.

Искаше ѝ се да вярва. Страхуваше се от смъртта, независимо от това на каква възраст са хората, които си отиват.

— Не знам — отговори тя.

— А майка ти?

— Да. Струва ми се, че имаше моменти, в които имаше желание да умре. — Гласът ѝ се задави. — От това най-много ме болеше.

— От мисълта, че иска да те изостави? Не, Съмър, не е искала това.

— Откъде знаеш?

— Знам, че понякога хората усещат кога пътят им на земята е свършил и трябва да се приготвят за нова форма на съществуване.

— Значи ти вярваш в живот след смъртта?

— Да. Само че аз не разбирам смъртта като теб. За мен тя е само преминаване в друго измерение, нова форма на съществуване.

— Нова форма? — любопитства момичето.

— Да, трансформация на материалното тяло в нематериално. Както казват: „духът остава жив в поколенията“.

— Това не е точно „живот след смъртта“ — поправи го тя. — Духът на човек живее в детето му, но след това?

— След това заживява във внуците.

— Ами ако няма такива?

— Хайде, много си цинична за магьосница. Добре, дори да си права, има и други форми на безсмъртие. Например прераждането.

— Наистина ли вярваш в това? — изненада се тя. — Гледала съм такива филми, но никога не съм го приемала сериозно.

— Мисля, че, понякога се случва.

— Обясни ми!

— Не, ще ме помислиш за луд.

— Не ми се вярва да си по-луд от мен. Хайде — подкани го тя.

— Добре. Земята е част от слънчевата система, нали?

— Да.

— А слънчевата система е част от млечния път.

— Точно така.

— Млечният път е една от милионите галактики във вселената.

— Така твърдят учените.

— В някои от тези галактики също има форми на живот. Те са толкова напреднали, че могат спокойно да идват и да си отиват от

земята.

— Марсианците са сред нас? — засмя се тя.

— Не говоря за марсианци с изпъкнали очи, зелени кожи и антени на главата. Говоря за чуждоземци, въплътени в човешки тела. Когато тялото остарее и умре, те се връщат обратно на родната планета.

— Човекът, в който са въплътени, знае ли за това? — попита тя.

— Невинаги. Понякога душата разбира, че е извънземна едва когато е призована от своята планета.

— Но ако човешкото тяло умира, това пак не е живот след смъртта.

— Напротив, човекът и извънземното същество са били едно цяло, чиито дух продължава да съществува.

— Значи все пак чуждоземните живеят вечно. Ако ми кажеш, че след смъртта на човек, на земята долита извънземен ангел и отнася тялото на друга планета, където то продължава да живее, тогава ще се съглася с теб. — При тези думи тя стана на крака.

— Ще се опитам да го уредя — пошегува се той и също се изправи.

— Можеш ли? — усмихна се Съмър, взе чашата от ръката му и влезе в къщата. — Знаеш ли какво? Започвам да си мисля, че си не по-малко луд от мен.

Четвъртък бе определен за граха. Съмър му показва как да бере шушулките и след това реши, че спокойно би могла да отиде до ливада, за да види понитата. Убедена, че Камерън има достатъчно работа за следващите няколко часа, извади свирката от дънера на бора и засвири.

Не се изненада от това, което говореха звуците.

Харесваше този мъж. Харесваше го много. Разговорът им на верандата предишната вечер наистина бе приятен. Разбира се, не вярваше на теориите му за живот след смъртта, но сериозността, с която ги сподели с нея, я накараха да се отнесе с уважение към идеите му. Но уважението бе само част от чувствата, които изпитваше към него.

Остави свирката настрана и се замисли. С него бе толкова леко и приятно да се общува. Дори само външният му вид я караше да изпитва наслада. Имаше ужасното усещане, че се влюбва в него. Това бе истинска трагедия, защото подобна любов би била невъзможна. Камерън няма да остане на острова, нито тя ще замине с него. Историята на нейните родители щеше да се повтори и тя по никакъв начин не можеше да се противопостави на това. Нямахте сили да му каже да си тръгне, преди да е станало късно. Потупа понитата за довиждане, скри свирката в дънера и се отправи към вкъщи, където я чакаше той.

След като грахът бе прибран и консервиран, той я помоли да го разведе из острова. Тя с радост се съгласи. Коляното ѝ беше съвсем добре и имаше нужда от раздвижване. Освен това на острова имаше прекрасни места, които държеше да му покаже, преди да си е заминал.

Тръгнаха надолу по пътя, пресякоха едно обширно пусто плато и стигнаха до скали, от които се откриваше чудесна гледка. Те бяха разположени в полукръг и приличаха на естествен амфитеатър. Застанаха на самия връх. Оттам се виждаха останалите острови и, понеже времето бе хубаво, континентът. Той седна близо до нея и я прегърна през раменете.

— Била ли си в Бенгър?

Съмър си спомни първия път, когато се срещнаха. Не можеше да повярва, че от онзи момент бяха минали едва четири дни. Тогава той я извади от морето и я прислони под едни скали на брега. Днес се чувстваше по същия начин — защитена и сигурна. Разликата бе, че сега не усещаше болка и объркване, а изпитваше единствено удоволствие.

— Аха. Там беше лабораторията, в която дадох листата от ливадата за проба.

— А в Портланд?

— Не.

— Бостън?

— Там съм била.

— Ню Йорк?

Съмър поклати глава.

— Едва ли бих издържала в тези градове.

— Дори за малко?

Тя погледна на север, където трябваше да бъдат местата, за които говореха.

— Не, не бих могла. Там дори напрежение и суматоха, всички бързат. Вероятно ще се изнервя.

— Да, но защо тогава имаш документални филми за тези градове на видео?

— Защото ми е интересно да науча повече за тях. Всичко това — Коли, тълпи хора, светлини, са ми непознати неща. Винаги, когато искам да усетя атмосферата на града, мога да си пускам видео. — Тя погледна към него. Лицето му бе сантиметри над нейното. Очите му бяха дълбоки и изразителни. Кожата излъчваше приятна топлина. Линията на устата бе мъжествена.

— А ти? — разсеяно попита тя.

— Какво аз?

Тя прочисти гърлото си и се премести малко встрани, да не би да си помисли, че нарочно се притиска така о него.

— Ти ходил ли си в тези градове?

— Не. Местата, които изследвам, са доста отдалечени от цивилизацията. Все пак, бих искал някой ден да отида.

Тя въздъхна и се загледа в морето.

— Сигурна съм, че ще отидеш. За теб е много по-лесно, можеш да пътуваш, където пожелаеш. Освен това имаш повече самочувствие от мен. Виждаш ли онази скала, на половината разстояние между нашия остров и онзи там? — посочи тя.

— Мислех си, че това е шамандура.

— Не е. Погледни по-нататък, вдясно, виждаш ли трите издадени над морето скали?

Той се взря в посоката, накъдето сочеше пръстът ѝ.

— Да, виждам ги.

— Това са пословичните краища на айсберга. Под този айсберг е островът, който някога е бил на това място. Моят праядо е претърпял корабкрушение точно на онова място. Той е бил единственият оцелял от екипажа. Вълните го изхвърлили на нашия бряг, така както изхвърли нас преди четири дни.

— И твоята прабаба го е спасила?

— Да, прибрала го е, стоплила го е и се е погрижила за раните му.

— След това ѝ направил дете — усмихна се Камерън. — Много хубава история.

— Не е чак толкова хубава, защото той си заминал на следващия ден. Единственото, което ѝ оставил, били хубави спомени.

— Но все пак е оставил и дете. Ако не се беше случило, тя нямаше да има на кого да предаде способностите си на лечител. А баба ти? Тя как се е сдобила с дъщеря?

— Един малък самолет паднал на ливадата. Бил от онези примитивни машини с отворена пилотска кабина и с манивела за запалване. Доколкото знам, баба ми се разтревожила, че понитата могат да пострадат и отишла да провери какво става.

— Значи тези коне са идвали на острова още по времето на баба ти? — изненада се той.

— Били са тук, преди да се заселят хора. Съществува теория, че са дошли със земните маси, които са се откъснали от Скандинавия, но никой не може да твърди със сигурност какво точно се е случило. По същия начин е трудно да се определи къде отиват през зимата.

— Значи е било лято, щом като са били на ливадата, когато дядо ти е катастрофирал. Пострадали ли са?

Съмър поклати глава. Усети как края на плитката ѝ докосва ризата му.

— Не, нищо не им се е случило, но баба ми много се ядосала.

— А дядо ти бил ли е ранен?

— Вероятно не особено сериозно, щом като е имал сили да прелъсти баба и да си тръгне на следващия ден.

— И тя никога повече не го е видяла!

— Никога.

— Значи вие, от семейство Ван Ворн, сте специализирани в авантюрите за една нощ — засмя се той.

— Може би такава е съдбата ни... Искях да кажа такава е била съдбата им. Аз не смятам да продължа традицията на тези авантюри.

— Тогава откъде ще се появи твоето дете?

— Може би няма да имам дете.

— Значи твоите умения ще бъдат загубени и островът ще остане без лечител.

— И без това някой ден ще се случи. С всяко поколение силата ни отслабва.

— Не съм убеден в това, което казваш. Детето на Шътър е оздравяло.

— Откъде знаеш? Това, че му дадох лекарство не е гаранция за успех.

— Знаем. Попитах Езра в магазина.

— Не може да бъде! — възкликна тя и си помисли, какви поразии можеше да предизвика подобен въпрос. — Никой, освен Шътърс, не знае, че са искали помощ от мен.

— Така е — съгласи се той. — Но преди Езра да разбере, че имам нещо общо с теб, беше много разговорлива. Разпита ме кой съм, откъде съм. В процеса на разговора подхвърлих, че съм дочул някой да се оплаква, че детето му е болно. Тя веднага ми разказа случая. Малкото било много зле през нощта, но на сутринта състоянието му изведнъж се подобрило. Бъди спокойна, тя не пропусна да отбележи, че това е истинско чудо, защото дори не са викали лекар. Ти си помогнала на детето. Трябва да имаш повече самочувствие.

— Ами... — Съмър въздъхна.

— Защо не цениш собствените си възможности?

— Защото те са нищо, в сравнение с тези на моите предшественички.

— Те са вярвали в силата си. Може би именно затова са успявали.

Тя поклати глава.

— Не. В миналото жените Ван Ворн са имали реална сила. Мъжете, с които са се събирали, са били неподходящи и затова тези способности с времето са се загубили.

— Наистина ли мислиш така?

— Да.

— Може би има нещо вярно, но основната причина е във вярата. Погледни себе си. Гледаш телевизия, слушаш радио, залята си от информация за съвременната медицина, за научни открития, за нови изобретения. Кога за последен път си чула да се говори нещо за природните средства за лечение?

Съмър наистина не можа да си спомни.

— Виждаш ли. Масмедиите са ти внушили, че традиционната медицина е единствена. По този начин си загубила вяра в собствените

си възможности. Мисля, че, ако поискаш, можеш да добиеш силата на своите прабаби.

На нея самата много ѝ се искаше да е така. Той явно вярваше на теорията си.

— И ако това стане — продължи Камерън като се приближи по-близо до нея, така че телата им се докосваха, — можеш да продължиш традицията. Тогава трябва да помислиш за наследник.

В този момент Съмър можеше да се закълне, че усети някакъв спазъм дълбоко в утробата си. Беше кратък, почти неуловим, но достатъчен, за да я накара да мисли, че там, вътре, нещо липсва.

— Не съм убедена, че желая дете — каза тя с поглед, сведен надолу към скалите. Не помръдна от мястото си, въпреки че той бе много близо до нея. — Не съм сигурна, че бих поела отговорността сама да го отгледам.

— Ето още един пример на това, как си възприела внушенията на околните — меко отбеляза той. Усети дъха му съвсем близо до косата си. — В миналото мъжете са отсъствали години наред. Плавали са на риболовни кораби от пристанище на пристанище и въобще не са се прибирали у дома. Тогава съпругите им сами са отглеждали децата. Изведнъж днес, когато се предполага, че жената е много по-самостоятелна и освободена, се твърди, че това не трябва да се прави. Ти би могла сама да отгледаш дете. Сигурен съм, че ще се справиш по-добре от много семейни двойки. Всичко е въпрос на самоувереност.

Тя се засмя и добави:

— Има и нещо друго. Трябва някой да направи това бебе.

— Мога да ти помогна — заяви той.

В първия момент дъхът ѝ секна. Единственото, което успя да направи, бе да поклати отрицателно глава.

— Защо не?

— Защото ще боли.

— Значи си девствена?

Страните ѝ пламнаха. Тя наведе още по-ниско глава, така че той да не забележи червенината.

— Нямах предвид това. Искях да кажа, че много ще ме заболи, когато го направиш и след това си тръгнеш.

В първия момент мъжът не отговори. Тя тъкмо започна да си мисли, че това са думите, които наистина ще го накарат да замине още

сега, когато той наруши мълчанието:

— Можеш да дойдеш с мен.

Тя отново поклати глава, този път много по-решително.

— Не мога. Не бих оцеляла на друго място.

— Разбира се, че можеш.

— Не съм устроена за друг свят.

— Откъде знаеш?

— Не умея да общувам с хората.

— Аз говоря само за себе си, не за други хора.

— Но ти не живееш във вакуум. Работиш, имаш приятели. Ще бъда напълно изолирана.

— Не и ако имаш желание да опиташ. Можеш Съмър, убеден съм. — Ръката, която бе прехвърлил през раменете ѝ се раздвижи и той я притегли по-близо към себе си. — Аз ще се грижа за теб.

Никой никога не се беше грижил за ясените Ван Ворн. Всички те бяха самостоятелни и независими. Освен това имаха мисия не само да лекуват, но и да запазят ливадата и нейните обитатели.

— Не мога да замина. Понитата имат нужда от мен.

— Те сами ще оцелеят.

— Не биха оцелели, ако няма някой, който да ги защитава.

— Ще оцелеят — настоя той.

Съмър поклати глава. Той не продължи да спори. Вместо това я притисна по-силно към себе си.

Тя знаеше, че не бива да се оставя, че трябва да се съпротивлява на тази близост, — но просто нямаше сили за това. Докосването му винаги ѝ действаше много силно, а сега сякаш два пъти повече.

Кръвта във вените ѝ сякаш се затопли. Вълните на желанието заляха тялото ѝ. Пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Лицето ѝ докосна врата му и тя усети мъжествения му аромат. Този мирис я успокои.

Съмър можеше да остане така плътно притисната до него завинаги. Испита чувство на сигурност и защитеност. Испита и друго чувство — че отдавна го познава. До него сякаш си беше у дома.

Той повдигна нагоре брадичката ѝ. Погледите им се сляха и в това сливане и двамата разбраха, че срещата им е била неизбежна и предопределена. Той погали с очи устните ѝ, после прокара пръст по извивката им. Наведе глава и притиска устни към нейните.

Недей, мислеше си тя, *моля те, не го прави*. Но в следващия момент потъна цяла в блаженството. Усещането от целувката бе странно, ново, вълнуващо. В първия момент той само леко я докосваше, но след това устните им сякаш се сляха. Съмър усети вкуса му, усети как дъхът му навлиза в нея. Дишането ѝ се учести. Имаше чувството, че иска да я погълне и това ѝ харесваше. Беше едновременно невероятно нежен и все по-решителен. В момента, в който бе готова да протестира, ръката му се плъзна между телата им и се спря върху гърдите ѝ. Дъхът ѝ секна. Тя издаде кратък гърлен звук, с който искаше да го спре, но това бе единствено от страх. Имаше чувството, че тялото ѝ гори, че ще експлодира всеки миг. Ръката му слезе надолу към талията, след това пропълзя под блузата ѝ и сякаш изгори кожата по пътя си.

Тя успя да се откъсне от целувката и възкликна:

— Камерън!

— Толкова отдавна мечтая да те докосна. Формите ти сякаш са създадени за моите ръце — прошепна той. — Виждаш ли?

Но тя бе ослепяла. Очите ѝ бяха затворени и единственото, което виждаше, бяха проблясъците на желанието. Нямаше сили да прекрати това и в следващия миг, когато той отново впи устни в нейните, тя го посрещна отворена и жадна за още и още. Другата му ръка също се плъзна по голата ѝ гърд. Точно от това имаше нужда, защото чувстваше, че плътта ѝ е гладна за ласки, а зърната ѝ бяха твърди и напрегнати. Неговото докосване ѝ действаше като облекчаващ балсам.

Тя потъваше все по-дълбоко в прегръдката. Инстинктивно вдигна ръце и обгърна тила му. Усети, че вече не седи върху скалата, а се намира между бедрата му. Тялото не я слушаше и следваше своите собствени желания, които бяха по-силни от всичко познато досега.

Продължаваше да я целува. Продължаваше да я гали. Нетърпеливо започна да разкопчава копчетата на ризата.

— Камерън? — прошепна тя.

Вярвай ми, говореха очите му. Но не толкова доверието, колкото чистото женско желание я накара да му позволи да продължи. Когато и последното копче бе разкопчано тя усети как мекият плат се свлича по рамене ѝ и вятърът леко разхлади горещата ѝ кожа. Чу гласа му:

— Погледни, Съмър.

Но тя не искаше да гледа. Не искаше да мисли. Не искаше да е Съмър Ван Ворн, лечителката. Искаше да е Джулия Робъртс или Ким Бейсинджър или която и да е друга прелъстителна жена. Искаше да е секси, да е неустоима.

— Погледни сладка моя, погледни дланите ми върху теб! — подкани я с дрезгав глас.

Тя бе концентрирана върху движенията на ръцете му и думите му сякаш я събудиха. Не искаше това блаженство да свършва и затова продължи да му се наслаждава със затворени очи.

Все пак и тя се питаше, как изглеждат отстрани. Отвори очи и това, което видя бе истински красиво. Дългите му, потъмнели от слънцето пръсти контрастираха на бялата кожа. Те се движеха по гърдите ѝ, които при всяко движение сякаш наедряваха. Описва кръглата им форма отгоре и отдолу. След това пръстите докоснаха зърната ѝ и тя извика от сладка болка.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Гореща. Сякаш някъде в мен гори огън.

— Тук ли? — попита той. Ръката му се спусна по джинсите и спря малко над най-интимното ѝ място. Тя притисна дланта му, за да не продължи по-надолу. Челото ѝ опираше във врата му малко под брадичката и той чувстваше учестения ѝ дъх. Съмър се притисна поплътно до него и така спря ръцете му.

Парещите тръпки бавно отшумяваха и тя постепенно се връщаше към реалността. Дишането ѝ се успокои, неговото също. Само сърцата им продължаваха да бият бясно едно срещу друго. Тя все още усещаше ерекцията му.

Той я желаше. Тя също го желаше. Не знаеше какво да прави.

Не знаеше какво да каже. Въздъхна и свали ръце от врата му. Дръпна се назад, облече ризата си и започна да я закопчава.

Камерън взе лицето ѝ в ръце.

— Ако мислиш, че би било по-добре да си Джулия Робъртс или Ким Бейсинджър, тогава наистина си луда — разпалено каза той.

Значи отново е прочел мислите ѝ. Този път не я изненада. И без това всичко, което ѝ се случваше, бе напълно нереално. Единственото реално нещо бе нейното собствено желание той да остане.

— Ей, защо си тъжна? Все още не съм си тръгнал — прекъсна мислите ѝ той.

— Как го правиш?

— Кое?

— Как успяваш да четеш мислите ми?

— Това е работа на извънземния, който живее в мен — засмя се Камерън. — Харесва ли ти?

— Не. По този начин навлизаш в личното ми пространство.

— Сега у теб говори земният човек. Земните хора обичат да пазят тайни.

Тя го наблюдаваше, докато говори. Бе изключителен с тъмносините си очи и с начина, по който се усмихваше само с единия ъгъл на устата. Чувстваше се напълно безпомощна пред него. Независимо дали щеше да си тръгне или не, той я караше да се чувства прекрасно. Тя се опита да се усмихне по неговия начин.

— Обещавам, че ще ти покажа острова. Недалеч оттук има пещера, в която ако прошепнеш нещо в единия край се чува в другия. Искаш ли да отидем?

Очите му се разшириха. Той постави ръце върху раменете ѝ.

— Пиратска пещера? — пошегува се мъжът.

— Не съм убедена, че някога са я използвали пирати, но знам със сигурност, че там живеят прилепи.

Очите му още повече се разшириха.

— Точно от това имаш нужда на ливадата! Няма нужда от кравешки тор. По-добре да извикаш прилепите. Или ако искаш аз ще привлека гадините, а ти продължавай да работиш върху кравешкия тор. Ще видиш как купувачите ще си плюят на петите.

ШЕСТА ГЛАВА

Петък бе определен за морковите, но само до два следобед, защото след това Съмър трябваше да се срещне с хората от общината, които отговаряха за продажбата на мястото, близо до нейната къща.

В града отидоха двамата с Камерън. Нямаше никакъв коментар на присъствието му, просто всички го приеха като човек, който от нейна страна ще помага в защитата на каузата. Тя бе напълно убедена, че пререканията ще бъдат излишни, тъй като въпросът е предварително решен. Все пак ѝ бе приятно да усеща, че зад гърба си има някой, който я подкрепя. Това за нея бе нещо ново, тъй като беше свикнала винаги да е сама. Двамата чудесно си пасваха и взаимно ценяха способностите си. Съмър знаеше, че ще ѝ бъде тежко, когато настъпи моментът да си замине, но по някакъв начин успяваше да забрави за това. Беше започнала да мисли за него като за част от себе си. Заедно правеха едно завършено цяло.

По-добре да обичаш и да загубиш любовта си, отколкото никога да не се влюбиш, каза си наум тя и леко се усмихна.

— Срамота — прекъсна мислите ѝ той. — Срамота, да мислиш такива неща.

— Какви неща?

— Тези, на които се усмихваш.

— Тази усмивка е по повод на срещата, която ни предстои — импровизира тя. — Едва ли си виждал такива държавни служители.

— Не бъди толкова сигурна, че досега не съм имал работа с разни институции.

Хората от общината ги посрещнаха в ресторанта. На това място се провеждаха всички срещи и събрания на местните клубове и комитети. Тук се празнуваше Коледа, спонсорирана от рибарския съюз, тук се четяха заповеди и други правни документи, които биха били много скучни, ако липсваха пиперливите коментари на местните хора. Реакциите се определяха от количеството изпит алкохол. Съмър

въобще не се изненада, че в два часа следобед, общинските служители я очакваха пред вече начената бутилка уиски „Джак Даниелс“.

Отляво седеше Хапгуд Полинг, по средата Кигън Венхю, а от дясно Окър Дън. Тримата бяха към шейсетте, оплешивяващи, с ризи с къси ръкави, закопчани до под брадичката, със старомодни очила в ръцете.

— Съмър — започна Кигън, когато двамата с Камерън приближиха към масата им, — имаме малко работа, затова изчакай отвън, след малко ще те повикаме.

— Каква работа? — изненадано възкликна Камерън, когато излязоха във фойето. — Не виждам никой, освен тях тук.

— Затварят заведението, когато се събират. Срещат се три пъти седмично.

— Три!

— Да, това е добро оправдание за запой на аванта.

— Хитреци — намръщи се Камерън.

— Аха.

— Те избираеми ли са?

— Да, но изборите са пълна формалност. В града има няколко семейства, от които се избират представители. Никога не се предлагат други хора. Уговарят се помежду си, кой ще изберат за следващия мандат от три години. Обявяват името на общото събрание на града и гласуват на място. Изборът винаги е с пълно мнозинство.

Камерън я погледна скептично.

— И ти си гласувала за тези?

— О, не. Аз никога не ходя на събранията на града.

— Защо?

— Защото Ван Ворнс не посещават подобни мероприятия.

— Но защо? — повтори въпроса си той.

— Ние сме аутсайдери.

— Но все пак живеете тук.

— Въпреки това не сме част от обществото. Ако искам, бих могла да ходя на тези срещи, но това няма да има никакво значение. Излишно е да си правя труда. Аз имам свой собствен път и свой собствен живот. Нищо от това, което се решава на събранията, не ме засяга.

— Ето, сега например, въпросът за ливадата те засяга — поправи я той.

— Подобни въпроси не се решават на срещите на гражданите. Събранията са по-скоро социални събития, отколкото начин за решаване на проблемите на града. Съдбата на ливадата е предопределена от тези тримата. Предварително знам мнението им за конете. Такова беше и на техните предшественици: смятат, че понитата не заслужават да бъдат защитени и запазени.

— Хей! — махна им от вратата барманът. — Влезте.

— Много бързо си свършиха работата — коментира Камерън.

— Не са имали никаква работа — обясни тя спокойно. Преди се гневеше при всяка подобно проява, но с времето се научи, че е безсмислено да хаби нервите си. — Нарочно ме накараха да чакам, за да не каже някой, че са уважили Ван Ворн като са я приели навреме.

Тя се отправи към бара, където седяха тримата. Те не бяха помръднали от местата си. Очевидно бяха обсъждали защитата на решението си, защото едновременно погледнаха въпросително към Камерън.

— Този мъж с теб ли е Съмър? — попита Кигън.

— Да.

— Не си споменавала, че ще водиш някого. Роднина ли ти е?

— Не.

— Малко прилича на теб. В очите. — Той продължи да оглежда изпитателно спътника ѝ. — Адвокат ли е?

— Всъщност — намеси се Камерън за ужас на Съмър, — аз съм адвокат. — Тя го погледна предупредително, на което той, както често се случваше, ѝ отговори с едно нямо „варвай ми“. След това се обърна към служителите на общината. — Имате ли нещо против?

Мъжете от двете страни на Кигън се наведоха към него и зашепнаха нещо.

— Не виждам нужда от адвокат — обади се накрая Кигън. — Това е приятелска среща.

— Аз идвам с приятелски намерения — усмихна се Камерън.

— Приятелски към кого? Едва ли си приятелски настроен, ако си решил да ни плашиш със съдебни процеси.

— Нищо подобно — намеси се Съмър. В момента най-малко искаше да влиза в конфликт с тях.

— Все още не ви заплашвам с нищо — тежко рече Камерън. — Но трябва да ви предупредя, че възнамеряваме да изпратим искане до Министерството на околната среда с цел въпросната местност да бъде обявена за резерват.

Съмър го погледна снизходително. Самата тя от години се опитваше да спечели този документ, но досега винаги ѝ бяха отказвали.

Кигън вирна нагоре брадичка.

— Едва ли ще имате успех. Това е една най-обикновена ливада.

— Не е така, мястото е уникално.

Хапгуд завъртя очи и измърмори нещо под носа си.

— Моля? — наведе се към него Камерън.

Окър отпи глътка от питието си.

— Хап каза, че Съмър открай време твърди, че това място е особено, но досега не е успяла да го докаже. Щом не може да го докаже пред нас, как ще убеди министерството? Без доказателства няма да го обявят за резерват. — Той прочисти гърлото си и продължи. — Ами компанията OSAY? — Той направи пауза, за да глътне малко уиски. Хапгуд също вдигна чашата. Окър реши, че е редно също да отпие. — Компанията OSAY е преуспяваща. Известна е в цялата страна — продължи той.

— С какво е известна? — невинно попита Камерън.

Кигън започна да се изнервя. Вероятно не очакваше някой да прекъсва речта, която бе подготвил. Съмър подозираше, че точно такава е целта на мъжа, който се представи за неин адвокат. Не вярваше, че ще успее да промени крайното решение, но все пак бе любопитна за възможностите му и затова с интерес го наблюдаваше.

Беше приятно някой да те защитава, особено ако е съобразителен като Камерън. Питаше се дали освен научните си познания той няма и някаква правна квалификация? Би имал изключителен успех като адвокат. В съда ще очарова всеки съдебен заседател с усмивката си, въпреки че точно в този момент не можеше да се каже, че тримата бяха очаровани от него.

Кигън сръга Хапгуд.

— Ти говори с OSAY. Кажу ми с какво са известни.

— Аз говорих с тях само за онова място на острова. Окър знае повече.

— Окър? — подкани го човекът в средата.

— Със звезди. Те изучават звездите — отговори плешивият отдясно.

— Значи са астролози — учтиво отбеляза Камерън.

— Аха.

— Правят хороскопи, така ли? — вдигна вежди мнимият адвокат. Окър се намръщи, опитвайки да разбере какво го питат. Обърна се въпросително към Кигън.

— Това май не е вярно. Дали правят хороскопи? — попита той.

— Разбира се, че не — отрязва го този в средата. — Астролозите правят хороскопи.

— Астрономи! — сети се Хапгуд. — OSAY ще строят обсерватория, за да наблюдават звездите. Освен това няма значение с какво са се занимавали в миналото. По-важно е какво смятат да правят на острова и с какво възнамеряват да се занимават в бъдеще.

— Хап е прав — намеси се Кигън. — Компанията ще построи тук сателитна станция. Казват, че местоположението на острова било много подходящо.

— Също и размерите — добави Окър.

— И това, че няма смог — отбеляза Хапгуд.

— Една такава сателитна станция е много подходяща, защото няма да замърсява околната среда — обясни Кигън. — Представлява само една сграда и няколко сателитни чинии.

— Колко е голяма тази сграда?

— Малка. Съвсем малка.

— А чиниите — продължи да разпитва Камерън.

— Те са още по-малки.

Камерън кимна мрачно, пхна ръце в джобовете си и започна важно да се разхожда напред-назад.

— Значи тогава спокойно могат да бъдат разположени на хълма, или на полето зад гробището, или долу, на по-отдалечената страна на доковете. Помислете за това практично решение. Онези колиби при доковете и без това са излишни. — Той се почеса замислено. — Освен това, честно казано, тези постройки отдавна трябваше да бъдат премахнати. — Камерън изрече последните думи още по-мрачно и многозначително.

Тримата забиха погледи в земята, сякаш разбраха намека. Самата тя не разбра какво ги накара да се замислят така дълбоко, нито можеше да си обясни откъде е разбрал за мястото зад гробището и за бараките при доковете. Не му беше споменавала нищо. Все пак трябваше да признае, че звучеше много авторитетно.

Стори й се, че истински се забавлява от цялата история.

Но на Кигън не му беше особено забавно.

— И защо смятате, че трябва да премахнем бараките? — остро попита той.

— Задължени сте да ги премахнете! — поправи го Камерън. Той продължаваше да се разхожда напред-назад из помещението. — Онези постройки са изключително опасни и вие много добре го знаете. Децата по цял ден играят там. Помислете си какво ще се случи, ако някое се прекатури през изгнилите прозорци! — Той рязко спря и заби поглед в тримата. — Тогава на острова ще има най-големия процес, който сте виждали.

— Никой няма да ни съди — намеси се Кигън.

— Всеки на това се надява. Но сигурно сте осведомени, че обезщетенията живот са огромни. Възползвайте се от безплатния ми съвет. Премахнете бараките, за да нямате проблеми. Освен това, те са неприятни за окото. — Той замълча, после продължи: — Искате сателитна станция? Чудесно, нека да я построят на това място. Нека компанията да свърши мръсната работа вместо вас.

— OSAУ не искат да строят при доковете — промърмори Окър. — Рибарите също са против.

— Ние пък сме против да строят на ливадата — отсече Камерън. Кигън поклати глава.

— Това е най-подходящото място.

— Ами понитата? — намеси се Съмър. — Представлението на Камерън я забавляваше, но съдбата на конете бе по-важна от всичко останало.

— Те ще си намерят друго място.

— Но конете не се хранят с нищо друго, освен с листата от храстите на това място.

— Някои от тези храсти ще бъдат оставени. Обърнахме внимание на компанията да не изсича всичко.

— Колко от тридесетте ще останат?

— Най-малко десет — заяви Кигън. — Между сателитните чинии ще има достатъчно място поне за десет.

— Това е недопустимо, напълно недопустимо! — ядоса се тя.

Мъжът срещу нея се наведе напред и присви очи.

— Виж какво, момиченце, твоето мнение няма никакво значение. Поканихме те тук само от добра воля, за да чуеш доводите ни.

— Вие нямате никакви доводи — продължи да упорства тя. — Конете се хранят единствено с онези храсти и с нищо друго. Десет не са достатъчни за целия табун.

— Но те са на острова едва три месеца — отбеляза Окър.

— Тези три месеца са много съществени за оцеляването им.

— А останалите девет месеца? Къде пасат? — попита мъжът.

Съмър сама си беше задавала този въпрос, но така и не можа да си отговори.

— Ядат плодовете на храстите бъркенбери — обади се Камерън. Каза го толкова убедено, че дори тя му повярва. — Това са малки плодове, които са много тръпчиви през есента. През пролетта стават по-сладки, както ги обичат понитата. Но за нещастие, от есента нататък плодовете престават да растат — сви рамене той. — Затова конете идват тук.

Къде е това място, искаше да попита тя, но замълча, за да не издаде незнанието си.

Кигън обаче нямаше такива притеснения и попита направо:

— И къде отиват, след като престанат да растат плодовете?

— Ами... отиват там, където има такива растения — отговори Камерън.

Кигън се обърна към Хапгуд:

— Ти виждал ли си подобни плодове?

— Не.

— А ти? — попита Окър.

Онзи поклати глава.

— Къде растат? — обърна се накрая към Камерън.

— Наоколо няма от тях, сигурен съм. Тези растения имат нужда от съвсем различна почва и въздух.

— Значи са капризни, така ли?

— Може и така да се каже.

— Не може ли буковите храсти от острова да се присадят на онова място, за което говорите?

— Изключено. Там условията са много специфични. Нито бьнкенберис ще виреят тук, нито храстите там — заяви Камерън.

— Кой знае — промърмори Кигън, прехвърли чашата си в другата ръка и се облегна назад. — Някой трябва да спечели и друг да изгуби — изведнъж избухна той. — Аз ви казвам, че сателитната станция, която се планира, ще донесе много по-голяма полза на местните жители от понитата през цялото им съществуване. Ще се инвестират много пари, от които имаме нужда. — Той се наведе напред и се обърна към Съмър. — Хората, от компанията пристигат в понеделник. Надявам се да не се появиш на ливадата, както винаги правиш, защото отново ще ни създадеш проблеми.

— Ако не съм там, конете ще буйстват.

— Погрижи се така да направиш, че да са спокойни — предупреди я той.

— Няма да стане — отговори тя. Майка ѝ някога умееше да общува с конете от разстояние, само със силата на мисълта си, но тя нямаше тази способност. — Трябва да съм там — настоя момичето.

— Не и този път — упорстваше Кигън.

Камерън застана пред него.

— Заплашвате ли?

— Аха.

— Ливадата е обществена собственост — уточни Камерън с хладна любезност. — Съмър, както всеки друг, има право да ходи там по всяко време.

— Не, няма, защото тя е нарушител на реда.

Камерън се направи, че не го е чул и се обърна към момичето.

— Госпожице, предупреждавам ви, че този човек нарушава правата ви, приети при първата поправка на законопроекта за правата на гражданите, в която се казва, че всеки има право да посещава обществени места, без да нарушава техния ред и спокойствие.

— Без да нарушава реда и спокойствието! — изръмжа Окър. Той току-що бе пресушил чашата си. — Ха! Ами че тя въобще не е толкова безопасна! Предизвиква какви ли не поразии.

— Предизвиква поразии? — повтори думите му Камерън. — Имате ли доказателства за това, че точно тя предизвиква поразии?

— Всичко лошо се случва само когато тя е там — намеси се Хапгуд. — Какво по-добро доказателство.

— В съда има нужда от много по-сериозни доводи. От конкретни доказателства, които да убедят съдебните заседатели, че именно тя предизвиква поразите — поясни Камерън. — И аз сега ви питам, вие разполагате ли с такива?

Хапгуд известно време гледа безизразно, след това се спогледа с Кигън, Кигън сръга Окър, Окър от своя страна погледна към Хапгуд.

— За сега оставям случая — обяви Камерън, обърна се към нея и се ухили победоносно.

Съмър нямаше какво друго да направи, освен да му върне усмивката. Той бе невероятен.

Адвокат! На куково лято.

Очите му заблестяха закачливо.

Какво общо има „куковото лято“?

Не си адвокат, това искам да кажеш.

Да, но е весело да се правя на такъв.

От време на време звучеше точно като адвокат.

След като съм гледал над сто епизода филми на съдебна тематика, би трябвало да се справям.

— Съмър Ван Ворн — прекъсна безмълвния им разговор Кигън. — Не ме интересуват приказките на твоя приятел адвокат. Ако нещо се случи в понеделник на ливадата, ще считам, че ти си виновна.

— Моля, господа, без заплахи — прекъсна го Камерън.

— Просто я дръж далеч от там в понеделник!

— Добре, ще го направя.

При тези думи всички зяпнаха.

— Ще го направите? — не повярва Хапгуд.

— Да.

— Но... — протестира Съмър, но той я спря като сложи ръка на рамото ѝ.

— Наистина ли? — на свой ред попита Кигън?

— Разбира се. Няма да се отделям от нея нито за миг и по този начин, ако нещо се случи, вие ще можете да сте сигурни, че не е виновна тя. Става ли?

— Защо трябва да ви вярваме? — обади се Окър.

— Защото съм адвокат — отговори убедено Камерън, сякаш това наистина беше достатъчно условие.

Тримата наведоха глави един към друг и се съвещаваха шепнешком. Накрая Хапгуд заговори:

— Добре. Оставате с нея и не я изпускате от очи. — Той повиши тон. — Но ако и този път има змии или големи, смрадливи локви, ще знаем, че е тя.

— Никакви локви и змии, обещавам — усмихна се Камерън и я хвана за ръката.

— Трябва да бъда там — започна Съмър веднага щом излязоха от ресторанта. — Конете имат нужда от мен.

— За какво си им?

— Просто трябва да бъда с тях.

— Как ще им помогнеш, нали каза, че не си ти тази, която предизвиква всичко това?

— Не съм. Или поне така си мисля. Не съм съвсем сигурна.

— Какво имаш предвид, като казваш, че не си сигурна?

— Наистина, исках всички тези неща да се случват, мислих за това, молих се наум. Когато се случиха реших, че може би аз съм причината. Но след това опитвах с други неща и не се получи. Все пак, може би и аз имах някакъв принос за появяването на змиите и локвите, така че трябва да съм там и отново да опитам да помогна на понитата.

Той хвана ръката ѝ и нежно я задържа в своята.

— Не рискувай. Аз ще се погрижа за това.

— Ти?...

— Да. Има много начини да постигнеш целите си. В миналото потенциалните клиенти са идвали тук и са се натъквали на неприятни изненади. Какво ще кажеш, ако този път въобще не успеят да дойдат.

— Естествено, че нищо не може да ги спре. Ако не се качат на ферибота, ще наемат лодка, ако не, самолет. Освен това подобна компания вероятно има свой собствен самолет.

— Но я си представи, че просто не могат да стигнат до тук? Представи си, че някаква невидима бариера не ги допуска по-близо от пет километра от острова.

Тя въздъхна.

— Очевидно, освен филми на съдебни теми гледаш и много фантастика. Камерън, в реалния живот няма невидими прегради.

— Какъв циник си. Никакво въображение — упрекна я той.

— Когато става въпрос за понитата ставам реалист. За да оцелеят, ливадата трябва да остане непокътната. Моето въображение едва ли ще им помогне много.

Той прехвърли ръка през рамото ѝ.

— Аз ще ги спася, нали за това съм тук.

— Престани, не ми е до шеги. За теб е все едно.

Ще си тръгнеш, а аз ще остана тук.

— Напротив, не ми е все едно — възпротиви се Камерън. Изражението му показваше истинско огорчение.

Съмър забърза ход и тръгна няколко стъпки преди него.

— Конете са моя грижа — извика през рамо тя. — Не беше необходимо да обещаваш на онези тримата, че ще ме държиш вкъщи, докато те обикалят ливадата. Това въобще не е твоя работа. Как можеш да си помислиш, че ще остана да бездействам у дома!

Той без усилие я настигна.

— Няма да бездействаме. Аз ще свърша работата вместо теб. Ще направя така, че хората от компанията въобще няма да могат да стигнат до острова.

— Не можеш да го направиш. Да не би да си супермен?

— Е, почти.

— Ти си луд.

— Не повече от теб. Ти притежаваш някаква сила, аз също.

— Аз нямам никаква сила, никаква!

— Би могла да имаш, ако вярваш в себе си. Аз обаче не страдам от липса на самочувствие, така че мога да направя това, което е необходимо, така че онези да не се доближат до острова.

Тя го погледна в лицето. В очите му прочете мрачна решителност.

— Наистина си побъркан — повтори момичето. В този момент обаче я бодна някакво безпокойство. Извърна поглед встрани, но тревогата нарастваше. През главата ѝ като на лента минаха спомени от изминалите дни: как плува с нея през бурния океан, как успя да я накара да го остави в дома си, как коляното и ребрата ѝ се оправиха за подозрително кратко време, как братята Мънди се задушаваша от кашлица, а после как Джеб Стрънк падна от стола. Той наистина правеше странни неща. Разбира се, имаше вероятност всичко това да е

само късмет и случайност. Продължи да си спомня как свири на клавесина. Не можеше да отрече, че успяваше да четете мислите ѝ. Не можеше да отрече, че бе докоснал у нея нещо много дълбоко, до което никой досега не бе стигал.

Изведнъж се уплаши. Кой е той? Какво би могъл да направи с нея и живота ѝ?

— Искам да си тръгнеш! — заяви тя под въздействието на страха.

— Хайде, Съмър.

— Наистина искам. Нали ми обеща, че щом пожелаеш, ще си тръгнеш. Имам нужда да остана сама, да помисля.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я накара да спре.

— Не мога да си тръгна точно сега, в толкова важен момент.

Съмър заби поглед в земята.

— Аз го искам, Камерън — настоя тя.

— Погледни ме в очите и го кажи!

— Не, очите ти ми въздействат. Просто те моля да си заминеш.

— Обещах на онези тримата, че ще остана.

— И на мен ми обеща, че ще си тръгнеш веднага щом поискам.

— Какво ще стане с нас?

— Няма такава „нас“ — извика тя, борейки се болката, която изпита в мига, в който го произнесе. — Казах ти няколко пъти. Нямам представа кой си и къде отиваш, но моят живот е тук, сама.

— Не трябва да е така.

— Напротив.

Той замълча. Стоеше съвсем близо до нея и тя усещаше топлината, която излъчваше тялото му. Копнееше да се хвърли в прегръдките му, да склочи ръце около кръста му и да каже, че съжалява за думите си и да го помоли да остане. Вместо това затвори очи и продължи:

— Моля те, моля те, върви си.

Ръцете ѝ висяха отстрани, стиснати в юмруци. Страхуваше се, че няма да я послушат и ще последват желанието ѝ да го прегърне.

Камерън за пръв път толкова дълго мълчеше. Дори когато не говореше, намираше други начини да изразява чувствата и мислите си.

Чакаше да ѝ отговори. След минута започна да трепери, но не от студ, нито от напрежение, а от нещо съвсем друго: от самота, от

смразяваща празнота. Разбра какво се е случило. Той си беше тръгнал. Отвори очи и видя, че наистина е така. Погледна назад, после напред, взря се в гората от двете страни на пътя — нямаше и следа от него.

— Камерън? — извика тя, но после сложи ръка на устатата си, за да не извика повторно.

Нали това искаше, каза си наум. Нали държеше нещата да се върнат такива, каквито бяха. Ето, сега желанието ти се изпълни.

Тя сложи ръце в джобовете си и тръгна сама по пътя. С мъка преглътна. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

За твое добро е, продължи вътрешният ѝ глас. Той само щеше да ти усложни живота. Ти трябва да живееш простичко, така, както са живели майка ти, баба ти и прабаба ти. Ван Ворнс не са създадени да има мъже около тях.

— Ами моето бебе? — прошепна тя.

По-добре да нямаш дете. Ти едва ли би могла да си като майка си. Никога няма да можеш да го научиш и на половината от това, което тя е научила теб.

Сълзите се стичаха по лицето ѝ и тя ги бършеше с ръкав. Не усети как стигна до къщи. Влезе и се отправи право към леглото. Сви се на кълбо и въпреки че беше едва четири следобед, остана да лежи така.

Къщата бе мрачна и пуста. Навсякъде, накъдето се обърнеше, виждаше него — как свири на клавесина, как гледа телевизия, как реже моркови или масажира коляното ѝ. От време на време долавяше аромата му, обръщаше се с надеждата, че ще го види, но вместо това виждаше само празнота. Той бе навсякъде около нея и в същото време никъде.

Знаеше, че след като си тръгне ще я заболи, но нямаше представа, че болката ще е така силна. Мъката я измъчваше непрестанно. Опитваше постоянно да се занимава с нещо, но въпреки това, независимо дали консервираше царевица, дали береше билки или гледаше конете, споменът за него я измъчваше. Опита се да свири, но и това не помогна. Все по-често плачеше, което бе абсолютно нетипично за нея.

В неделя сутрин бе напълно отчаяна. Реши, че за да си помогне, трябва да направи нещо по-различно. Сложи малко храна в раницата си и тръгна към гората откъм далечния край на ливадата. Не беше показвала това място на Камерън. Никой не го знаеше, дори майка ѝ. Като малка го използваше за скривалище. Представляваше нещо като гнездо от клони и камъни. Стигна до там, изкатери се до мястото и седна. Опита да изхвърли от съзнанието си всички мисли за Камерън. Да се изчисти от болката и да мисли позитивно.

Успя. Страданието сякаш вече не бе така непоносимо. Сълзите пресъхнаха. Тялото ѝ се отпусна. В ранния следобед слезе, за да види понитата и спомените отново я връхлетяха. Реши да се върне обратно. Очевидно само на нейното място можеше да бъде спокойна. Там прекара нощта, свита на кълбо с глава върху туфа мъх.

На сутринта се измъкна от скривалището си. Намери скала на единия край на ливадата, откъдето можеше да наблюдава, без да я види никой. Нейното присъствие със сигурност щеше да успокои понитата. Още по-важно бе да опита да концентрира мислите си така, че да накара хората от компанията да си тръгнат. Не я интересуваше, че Камерън обеща на онези тримата да си стои вкъщи. Не можеше просто да се скрие у дома и да остави понитата на произвола на съдбата. Беше сам-сама на света, конете бяха единственото, за което си заслужаваше да живее.

Седеше и чакаше. Стана осем, девет, десет часа, но никой не се появи. Тя се опита да се концентрира и да мисли за кравешки тор, за прилепи, за змии и за всякакви ужасни неща, които биха могли да прогонят натрапниците, но не успяваше, защото болката от липсата на Камерън бе по-силна от всичко. Реши да се върне на своето тайно място, за да почерпи сили, но се отказа, страхувайки се, че онези могат да дойдат в нейно отсъствие и тя по никакъв начин да не може да помогне на конете.

Мина единадесет, мина обяд. Тя седеше, скрита зад храстите, взирайки се в ливадата. Не смееше нито да мръдне, нито дори да диша. Мина един часа, което означаваше, че хората от компанията не бяха успели да вземат ферибота. Вслушваше се внимателно във всички звуци, но досега не беше чула мотор на самолет. Вероятно щяха да дойдат с лодка под наем.

Питаше се къде ли е Камерън в този момент. Какво ли прави? Сълзи премрежиха очите ѝ. Тя ги избърса с ръкав и се опита да се разсее с нещо друго. Реши да се концентрира и да мисли за големи, лепкави мрежи на паяци, които биха прогонили натрапниците.

Около нея обаче не се появиха никакви мрежи, нито пък очакваните гости от континента. Стана два часа, три, четири, но ливадата остана пуста. Тишината се нарушаваше само от вятъра и тропота на конете.

Съмър реши да не мърда от мястото си. Вероятно бяха решили да я заблудят като пристигнат по-късно. Слънцето слизаше все по-ниско и топлите му лъчи отстъпиха място на хладния океански бриз. Сенките се удължаваха и бавно падаше здрач.

Накрая, когато стана почти тъмно и нито тя, нито хората от компанията биха видели каквото и да било, Съмър излезе от скривалището. Не можеше да си обясни, защо не дойдоха. Кигън каза понеделник. Дори го повтори няколко пъти.

Объркана, тя тръгна към къщи. По средата на пътя спря и промени посоката. Единственото, което я чакаше там, бяха спомените за Камерън. Не можеше да отида там. Не можеше да понася болката, която стягаше сърцето ѝ. Реши, че е по-добре да разбере какво се е случило с онези от компанията.

Затова се отправи към града. Направи се, че небрежно се разхожда. Тръгна по улицата, където живееше със семействата си Хапгуд и Окър, след това мина покрай дома на Кигън, но не почука на ничия врата. Какво щеше да им каже? „Цял ден се крих в храстите, но вие не дойдохте. Ако сте променили деня, моля да ми кажете, защото съм ви приготвила едни чудесни, лепкави мрежи“. Отиде при доковете и обиколи порутените бараки, на мястото, на които Камерън беше предложил да построят станцията. Камерън. Последния път бе с него в града. Тогава се чувстваше сигурна и защитена. Чувстваше се горда. Нормална.

— Господи! — възкликна тя. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Притисна ръка към сърцето си, опитвайки се да облекчи болката, която я измъчваше. Той ѝ липсваше. Ужасно ѝ липсваше.

Имаше чувството, че стои така безкрайно дълго. Нямахше никакво желание да помръдне. Нощта бе безлунна, а бараките се чернееха пред нея като дупки. Чуваше се как водата се плиска в

лодките наблизо. Имаше чувството, че на острова няма никой, освен нея, че е абсолютно сама на света.

В следващия момент с ужас установи, че съвсем не е сама.

От мрака изникнаха две ръце, които здраво я хванаха. Първо си помисли, че е Камерън, усетил скръбта ѝ и дошъл да я успокои, но после разбра, че е сгрещила. Той никога не би я стиснал така грубо.

Тя се опита да се освободи.

— Пусни ме!

Онзи още по-здраво я хвана и така изви ръцете ѝ, че почти спря дъха ѝ.

— Не бързай толкова — изръмжа непознатият в ухото ѝ докато я теглеше към най-близката барака.

Бори се! Заповяда си наум, но мъжът я влачеше без никакво усилие, което означаваше, че е много по-силен и едър от нея. Изрита го в краката, но той просто я повдигна от земята и краката ѝ останаха да висят във въздуха.

— Мислиш се за много хитра — мърмореше си под носа. — Мислиш, че някой ще ти повярва, че нямаш нищо общо с това.

Тя разпозна гласа. Бе на Халърд Дън, брат на Окър и известен като градския пияница. Само че този път не беше пиян, а много ядосан и очевидно с лоши намерения.

— С кое? — попита тя, като напразно продължаваше с всички сили да опитва да се освободи. Нямахше никакви шансове да успее без чужда помощ.

— С това, че се уплашиха и не дойдоха. Не знам как си го направила, но ония от компанията промениха решението си, дори без да са видели мястото.

— Не знам нищо за това...

Отново я остави без дъх, запращайки я към стената на бараката. Притисна я с тяло. Болезнено стисна брадичката ѝ и процеди през зъби:

— Млъквай! Вещиците винаги лъжат. Те объркват всичко. — Свободната му ръка безмилостно мачкаше гърдите ѝ.

— Престани! — извика тя и безуспешно се опита да го бутне с тяло, но дори не го помръдна.

Камерън! Имам нужда от теб! Камерън, помогни ми!

— Щяхме да имаме работа по строежа, а и след това. Ти съсипа всички и затова сега аз ще съсипя теб.

Той вдигна ризата ѝ нагоре и оголи гърдите ѝ. Дебелата му ръка шареше по голата ѝ плът.

Съмър изпищя.

Той запуши устата ѝ.

— Млъкни! — Здравно стисна краката ѝ между своите, така че да не може да мръдне. С една ръка продължи да държи устата ѝ, а с другата се опитваше да разкопчае ципа на джинсите ѝ.

Господи! Камерън!

— Те няма да дойдат, кучко. Казаха, че имали лоши предчувствия за мястото. Чули много истории, че островът е прокълнато място. — Той успя да свали ципа и започна да се бори със своя. — Кой им е разказал тези истории, а?

— Аз — чу се глас от тъмнината и преди Халърд да успее да реагира някой го хвана за яката и го изхвърли няколко метра назад.

СЕДМА ГЛАВА

Съмър се свлече по стената и се строполи долу. Сви се на топка. Цялата трепереше и едва дишаше. Ясно чуваше звуците от удари.

Имаше чувството, че това ще продължи вечно. Долавяше ръмжене и стенания. Искаше да избяга, но нямаше сили да стане от земята. Само се довлече до ъгъла, обърна лице към стената и се опита да се свие на още по-малка топка. Ако можеше, би изчезнала напълно.

Дочу няколко по-силни удара, после строполяване на тяло. Всичко затихна. В следващия миг Камерън застана над нея и вдигна малката купчина, в която се беше превърнала. Тръгна с бърза стъпка далеч от бараките, далеч от доковете, далеч от града. Не пророни дума. Съмър също мълчеше, опитвайки да поеме дъх между хълцанията, които я разтърсваха.

Той вървеше с широка крачка и съвсем скоро навлязоха в гората. Тук въздухът бе съвсем друг — наситен с аромат на борове. Тази миризма, в комбинация с дъха на Камерън, сякаш я успокои. Малко по-малко тялото ѝ се отпусна. Подпря чело върху гърдите му, след това се изправи и го прегърна през врата, подпирайки глава на рамото му.

Внесе я вкъщи. Отправи се директно към банята. Отвори крана на душа и внимателно я спусна на земята. Взе лицето ѝ в ръце и много нежно избърса сълзите ѝ с пръсти. Тази нежност контрастираше с гласа му:

— Можех да убия този негодник! Можех! Оставих го жив, за да помни, какво ще му се случи, ако отново опита да направи подобно нещо. Сега единственото ми желание е да измия тази мръсотия от теб.

Парата от топлата вода вече изпълваше банята. Очите им се срещнаха.

— Искаш ли да си тръгна?

— Не! — извика тя. Дори самата мисъл бе непоносима. Обгърна кръста му с ръце и го притисна със сила, която сама не очакваше, че притежава. — Не си тръгвай! Не си тръгвай отново! Беше ужасно. Не го прави пак!

Съмър нямаше представа къде е бил досега, какво го беше довело точно в този момент при доковете. Не разбра как се бе появил тъкмо в момента, когато най-много имаше нужда от него. Всичко това бе без значение. Този път нямаше да го отпрати. Ако си тръгне, това щеше да бъде само негово решение.

Той я целуваше по челото, по очите, по носа, по бузите. Не можеше да я целуне по устните, защото тя продължаваше неудържимо да хлипа. Единственото ѝ желание бе да се хвърли в прегръдките му и да остане там завинаги.

Той бавно започна да я съблича. Свали ризата ѝ, джинсите и бикините, а след това съблече и своите дрехи. Застанаха под душа един срещу друг. Той взе сапуна и нежно го прокара по цялото ѝ тяло. Докосванията му я успокояваха и ѝ действаха като балсам. Камерън изми пяната и отново я насапуниса. Тя не се смути от тази интимност. Тялото ѝ му принадлежеше. Вероятно подсъзнателно го е знаела от самото начало.

Той се протегна и спря водата. Изведнъж Съмър си припомни пустотата, в която я бе оставил преди седмица. Изплаши се.

— Нали няма да си тръгнеш отново! — прошепна тя и склучи ръце около врата му.

— Никога, мила моя! — Взе хавлията и подсуши тялото ѝ със същата нежност, с която я съблече, и изкъпа. Вдигна я на ръце, качи се по стълбите ѝ я занесе до леглото. Постави я внимателно и легна до нея. От долния етаж идваше бледа, жълта светлина.

— О, Камерън! — възкликна тя, наслаждавайки се на тъмните мокри кичури коса, на очите му с цвят на млада нощ, на изсечените линии на скулите и брадичката. Толкова го обичаше! — Не трябваше да те гоня. — Желанието ѝ да го докосне бе непреодолимо и тя прехвърли ръка през гърдите му. — Не знам защо го направих. Може би, защото бях уплашена.

— Уплашена от мен?

— От теб и от чувствата, които предизвикваш в мен.

— Наистина ли изпитваш чувства?

Тя си спомни болката, която изпита, когато той си тръгна и очите ѝ отново широко се отвориха от страх.

— Единственото, което ме ужасява, е, че може би ще загубя любовта ти. — Тя взе ръката му и я сложи върху гърдите си. Жестът бе

напълно недвусмислен, но това нямаше значение. Блаженството, което изпита, бе така упойващо, че тя затвори очи и ѝ трябваше време, за да продължи да говори. — Имам нужда от теб, Камерън. Никога не съм се нуждаела от някого така, както от теб. Моля те, обичай ме.

От устните му се откъсна тихо стенание. Тялото му се плъзна над нейното и тя разбра, че желанието за любов е взаимно. Сплете пръсти с нейните и прикова ръцете ѝ назад върху чаршафа. Отново започна да я целува, както я целуваше в банята — първо лицето, очите, носа. След това устните, които го чакаха влажни и топли, копнееха за него така, както цялото ѝ тяло. Съмър трябваше да признае пред себе си, че силно го желаше. Тя ценеше своята самостоятелност и независимост, но преживяването с мъж като този, бе по-прекрасно и по-ценно от всичко. Може би Камерън щеше да си тръгне, но това нямаше значение, защото тя вече щеше да знае какво означава истинска любов.

Целувките му сякаш я отнасяха на друг свят. Желанието я замайваше. Зарови пръсти в косите му и притисна главата му по-близо към себе си. Устните му се спряха върху гърдите ѝ.

Съмър имаше чувството, че тялото ѝ се надига и полита над леглото. Кожата ѝ, все още топла от банята, сега сякаш гореше. Огънят я изгаряше и отвътре, достигайки всяка нейна фибра.

Той вдигна глава.

Ти си красива, казаха очите му, които сега изглеждаха още по-дълбоки и по-тъмни. Обичам те.

— Не спирай! — прошепна тя. — Не спирай! — Ръката ѝ галеше лицето му.

— Наистина не го предвиждах — задъхано прошепна мъжът. — Не го предвиждах, но се влюбих в теб. — Продължаваше да я покрива с целувки. Едната му ръка слезе надолу по тялото ѝ. Пръстите му достигнаха до бледото окосмяване между краката ѝ.

Тя тихо възкликна.

— Това те изплаши миналата седмица, нали? — усети дъха му над лицето си.

— Аха.

— Сега страхуваш ли се?

— Не. — Точно обратното, усещаше любовта му като част от себе си. Не си спомняше по-приятно и по-истинско преживяване от това. Докосването му я накара да отвори крака.

— Какво чувстваш? — попита той, като се подпря на лакът до нея.

Тя отвори очи и го погледна.

— Чувствам чувствам... Чувствам теб. Чувствам как всяко твое докосване пръска топлина в цялото ми тяло. Чувствам как всичко в мен набъбва и сякаш ще се пръсне.

— А сега? — пръстите му навлязоха по-дълбоко в нея. — Хубаво ли е?

— Да.

— А сега. — Той влезе по-дълбоко.

— Ох.

Камерън, възкликна наум и отново затвори очи.

Той приближи устни към ухото ѝ и зашепна.

— Помниш ли онази нощ?

— Коя нощ? — попита тя. Не можеше да мисли, какво остава да си припомня.

— Когато свирех на клавесин? — Пръстите му се движеха ритмично, в кръг, все по-надълбоко. — Тогава те любих чрез музиката. Нямах такива намерения, но ужасно силно те желаех.

Чуваше гласа му някъде далеч, заглушен от туптенето на пулса в слепоочията ѝ.

— Съмър?

Тя раздвижи бедрата си, за да му позволи да навлезе още по-дълбоко.

— Аха.

— Отвори очи.

С мъка повдигна клепачите си. Очите ѝ бяха по-мътнели от страст.

— Тогава правихме любов — продължи да шепне той. — Напълно реална, въпреки че не беше физическа. Но все пак ти все още си девствена. Това означава, че ще ти причиня болка. Съвсем слаба, само за миг. — Пръстите му станаха по-настойчиви. Тя усети остра болка, но преди да успее да му каже, той заговори: — Това беше девствената ти ципа. Болката сега ще отшуми. — Движенията му станаха по-плавни, но продължаваха да засилват желанието ѝ.

Когато тя усети, че вече не издържа, хвана китката и притегли ръката му към гърдите си.

— Люби ме — простена тя и обхвана с бедра кръста му. Той бе силно възбуден.

— Откъде научи това движение?

— От филмите. По-бързо, моля те! Искам те.

Камерън се усмихна.

— Колко ме искаш? — Бавно навлезе в нея.

— Още. — Тя вдигна таз нагоре и го притисна към себе си. Усецаше как мускулите му се свиват при всяко движение напред и назад. Не й беше достатъчно. Имаше нужда от повече.

— Моля те, Камерън!

Ритъмът се учести и с всяко движение влизаше все по-дълбоко. Тя отметна глава назад. Гърдите й се бяха втвърдили. Той докосна зърната й с уста и това бе достатъчно, за да предизвика нова вълна удоволствие. Оргазмът й сякаш беше безкраен. Отвътре я разтърсиха спазми. Чу неговите стонове и това засили блаженството. Последната й мисъл бе, че ако от тази любов се роди дете, то ще бъде безценен подарък.

Останаха да лежат, наслаждавайки се на миговете блаженство след любовта. Тя бе почти върху него, здраво обгърнала врата му с ръце. Никога не би го пуснала да си тръгне, нито самата тя би си отишла. Неговите ръце също я притискаха в здрава прегръдка.

— Камерън — едва чуто прошепна тя, само за да раздвижи устни и да. Погали с дъха си кожата му. Имаше прекрасна кожа — твърда и гладка, на места окосмена точно толкова, че да му придава мъжественост. Прокара ръка по нежната плът.

— Добре ли си?

— О, да — усмихна се тя. Но усмивката й изведнъж се помрачи, а очите й се напълниха със сълзи. Спомни си не случката при доковете, а изминалата седмица на страдание и отчаяние. — Мислех, че си си отишъл, че си си тръгнал завинаги. Мислех, че никога повече няма да те видя.

— Как бих могъл да си тръгна? Не се ли досети за чувствата ми към теб?

Тя вдигна поглед към лицето му.

— Не. Повтори ми го сега. Повтори го!

— Обичам те.

— Никой досега не ми го е казал.

— Дори майка ти?

— Тя не се брой. Никога не ми го е казал мъж.

— Добре, значи сега го чуваш и знай, че е истина. Наистина ли си помислила, че повече няма да се появя?

— Изчезна! Сякаш се разтвори във въздуха.

— Защото ти го пожела. Но аз се върнах. Тази сутрин те търсих у дома, но те нямаше.

Значи за това през целия ден така я стягаше сърцето. Защото той е бил близо до нея.

— Крих се в храстите край ливадата. Онези хора въобще не се появиха, Камерън. Чаках ги до здрач. След това не исках да се връщам къщи без теб и тръгнах към града.

— Където те нападнаха. — Той изведнъж доби сурово изражение.

Едва сега тя си спомни случая. Спомни си какво беше казал Халърд, точно преди появата на Камерън.

— Ти ли си казал на хората от компанията, че ливадата е прокълната? — полюбопитства тя.

— Естествено. Нали ти споменах, че има и други начини да ги накараш да стоят далеч от това място. Нали не хареса идеята ми да поставя невидима бариера, която да не ги допусне до острова. Размислих и реших, че си права. Те няма да разберат какво става, защото никога в живота им не се е случвало подобно нещо. Ще опитват отново и отново. След това ще вдигнат пяна и...

— „Пара“ — поправи го с усмивка тя.

— Ще вдигнат пара за свръхестествените сили на острова, ще дойдат журналисти... Реших, че ще бъде по-умно да ги накараме сами да променят мнението си.

Съмър сви колене и прибра ръце към гърдите си. Сега, когато не докосваше тялото му, можеше да мисли по-трезво. Припомни си неща, които бе забравила, докато страдаше по Камерън. В съзнанието ѝ изплуваха думите му, след срещата с тримата от областното управление. Онова, което тогава чу от него, я изплаши и я накара да го прогони.

— Как успя да ги принудиш да променят мнението си? — поинтересува се тя.

— Точно така, както онзи мръсник, който те нападна, каза: убедих ги, че мястото е прокълнато.

— Но как точно го постигна?

— Разказах им за змиите, бръмбарите, локвите, дори добавих кравешкия тор. — Върху устните му заигра усмивка.

— Не е смешно — мрачно го смъмри тя. Той се опитваше да обърне всичко на шега, но този път нямаше да се измъкне така лесно. Тя му бе отдала сърцето и тялото си, така че трябваше да знае истината за него. — И как им го каза? Среща ли си уговори?

— Не.

— Тогава как?

Той притегли още една възглавница под главата си и се изправи седнал.

— Общувах директно с мозъците им. Внуших им мисли. Тези мисли са пуснали корени у всеки един от тях. Те са се срещнали, споделили са опасенията си и са решили, че е по-добре да нямат нищо общо с подобно място.

Ха, ха, много смешно, искаше ѝ се да каже, но се сдържа, за да не го прекъсне.

— Значи си общувал директно с мозъците им?

— Да, както го правя с теб.

За да не му позволи да продължи да я манипулира, тя сведе поглед надолу и се загледа в ръцете си.

— Не е нормално да внушаваш мисли на хората — коментира Съмър.

— За човешките същества не е нормално, но за други видове е нещо обикновено. За някои дори е основна форма на комуникация.

Тя вдигна поглед към него, опитвайки да открие белези, че не е човек като всички останали. Но тялото му беше човешко, топло, косата и кожата му изглеждаха като нейните. Той ядеше като всички хора, дишаше като тях. Любеше се като другите или поне така предполагаше, защото нямаше опит.

— Права си, физическата ми реакция към теб е напълно човешка. В това тяло аз съм човек като всички останали.

— А в друго тяло... — Съмър усети, че се разтреперва.

— В друга форма — поправи я мъжът и се протегна към нея, но тя светкавично излетя от леглото. Застана в ъгъла на стаята, цялата

трепереща.

— Искаш да кажеш, че си извънземен?

— Не, не и за теб. За теб съм Камерън. Познаваш ме по-добре от всеки друг.

— Но ти си отнякъде д-д-другаде!

Мъжът кимна.

Тя се опита да проумее това, което току-що чу. Беше невероятно, абсурдно.

— Не може да бъде — поклати глава момичето. — Извънземните не идват на земята, не завързват любовни връзки и не правят секс.

— С теб не сме правили секс — спокойно отвърна той. — Правихме любов. Извънземните правят любов, може би много по-добре от вас, хората. — Той отметна чаршафа и стана от леглото.

— Не се доближавай до мен — предупреди тя.

— Искам да те прегърна, в момента имам нужда точно от това.

— Плашиш ме, стой далеч от мен — продължи да упорства тя като отстъпваше назад. Той се протегна, придърпа я към себе си и здраво я стисна в обятията си.

— Моля те, любов моя, не се страхувай. аз съм този, който обичаш и който те обича.

Тя затвори очи. Единственото, което усещаше, бяха аромата и топлината на тялото му. В прегръдките му се чувстваше сигурна и спокойна. Започна да се отпуска.

— Това е толкова странно.

— И за мен е така. Дойдох на земята с мисия, която не включваше това, да се влюбя. У дома имаме строги правила. Боя се, че наруших много от тях. Обичам те, Съмър.

Тя притисна лице в гърдите му.

— Трябваше да се досетя, че нещо не е наред, когато ти изплува онова разстояние в океана. Не бяхме близо до острова, напротив, бяхме много далеч.

— Тогава щеше ли да ми повярваш, ако ти бях признал това, което ти казах сега?

— Не. А моите рани? Какво ми беше всъщност?

— Имаше счупени ребра, фрактура на черепа и счупена капачка.

Тя имаше предположения за две от травмите, но не и за фрактурата.

— Как ме излекува?

— Отново със силата на мисловната си енергия.

— След това ме приспа, нали?

— Да, нуждаеше се от почивка.

— Ти накара братята Мънди да кашлят и Джеб да падне от стола? Дори предизвика туптенето в коляното ми, когато се опитвах да те убедя, че нямам нужда от помощта ти.

— Никога досега не бях събирал реколта. Бях много любопитен как се прави. Освен това исках да остана с теб.

Когато изричаше такива думи, сърцето ѝ се пълнеше с любов. Нямахше значение откъде идва, харесваше го такъв, какъвто е.

Вдигна глава и прошепна:

— Нека отново да се любим.

Лицето му сякаш се озари от светлина.

— Искаш ли?

Тя кимна и отстъпи крачка назад, за да може да погледа красивото му тяло. Бе изключително мъжествен.

— Радвам се, че ти харесвам. Иначе нямаше да си заслужава да мъкна върху мен това тяло. Свикнал съм да се чувствам по-удобно.

— И как изглеждаш в естествения си вид? — попита тя и се усмихна. Фактът, че е извънземен отново ѝ се стори като някаква шега.

— Като бяла светлина.

— Бяла?

— Да, аз съм от добрите.

— Така ли?

— Да. Върша добри дела. Ето. Нека да ти покажа.

Той я сложи да легне на леглото и се отдалечи на няколко стъпки.

— Искам да ме прегърнеш! — протестира тя. Само докосването ѝ до кожата му бе достатъчно, за да я накара да забрави, че не е като нея.

— Ще те прегърна. — Очите му потъмняха, гласът му стана потих. Ето, прегръщам те.

Тя тъкмо понечи да му отговори, когато се случи нещо невероятно. Той бе далеч от нея, не помръдна, ръцете му висяха отстрани, но тя почувства докосване. Усети съвсем реална, топла, сладка прегръдка. След това почувства върху устните си влажна целувка. Ласките продължиха надолу по шията ѝ, по гърдите, по

корема, по бедрата. Описвах я всяка нейна извивка. Спряха се между краката и отново разгоряха в тялото ѝ огън. Едва си поемаше дъх. Извика името му.

Желанието бе направило кожата ѝ мека и влажна и бе замаяло съзнанието ѝ. В този момент невидимото докосване отлетя. Изведнъж всичко това рязко прекъсна и тя изненадана отвори очи.

Той приближи към нея. Облегна се с коляно на леглото и впи устни в нейните. Кожата му бе влажна и гореща, също като нейната. Беше възбуден до крайна степен.

С едно движение влезе в нея. Тя нямаше опит в любовта, но безпогрешно улови ритъма му, който сякаш бе продължение на ударите на сърцето ѝ. В този момент любовта наистина ѝ бе така жизнено необходима, както сърцето.

Съмър усещаше как върховното преживяване приближава и тъкмо бе на прага на най-голямото блаженство, когато той спря. Това удължи мига на сладкото, болезнено очакване. Той не издържа и продължи. От гърдите ѝ се изтръгна ликуващ вик и в същия момент чу неговите стенания. Телата им се разтърсиха като от ток, след това постепенно се успокоиха като останаха съединени. Двамата бяха изтощени и мокри.

Съмър лежеше до него и си мислеше, че не може да го възприеме като същество от друга планета. Бе твърде материален, усещаше реалното му присъствие, плътта му, а семето му бе живо в нея. С тази мисъл заспа.

Когато се събуди веднага я връхлетяха въпроси.

— Камерън? — прошепна тя. Той се бе събудил почти веднага след нея, ако не я лъжеше ритъма на дишането му.

— Ммм.

— Откъде си? — Предишния път, когато му зададе този въпрос, той ѝ отговори мъгляво „от север“. Тя бе предположила, че е от Канада, но очевидно се бе излъгала.

— От планетата Сайтерън — търпеливо и спокойно обясни той, сякаш бе подготвен за въпроса ѝ. — Това е част от слънчевата система в галактиката Нагуериън.

Галактиката Нагуериън? Никога не бе чувала за нея.

— Много ли е далеч от тук?

— На шест галактики. Не е чак толкова далеч.

Тя се разтрепери.

— Господи, защо треперя!

— Защото истината те изплаши.

Тя се засмя пресилено и малко истерично.

— Да, наистина, току-що правих любов със същество от друга планета. На всичкото отгоре, напълно е възможно да забременея.

— Ще забременееш — потвърди той.

— Откъде знаеш? — попита тя и още по-силно се разтрепери.

Очите му бяха дълбоки като море.

— Просто знам.

— Но защо си толкова сигурен — настоя тя. — Може би виждаш в бъдещето?

— Не, чувствам го.

— Господи! — Тя сложи ръка на корема си. — И какво ще родя, лъч светлина?

— Зависи къде се намиращ. Ако си на земята ще родиш момченце, което ще има твоите коси и моите очи.

— Боже мой! — възкликна тя като ясно си представи образа на бъдещото дете. — Момче? Убеден ли си, че няма да е момиче?

Той кимна.

Съмър се замисли, че досега в рода Ван Ворн винаги се бяха раждали момичета. Този път тя щеше да роди момче и нямаше да повтори съдбата на бабите си. Всъщност, нейната история бе съвсем друга, защото никоя Ван Ворн не е била влюбена в извънземен.

Погледна към него, сякаш да се убеди, че все още е в човешкия си образ.

— Разкажи ми повече! Как дойде до тук?

— С кораб.

Предишния път, когато го попита как е пристигнал, той отговори по същия начин, но очевидно не го беше разбрала правилно.

— Значи си дошъл с космически кораб?

— Точно така.

— Къде се приземи?

— На Ван Ворланд.

— Значи ти знаеш за това място? — изненада се тя.

Камерън се усмихна.

— Да. Наблюдавах те как тичаш по плажа. Беше толкова красива с разпилените си коси. Онази сутрин те видях как напускаш острова. Знаех, че те чака опасност и тръгнах след теб. Появих се точно когато лодката ти потъна и ти беше на път да се удавиш.

— Значи не си плавал с никакъв кораб?

— Не и това бе единствената лъжа, която ти казах. Това много ме измъчваше, защото там, откъдето идвам, честността е на почит.

— Затова ли излъга онези тримата, че си адвокат.

— Това не беше лъжа, а малък театър — заоправдава се той. — Като гледам филми ми се приисква да опитам някоя роля от тях.

— И кой точно адвокат имитираше?

— Техниката е на Чарлс Бронсън.

Тя се засмя, но смехът ѝ изведнъж секна, защото ѝ мина през ум, че не е уместно да се смее по средата на толкова важен разговор.

— Така ли изследвате земята — като гледате телевизия?

— Да. Също и кино. Освен това четем много и черпим информация от други, които са посещавали земята.

— Има ли много от вас тук?

— Да. Някои идват по два и три пъти.

— И се смесват с хората?

— Именно. Всъщност, аз затова съм тук. Наистина съм учен. Изучавам ефекта от смесените бракове между хора от нашата планета и от земята. Ние посещаваме и много други места във вселената. Земята е само една малка спирка на нашите пътешествия.

— Само не ми казвай, че Сайтерън е на пътя на астероид, които всеки момент може да унищожи планетата ви и затова търсите нова планета за колонизиране. — Тя също беше гледала „Стар Трек“.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но няма никакъв астероид. Правим изследвания от чиста любознателност.

Съмър лежеше до него и усещаше сърцето му. Ритмичните удари успокояваха страха ѝ. Това, което чуваше, бе невероятно, но в същото време, след всичко, което се случи, може би трябваше да му повярва.

— Е? — прекъсна мислите ѝ той. — Какво мислиш?

— Колкото повече неща научавам от теб, толкова повече се обърквам. Докато пътуваше насам във формата на човек ли беше?

— Не, не ми се налагаше да нося товара на човешкото тяло върху себе си.

— Това вече ми го каза. А кога се промени?

— Веднага щом излязох от кораба. Тук не можем да съществуваме в естествения си вид, атмосферата не ни понася, също и химичните съединения в нея.

— Значи си надявате човешкото тяло така, както нашите астронавти си обличат скафандри?

— Нещо подобно.

Тя го погледна изпитателно.

— Кой решава точно какъв външен вид да добиете?

— Сам решавам. Реших, че искам да изглеждам като мъжа от рекламата на „Марлборо“. Той изглежда мъжествен, небрежен и позитивен.

— Но ти не пушиш.

— Слава богу.

— Освен това погледът ти е доста по-интелигентен от този на мъжа от рекламата.

— Тогава на кого ти приличам?

— На самия себе си.

— Значи съм успял да те излъжа.

— До някаква степен.

— Какво искаш да кажеш с това „до някаква степен“? Хайде, признай, че те излъгах.

— Не, разбрах, че нещо не е наред още когато ми говореше с очи. Аз наистина чувах думите.

— Не си ги чувала, а си ги почувствала.

— Напротив, чух ги съвсем ясно. По-късно, разбрах, че четеш мислите ми. Защо не го направи и днес? Защо не дойде да ме потърсиш?

— Защото ти не искаше да бъдеш намерена. Единственото ти желание бе да седиш скрита в онези храсти край ливадата. Ако бях се появил, за да ти кажа, че хората от компанията няма да дойдат, ти едва ли щеше да повярваш. Щеше да ме вземеш за луд.

— Не си луд, просто си много различен от всички останали.

— Все пак нито веднъж не прие сериозно мисълта, че наистина съм извънземен.

Той бе прав. Дори в този момент тя не му вярваше напълно. Можеше да бъде просто човек с въображение и сладък език. Бе

объркана. За всеки случай се отдръпна назад от него.

— Къде отиваш?

— Тук съм. — Тя отиде до нощното шкафче, извади пистолета, насочи го към главата му и попита: — Колко куршума има вътре?

Камерън въздъхна и се опъна назад в леглото.

— Това пък за какво е?

— Колко куршума има вътре — настояваше тя да провери възможностите му.

— Нито един. Извадих всичките тогава, когато ти го взех от ръцете първата нощ, в която останах тук. Сложих ги в шкафа.

Разочарована тя свали оръжието. Зашари с очи из стаята. Погледът ѝ спря върху касетофона. Често заспиваше на музика. Дори сега виждаше касетата, която бе останала в гнездото.

— Каква музика слушах за последен път? — попита тя.

— Сонатите за клавесин на Бах. Днес и аз ги слушах, докато те чаках тук.

— Не ми помагаш особено с тези отговори — ядоса се тя.

— Ти не ми задаваш правилни въпроси. Сега, ако ми кажеш да изсвирия тези сонати, ще получиш отговор на въпросите, които те измъчват.

Той кръстоса крака, обърна дланите си нагоре и ги подпря върху бедрата. Изглеждаше като медитиращ йога. Беше смешен и Съмър едва не се разсмя на глас. Но в следващия момент буквално замръзна, когато чу звуците на собствения си клавесин от долния етаж. Нейният клавесин, на долния етаж, в хола, свиреше сонатата на Бах. Същата, която бе записана на касетата. Различаваше се само по вложеното чувство. То бе по-силно и по-темпераментно. Почеркът на Камерън си беше казал думата.

Тя скри лице в ръцете си. Музиката изведнъж спря. След минута Съмър пое дълбоко дъх и вдигна глава.

— Ти или играеш много жестока игра, или наистина си извънземен.

— Как мислиш, кое от двете?

Всъщност, самата тя вече си бе отговорила на този въпрос. Очите му отново я убеждаваха да му вярва, да му довери.

Досега с нищо не я бе излъгал, освен когато ѝ каза, че лодката му също като нейната е потънала. Тя му вярваше. Обичаше го. И Господ

да ѝ е на помощ, бе сигурна, че и той я обича.

— Мисля, че не е игра — прошепна тя. Очите ѝ обходиха лицето му, галейки всяка негова красива линия.

Той протегна ръка, тя подаде своята и се остави да я притегли към леглото. Постави глава върху гърдите му и тъжно въздъхна.

— Какво те измъчва, мила моя? — попита той с такава нежност, че в гърлото ѝ заседна буца.

Тя замълча за миг, опитвайки да успокои емоциите, които бушуваха в нея.

— Не искам да си извънземен. Защо не си човек като мен, за да останеш завинаги тук?

Той я обгърна с ръце и я целуна по косите.

— Аз съм човек като теб.

— В момента да, но след време онази бяла светлина в теб ще те отведе далеко и аз ще те загубя.

— Не и ако ти не искаш да си тръгна — успокои я той.

— Но рано или късно ти трябва да си тръгнеш. — Съмър беше реалист. След като бе изследовател и Земята бе само един от обектите му, той един ден щеше да отпътува. Освен това може би ще трябва да представи резултатите от проучването си на някой от неговата планета.

— Можеш да дойдеш с мен — предложи той.

— Не мога. Аз съм човек. Единствено човек.

Той замълча за миг, след това продължи. Тонът му бе спокоен, но твърд.

— Всъщност, ти не си напълно човек, Съмър.

Сърцето ѝ буквално спря да бие. Тя усети как по тялото ѝ минаха ледени тръпки. Тя се дръпна назад и го погледна изумена.

— Какво?

— Ти не си единствено човек — повтори той.

Мозъкът ѝ не можеше да възприеме думите, които току-що беше чула.

— Но аз съм родена тук. Майка ми, баба ми, прабаба ми са от тук.

— Така е, с изключение на това, че твоята прапрабаба е била родена на Сайтерън.

Съмър поклати глава.

— Не може да бъде!

— Защо?

— Защото ние сме хора.

Преди той да успее да каже нещо, тя скочи и заслиза надолу по стълбите. Камерън я последва.

— Какво си решила да правиш?

— Да се облека — отговори тя и за малко щеше да се спъне от бързане.

— Къде ще ходиш? Посред нощ е.

— Трябва да изляза — отсече момичето и хлопна вратата на банята под носа му.

— Не можеш да излизаш по това време.

Тя извади чисти дрехи от шкафа в банята и трескаво ги навлече.

— Трябва да помисля.

— На твоето тайно място?

— И за него ли знаеш! — извика отвътре ужасена. Застана на един крак, за да обуе джинсите си. — Не е честно!

Той отвори вратата.

— Знаеш, че в любовта и войната не се използват само честни средства.

— Правилно си разбрал — промърмори тя, тъпчейки ризата си в панталона.

— Хей, нали разбра, че наистина не съм от тази планета?

— Да, но аз съм от тук. — Тя запуши ушите си с ръце. — Не ми казвай нищо повече и не ми внушавай мисли! Не искам да те слушам.

— Мина край него, излезе в коридора, обу маратонките и взе якето си от закачалката. Излетя от вкъщи. Не знаеше къде отива. Единственото ѝ желание бе да остане сама. Не можеше да приеме това, което ѝ каза. Тя бе човек от плът и кръв.

ОСМА ГЛАВА

Съмър вървя мили наред в тъмнината. Хващаше, която пътека ѝ се изпречи пред очите. В главата ѝ бе пълен хаос.

Само събитията от тази вечер бяха достатъчни, за да получи психически шок. Почти я изнасилиха, след това прави любов за пръв път в живота си. Това бе твърде много и можеше да разклати равновесието и на най-устойчивата жена, каквато бе тя в нормални обстоятелства. — Но последната седмица не можеше да се нарече „нормална“, още по-малко уикендът. Агонията при мисълта, че никога повече няма да види Камерън, както и напрегнатото очакване на хората от компанията, които трябваше да решат съдбата на ливадата, бяха истински ад.

Но най-лошо от всичко бе истината за Камерън Дивайн. Тя поклати глава. В името му имаше ирония и той неслучайно го беше избрал, както и образа си на мъжа от „Марлборо“. Историите, които ѝ разказа, бяха напълно невъзможни.

Продължи да върви. Не се страхуваше, въпреки това, което ѝ се случи с Халърд Дън. Беше сигурна, че Камерън я наблюдава, както бе убедена, че самата тя отгоре до долу е човек. Той ще я пази. Той я обича.

Измори се. Ако спре да си почине, обърканите мисли още повече щяха да я измъчват. Добре, вярваше му, че не е земен жител. Това обясняваше много неща, които не би могла да си обясни по друг начин. Но защо трябваше да я убеждава, че самата тя е от планетата Сайтерън? Може би се надяваше, че така по-лесно ще го възприеме? Но нали така или иначе вече го обичаше и му го каза.

Може би смяташе, че по този начин по-лесно ще възприеме бъдещото си дете като част от самата себе си, защото то нямаше да бъде изцяло човек? Нима не знаеше, че тя ще обича това дете, независимо какво е?

Ами ако крие нещо от нея? Ако детето, което се роди, бъде. Някакво чудовище? Сигурно иска да я подготви като я накара да

мисли, че и тя носи вина за това. Ако беше така, защо трябваше да ѝ говори, че ще се роди момченце със сини очи и руси коси?

Не можеше да си обясни всичко това.

Докато се блъскаше над тези въпроси на изток небето просветля. Без ясно определена цел тя прекоси царевичната нива от южната страна на града и хвана неравната пътека, която вървеше зад ред порутени къщи и водеше до къщата на Мили Осгуд. С ръце в джобовете застана зад един голям дъб на безопасна дистанция и зачака.

Мили ставаше рано. Съмър го знаеше, защото старата жена бе споделяла как сутрин по изгрев-слънце идват птици, които храни. Със сигурност, преди някой от съседите да се е събудил, тя щеше да излезе в задния двор с торбичка семена.

Мили наистина се появи в двора и напълни хранилката за птици, закачена на дървената врата. Съмър нямаше представа защо дойде тук. Може би защото старата жена бе единствената ѝ приятелка, а тя сега имаше нужда да говори с някой, въпреки че Мили едва ли щеше да ѝ помогне с нещо, тъй като не знаеше нищо повече от самата нея. А може би все пак щеше да ѝ даде полезен съвет.

Жената в градината вдигна поглед и я забеляза. Върху набръчканото ѝ лице изгря усмивка и тя ѝ направи знак да се приближи. Отвори задната врата на къщата и двете мълчаливо влязоха вътре. Момичето седна до кухненската маса. Съмър знаеше, че Мили предпочита съседите да не разберат за идването ѝ и това малко я натъжи. Питаше се какво ли би било, ако имаше истински приятели, при които да гостува, когато иска и да влиза в домовете им, без да е необходимо да се крие.

— Така... — обади се Мили, куцукайки из кухнята. — Ще ти направя чай. Изглеждаш сякаш не си спала няколко дни.

В този момент Съмър наистина се почувства смъртно изморена и изтощена докрай. Болеше я не само тялото, но и душата.

Чаят бе горещ и освежаващ. Тя обхвана чашата с ръце и усети как топлината нахлува през дланите ѝ. Спомни си, че майка ѝ. Също приготвяше такъв чай.

— Снощи се е случило нещо при доковете — прекъсна мислите ѝ старицата. — Някой е пребил от бой Халър Дън. Добре че са го

пооправили, преди да го е видяла жена му. Говори се, че посегнал на някоя хубавица, но се появил приятелят ѝ.

Съмър потръпна и вдигна въпросителен поглед към Мили.

— Самият той нищо не казал, но панталоните му били разкопчани. Здравата са го изритали точно на онова място. Ако питаш мен, така му се пада! От години тормози града и не му е за пръв път да налита на момиче. Лош човек е той. Дано ритникът да го осакати завинаги.

Съмър смъртно пребледня. Нима Камерън го е направил?

— Такива като него заслужават само юмруци — продължи старата жена. Наля си чай и се обърна към гостенката си с по-мек глас: — Нещо те тревожи, момиче, ще ми кажеш ли какво?

Съмър въртеше чашата между дланите си. Приблужи я към устните си и отпи глътка.

Нямаш работа тук, обади се вътрешният ѝ глас. Ван Ворн не търсят помощ от местните. Те сами се грижат за себе си.

Но на никоя Ван Ворн преди нея не ѝ се беше случвало подобно нещо. Или поне тя не знаеше за това. Погледна колебливо към Мили и заговори:

— Познаваше майка и баба, нали?

— Разбира се.

— Какво си спомняш за тях?

Мили замълча.

— Бяха хубави. И двете. С руси коси и сини очи. Не, не, само баба ти имаше сини очи, майка ти беше с кафяви като твоите.

Сини очи. Сини като на Камерън, но и като на милиони други хора.

— Имаха добри сърца — продължи жената. — Винаги се усмихваха. Баба ти ме черпеше със сладкиши. Аз бях толкова малка, че се побирах под бюрото на баща ми. Тогава той работеше в пощата. Тя идваше и носеше сладки като тези, които сега Езра продава, само че много по-хубави.

Съмър бе чувала за тези сладкиши. Самата тя не ги беше опитвала, но майка ѝ много ги хвалеше. Баба ѝ бе починала, без да остави рецептата. Майка ѝ много пъти се опитваше да ги направи същите, като използваше различни съставки, но така и не успя.

— Те бяха умни жени. Като теб — добави Мили.

Точно в този момент Съмър не мислеше, че е достатъчно умна. Обратното, чувстваше се много глупава. Имаше толкова въпроси, които не бе задала на майка си. Може би не я беше разпитвала за миналото, защото животът, който водеха, ѝ харесваше. Може би ѝ е липсвало любопитство? А може би майка ѝ не е искала да дава отговори?

Тя заби поглед в чашата чай.

— Те не идваха често в града, нали?

— Какво каза?

Съмър повтори, сещайки се, че приятелката ѝ не дочува.

— Не се появяваха по-често от теб, сама знаеш.

— Ами прабаба?

— Също.

— Прапрабаба?

— О, това е било преди да съм родена.

— Не си ли чувала нещо за нея?

— Да, чувах нещо.

— Сигурно, че е била различна от местните хора?

— Точно така.

— И какво друго си чувала? — попита тя, въпреки че нямаше надежди да научи нещо по-различно, от това, което сама знаеше. — Какво говорят хората, как първата Ван Ворн е дошла на острова?

При този въпрос лицето на Мили изведнъж се оживи. Погледът ѝ се замъгли и тя сякаш се замечта, така, както когато четеше романите в пощата.

— Разказват, че станало по време на страшна буря. Тя дошла на острова с вятъра и дъжда. Намерили я на плажа. Спомняла си само името, нищо друго. Нито откъде идва, нито коя е. Не искала да стъпи в града. Държала да живее в гората. Затова я оставили да отиде там. На следващия ден, когато един от местните минал да види как е, тя вече била построила къщата си. Оттук тръгнали слуховете за нея...

— Само защото е построила къщата?

— Не е било възможно крехка жена като нея да се справи сама. Говорят, че била дребна, също като теб и майка ти.

— Може някой да ѝ е помогнал. Някой от града.

— Трябва да ѝ е помагал целия град, за да успее за един ден. Освен това, никой не бил стъпвал там.

— Вероятно това не е била никаква къща, а само заслон. С годините истории като тази се преувеличават.

— Напротив. Още тогава тя е построила къщата, в която живееш днес. Не е само това. След като построила дома си, посяла различни неща в градината си. Откъде е взела семената? Когато за пръв път се появила в града, разполагала с много пари. Откъде? На плажа след бурята нямала абсолютно нищо в себе си.

Съмър сви рамене.

— Очевидно някой ѝ е дал семена и пари — предположи тя. — Може би някой от кораба, на който е била и който е потънал, също се е спасил и е попаднал на острова.

Мили я погледна скептично.

— Твърдят, че освен нея нямало никой друг. След това заживяла напълно сама, въпреки че в града имало много мъже, които я харесвали. Била истинска красавица.

— Виждаш ли. Може би някой неин обожател ѝ е помагал.

— Не. Говори се, че никой не можел да се приближи до нея, защото около къщата имало нещо като невидима бариера. Тя спокойно влизала и излизала, но останалите не можели.

— Глупости! — протестира Съмър. — У нас винаги свободно са влизали хора.

— Но не е било така по времето на прапрабаба ти, също и на прабаба ти. Невидимата бариера изчезнала едва когато се появила твоята баба.

Съмър надигна чашата към устните си, здраво стискайки дръжката, за да не си проличи как трепери ръката ѝ.

— Ако е имало някаква бариера, тя е била единствено в мозъците на хората, които вече са решили, че е странна жена.

— Може би — призна Мили. — Но има и още нещо. Все още си спомнят очите ѝ. Много тъмно сини. Когато започнала да лекува, сякаш виждала вътре в болните и така разбираше от какво са болни и как да ги лекува. Рядко се срещат очи с такъв цвят и такива способности. Не можеш да виниш местните, че са я намирали особена. Твоето момче има същите очи. Всъщност, кой е той?

Съмър полагаше огромни усилия, да не се разтрепери външно, така, както трепереше отвътре. Взе една салфетка от масата, избърса устните си и стана от масата.

— Приятел. Срецнах го по време на плаването. Трябва да тръгвам. Благодаря за чая.

Старата жена я изпрати до вратата.

— Ела пак. Не ме интересува какво ще кажат съседите. Мисля, че си много добро момиче. Ще поровя в паметта си, може да се сетя още нещо за твоите прародители. Жалко, че никоя от тях не е оставила дневник. За теб щеше да е много интересно. Това е добра идея — претърси къщата, може да намериш нещо. Ако откриеш, донеси го, за да ти го прочета.

Съмър махна с ръка и се затича към гората. Мина през нивата и забави ход едва когато усети познатия аромат на борови иглички. Бе задъхана, но не от тичането, а от вълнение. Стигна до малък хълм, недалеч от къщи. Там падна на колене пред няколкото камъка, които обозначаваха гробовете на прародителите ѝ четири поколения назад. На нито един надгробен камък нямаше надпис. Не беше необходимо, защото никой, освен нея, не ги посещаваше. На Съмър не ѝ бяха нужни надписи, за да знае кой лежи под земята.

— О, мамо! — изплака тя. Беше се вкопчила в тревата и леко се поклащаше напред-назад. Двата гълъба, които бяха кацнали на камъка, излетяха. — Ако в теб е живяло същество от друга планета, тогава трябва да можеш да ми отговориш и от гроба! Трябва да разбере истината! — Тя пое дълбоко дъх, опитвайки да се успокои, но това не помогна. — Не може да бъде! Просто е невъзможно. Аз съм родена като всички останали, живях нормален живот. Не съм ходила на училище като другите деца, но от теб научих много повече и то без магия, а с упорита работа. Ти ми четеше часове наред. Когато не разбирах нещо, обясняваше. Не ни беше лесно. Ако бяхме извънземни, може би много беди щяха да ни бъдат спестени.

Боровете около нея се разлюляха от слаб ветрец.

— Нямах баща — продължи тя, — но и много други деца нямат. Ти също си отраснала без баща. Въпреки това, животът ни бе хубав. Нормален. Аз ядях хамбургери, пица и сладолед като всички останали. Имахме пералня, сушилня, печка като другите. Ние бяхме първите на острова, които си купихме видео. Нямахме кола, но не ни трябваше. Тук разстоянията са малки, освен това понитата винаги бяха на наше разположение.

При спомена за миналото тя се усмихна замислено.

— Много обичах да яздя понитата, спомняш ли си? Когато бях малка, постоянно те молах да ме слагаш върху гърбовете им, а ти ми обясняваше, че тези коне не са за яздене. Аз обаче бях малка и лека и те почти не ме усещаха на гърба си. Когато ги яздех, имах чувството, че плувам. Беше прекрасно.

Усмивката ѝ изчезна и момичето се загледа замислено в гроба на майка си.

— А може би е странно, че съм толкова привързана към понитата? Може би тъкмо това ме прави различна от другите? Но толкова хора обичат домашните си животни. Толкова хора говорят с тях с глас, с. Докосване... В това няма нищо свръхестествено. С годините положени грижи, стопаните научават езика на своите любимци и животните научават езика на човек.

Тя пое дълбоко дъх и отметна глава назад. Над нея небето бе лазурно синьо. Денят беше прекрасен, също като дните, когато двете с майка ѝ отиваха да берат боровинки в гората. След това се връщаха вкъщи, измиваха плодовете и майка ѝ вареше сладко.

— Нима в това има нещо невероятно! Всички го правеха. Може би странното в тях бе, че живееха сами? Или че лекуваха с билки?

Тя отново погледна с надежда към гроба на майка си.

— Отговори ми, мамо! Моля те.

Но отговор нямаше. Съмър се разплака.

— Истина ли е? Трябва да знам!

През последната седмица, когато Камерън си тръгна, имаше моменти, в които се чувстваше самотна. Понякога бе объркана и копнееше да може да поиска съвет от майка си. Случи се да бъде уплашена, дори ужасена. Но досега нито веднъж не се бе чувствала така непоносимо сама.

О, Съмър. Моля те, мила моя. Не се самоизмъчвай така.

Думите нахлуха в главата ѝ. Първо си помисли, че говори майка ѝ, но после разбра, че това беше Камерън. Изведнъж усети прегръдката му.

Първата ѝ реакция бе да го отблъсне, да му каже да я остави намира и да не превръща живота ѝ в хаос. Но точно в този момент имаше нужда от него.

А може би постоянно се нуждаеше от Камерън. Вероятно срещата им бе съдба и бяха предопределени един за друг.

Тя вдигна очи и го видя, застанал на хълма, недалеч от нея. Бе с ръце в джобовете, леко прегърбен, което не бе характерно за него. Още повече я изненада несигурният му поглед. Досега никога не бе виждала подобно изражение върху лицето му. Вероятно причината бе тя. Не искаше да го вижда такъв.

Имам нужда от теб, Камерън, каза си наум Съмър. Имам нужда от помощта ти. Прегърни ме.

Преди да си го е помислила, той тръгна към нея. Коленичи и я прегърна. Сълзите ѝ пресъхнаха. Ръцете му я обгърнах през кръста и той здраво я притисна към себе си.

— Защо толкова те плаши мисълта, че в жилите ти тече кръв на същество от друга планета?

Тя въздъхна дълбоко. Трябваша ѝ няколко секунди, за да събере мислите си и да му отговори. Заслуша се в умерените, спокойни удари на сърцето му и това малко я успокои.

— През целия си живот съм се различавала от останалите — започна тя. — Различавах се по необясним начин. Винаги съм си казвала, че това не ме интересува и че ми е все едно, дали хората около мен ме приемат или не. Все пак, някъде дълбоко в себе си исках да съм като другите, а сега разбирам, че съм още по-различна, отколкото съм предполагала.

— Ти не си съвсем същата, каквато си била досега — увери я Камерън. — Разликата е, че сега имаш обяснение на своите странности.

— Не съм казвала, че приемам това обяснение за истина — обади се тя.

— Разбира се, че го приемаш. Не ти се иска да е така, но знаеш, че ти казвам истината. Разбирам те. Двадесет и осем години си се възприемала по един начин, а сега трябва коренно да промениш представата за себе си. Не знам как да ти помогна да го приемеш по-леко — призна той, — защото усещам чувствата ти в момента, но не познавам живота ти и затова не мога да определя с какво точно толкова те плаши мисълта, че си извънземна. Да си такава е...

— Наполовина извънземна — поправи го тя. — Ако въобще има някаква истина в това, което казваш.

Той не продължи това, което беше започнал. Поддържа я в прегръдките си и нежно я целуна по челото.

— Хайде да повървим — предложи той и ѝ помогна да се изправи.

Тръгнаха един до друг. Преди да превалят хълма тя спря и хвърли последен поглед към гроба на майка си.

— Ако и тя е наследник на извънземни, би трябвало да може да ми отговори, когато я виках.

— Твърде далеч е, за да ти отговори.

— Искаш да кажеш, че е мъртва.

— Не, искам да кажа, че е далеч — на Сайтерън. Съмър спря рязко и се обърна към него.

— Твърдиш, че след като тялото ѝ на земен човек е загинало, тя е отишла на твоята планета?

— Точно така.

— Знаела ли е, че ѝ предстои такова пътуване?

— В края, да.

— Ако майка ми е на Сайтерън, защо ти си тук? Ако наистина изследваш ефекта от смесените бракове с хора от земята, защо просто не попиташ такива като нея, които са на твоята собствена планета? Пътуваш години наред, след като имаш информацията под носа си.

— Защото вие сте от друго поколение, друго вълпъщение на кръвта на Сайтерън. Освен това наблюденията са много по-ценни в средата, в която сте родени и живеете.

— Значи аз съм някакъв експеримент! — ядоса се тя. Пусна ръката му и спря. — Какво ви дава правото да си играете така с живота на хората! Аз съм много повече човек, отколкото сайтерън.

— Значи все пак прие, че в жилите ти тече кръв от Сайтерън?

— Единственото, което знам със сигурност е, че имам човешка кръв. Колкото до другото, дори не съм сигурна, че вие имате кръв.

Тя продължи да върви напред с наведена глава. Камерън я настигна. Известно време крачеха така един до друг, без да се хванат за ръце. Накрая той се престаши и обгърна пръстите ѝ с едрата си длан. Тя не е възпротиви, защото ръката му бе топла и успокояваща.

Съмър нямаше представа накъде вървят. Може би подсъзнателно се насочиха към онова място на брега, където Камерън я изнесе от морето по време на бурята. Сега водата се бе отдръпнала и пясъчната ивица беше по-широка. Приблжиха вълните и спряха там, до, където се плискаше водата. Той приближи ръката ѝ до устните си, нежно я

целуна, след това я пусна, пъхна ръце в задните си джобове и се загледа в морето.

— Онзи ден, когато падна зад борда и започна да потъваш, усети ли нещо особено, точно преди да те извадя над водата?

— Усетих паника — отговори тя, като ясно си спомни ужасния случай.

— Освен това? Усети ли нещо като прераждане? Почувства ли как някаква непозната сила в теб оживява?

Съмър поклати глава.

— Не, беше само паника. Защо ме питаш?

Камерън зарови пети в пясъка.

— Това е едно от нещата, които все още не можем да установим. Знаем, че когато някой като майка ти е на прага на смъртта, у него съвсем ясно се появява усещането за нова енергия. Човешката енергия умира и на нейно място идва енергията на Сайтерън. Не знаем точно в кой момент осъзнавате това. А може би ти не си била толкова близо до смъртта?

А може би не съм от Сайтерън, помисли си тя. Може би си сбъркал.

Той я погледна със съжаление и после заби поглед в пясъка, върху който чертаеше фигури с крак.

— Всички знаци сочат теб, Съмър. Не можеш да отречеш фактите. Просто се опитай да погледнеш на всичко това по-обективно.

Тя понечи да заговори. Искаше да му каже, че не е честно да говори така. Как да види нещата обективно, след като той постоянно манипулира мислите ѝ! Замълча, защото мъжът сякаш разбрал упрека ѝ, стоеше на разстояние от нея и въобще не я поглеждаше в очите. Не искаше да ѝ влияе по никакъв начин. Тя изцяло контролираше мислите си.

— Какви са тези знаци? — поинтересува се момичето.

Той сякаш чакаше да го подкани да заговори:

— Например това, че предусещаш бурите. Температурата ти се покачва, кожата ти става много чувствителна. Начинът, по който свириш на саморъчно направената си флейта и на клавесина. Правиш го, без да познаваш нотите. Твоите лечителски способности.

Тя отвори уста да каже нещо, но той вдигна ръка и направи знак да замълчи.

— Знам какво мислиш: че твоите способности са най-обикновена, прастара народна медицина. Това може да е донякъде истина, но не обяснява всичко. Спомняш ли си пожара у семейство Сълтърс преди няколко години?

— Но това беше още преди мама да почине — изненада се тя. Откъде можеше да знае?

— Майка ти ни разказа. Тогава тя е била заета с бащата, а на теб е оставила сина. Той е бил толкова лошо обгорен, че ако не си била ти, е щял да умре същата нощ. Не му е помогнал само мехлемът, с който си го намазала. Спасило го е твоето докосване. Сърцето ти едва издържало на болката, която си съпреживявала заедно с него.

Докато Камерън ѝ припомняше случая, в главата ѝ изплуваха думите на майка ѝ:

„Концентрирай се, събери цялата си енергия и я насочи върху това, което искаш да лекуваш“, учеше я тя.

— Точно така, това правим и ние, на Сайтерън — прочете мислите ѝ той.

— Мама знаела ли е?

— Че използва методите ни? Не. Научила ги е от майка си, а тя от своята майка.

— Значи майка ми наистина ти е разказала случая със семейство Сълтърс! — не можеше да повярва тя.

— Не на мен. На друг, който ми го преразказа, преди да тръгна към Земята. Помисли, откъде другаде бих могъл да знам?

Тя се замисли, но не можа да намери обяснение. Спусна надолу ръкавите на пуловера си и се обърна към него.

— Хайде, продължавай, какви други знаци има, че тъкмо аз съм наел едничката на Сайтерън?

— Това, че можеш да предизвикваш да се случват неща, които искаш.

— Не е вярно, не мога — възпротиви се тя.

— Спомни си за змиите, за бръмбарите, локвите...

— Не съм ги причинила аз!

— Наоколо няма никой друг, който би могъл да го предизвика. Освен, ако не приемем, че е някакъв каприз на природата. Тогава ще повярваш ли, че братята Мънди случайно започнаха да кашлят, Джеб

случайно падна от стола, а клавесинът ти случайно изсвири сонатата на Бах. Ти притежаваш същата сила като мен.

— Не е вярно. Бих искала да притежавам твоята сила, но я нямам. Знаеш ли колко пъти съм опитвала да предизвикам разни неща, но не съм успявала.

— Успяваш. Невинаги и не напълно, но все пак можеш. Разбира се, майка ти и баба ти са притежавали по-голяма енергия от теб. Ти сама го каза. С всяко поколение способностите ви намаляват. Това, в комбинация с липсата на вяра и самочувствие, наистина погубва силата.

— Все пак, мисля, че грешиш — настоя тя, но вече малко разколебана.

— Когато си казваш, че не можеш да направиш нещо, наистина не успяваш. Но ако се ядосаш достатъчно, че да забравиш задръжките си, можеш да постигнеш всичко, което желаш. Точно така е станало след смъртта на майка ти, когато почти са те изнасилили.

— Не разбирам какво имаш предвид? — попита тя, въпреки че отдавна усещаше, че в случая има нещо нередно.

— Мразила си онзи мъж с цялата си душа, нали? Желала си му смъртта и точно така е станало.

— Това бе злополука — протестира момичето.

Той продължи спокойно да гледа вълните.

— Нима съм убийца! — извика тя с ужас.

— Не си, защото не сито направила съзнателно. Той е получил това, което е заслужил.

Онър потръпна, сви ръце в юмруци, пусна ръкавите на пуловера отгоре и скръсти ръце.

— А какви са мъжете, от които забременяват жените Ван Ворн? Откъде идват?

— Всеки от различно място. Те са били хора.

— Съвпадение ли е това, че всички са оставали само по една нощ?

Камерън поклати глава.

— Продължавай, не спирай точно сега — нетърпеливо настоя тя, тъй като той замълча.

— Тези мъже са били подбрани според физическите, интелектуалните и психическите си данни.

— Избрани?

— Ние ги избирахме. Има определени хора от нашата планета, които се занимават с това.

— Сводници! — засмя се тя. Историята ставаше все по-сложна и объркана. За съжаление нямаше доводи срещу нито една негова дума. Нито можеше да спре да задава въпроси.

— Как са попадали на острова?

— До известна степен под силата на внушение. Просто им пускаме пчелата в главата и останалото става от само себе си.

— „Мухата“, искаш да кажеш — усмихна се тя.

— „Пчела“ е по-сполучливо — пошегува се той.

— Камерън!

— Всички тези мъже са били авантюристи по дух, така че не е било трудно, да бъдат доведени на острова. След това безумно са се влюбвали в жените Ван Ворн.

— Щом като са били толкова влюбени, защо не са се връщали?

— Защото ние не сме го допускали. Споменът за любовта е изчезвал само след няколко дни.

— Това е жестокост! — протестира тя. Съвсем скоро сама бе разбрала какво означава да обичаш и да загубиш любовта си.

— Така е, но много по-жестоко щеше да бъде, ако тези мъже бяха отвели жените Ван Ворн от Прайд. Вие не можете да просъществувате на континента, защото сте предназначени за много по-прост и спокоен живот, като този на острова. — Камерън се намръщи и погледна надолу към пясъка. — За съжаление тук нещата също не са идеални — продължи той. — Знаем, че прабабите и майка ти са преживели голяма тъга. Трябваше да измислим нещо, което да успокои болката. Затова са понитата.

В този момент нещо я жегна.

— Какво за понитата? — нетърпеливо попита тя.

Мъжът я погледна и леко се усмихна с онази крива усмивка, която стопляше цялото ѝ тяло.

— Познай.

— Те също са изпратени от вас!

Той кимна.

— Значи и дърветата на ливадата са особени и не растат на друго място?

— Точно така.

— И къде отиват конете през зимата? — продължи да пита тя. Камерън я погледна многозначително.

— На Сайтерън! Шегуваш се...

Той поклати глава.

— Значи онези растения бънкенбери растат на твоята планета — заключи тя и се засмя, спомняйки си какво беше казал на тримата от местната управа. — Това е мястото с много специалните атмосферни условия! Сигурно сега разпитват из целия град, дали някой е чувал за тези плодове. — Тя продължи да се смее, но изведнъж си спомни, че това е поредният абсурд, с който се сблъсква. Тревогата я обхвана отново.

Той усети настроението ѝ и заговори:

— Спомняш ли си първият път, когато ме срещна. Тогава си помисли, че отнякъде ме познаваш. Причината за това е, че у теб също има частица от Сайтерън. Очите ти може да не са сини като моите, но има нещо друго, отвъд външния вид, нещо, което не може да се назове с думи, и е неуловимо за останалите хора. Същото го има у теб, у прабабите ти и майка ти. Това си видяла в мен. Това е причината и за проблемите ни.

— Какво проблеми?

— Аз например, както си забелязала, понякога бъркам идиомите. Това е защото думите, взети поотделно, извън целия израз, нямат смисъл. Затова трудно ги запомням. Ти имаш проблем с четенето.

— Нямам никакъв проблем — протестира тя.

— Не можеш да четеш.

— Мога.

— Можеш да четеш отделни прости думи, но трудно ги свързваш.

— Не е вярно.

— Тогава защо не четеш книги?

— Така съм решила.

— Защо?

— Защото няма нужда да чета. Слушам касети, гледам телевизия. Не ме гледай така. Това че съм решила да не чета, не означава, че не мога.

Той я изгледа изпитателно.

— Добре, нека да проверим.

Ужасена, тя го наблюдаваше как клекна и написа няколко думи на мокрия пясък. Различи буквите, някои отделни думи, но колкото и да се опитваше, не можа да прочете написаното. Той замълча в очакване. За щастие, не я погледна в лицето. Имаше чувството, че ще умре от срам.

— А сега опитай да прочетеш това — обади се той и продължи да пише.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, докато очакваше да се появят новите редове под ръката му.

— Е? — попита той и я погледна с любопитство.

— „... Това изкуство е по-прекрасно и по-топло дори от летен ден...“ — прочете тя с тих, несигурен глас. Не можеше да повярва, че успя да го прочете! — Това е Шекспир! — възкликна Съмър. — Майка ми четеше сонетите вечер докато заспивах. — Не можеше да откъсне очи от думите върху пясъка. — Какво направи, че успях да го разчета? — Първият ред беше напълно непонятен, а вторият кристално ясен. — Едно и също ли си написал?

— Да, абсолютно едно и също.

— Но защо не можах да го прочета първия път, а втория се справих без никакво усилие? Не мога да повярвам!

Той се изправи и изтупа пясъка от коленете си.

— Защото втория път използвах знаци, които са понятни за мозъка на един сайтерън. Много от нашите хора, дошли на земята, имат този проблем с четенето. В началото, когато образованието все още не е било толкова разпространено, не е правило впечатление, ако някой не може да чете. Но сега нещата са се променили.

— Напиши ми още нещо по този начин — нетърпеливо помоли тя.

Той отстъпи няколко стъпки в страни и продължи да пише.

— „Ти си роза, ти си крем, ти си щастие за мен“ — през смях прочете момичето.

— Още нещо!

— Заболя ме пръстът.

— Моля те, нещо съвсем кратко.

Той се усмихна, наведе се над пясъка и изпод ръката му се появиха големи, едри букви:

— „Je t'aime“.

Тя се хвърли към него и обви с ръце врата му. Трябваше да се заземе за нещо, защото имаше чувството, че ще полети във въздуха от щастие.

— Мислех си, че съм глупава и затова не мога да чета.

— Не си. Просто си сайтерън.

— Винаги съм смятала, че съм повредена. Майка ми нямаше проблем с четенето.

— Не всички имаме. Аз също нямам затруднения. Това зависи от начина, по който са се съчетали гените. Като цвета на очите. Възможно е нашият син да може да чете перфектно.

— Ами, ако не може! — ужаси се тя.

— Ако не може, ще прави това, което току-що ти направи.

— Щом вашата цивилизация е толкова напреднала, би трябвало да можете да направите нещо по този въпрос.

— Все още не можем. Имаме възможност да трансформираме текста с компютър, но не и да правим трансформации в мозъка.

— Нямаш представа, колко неадекватна се чувствам понякога. Не искам синът ми да преживее същото.

Той прехвърли ръка през рамото ѝ.

— Ако живее на Сайтерън, няма да има подобни проблеми.

— Да живее на Сайтерън! Кой е казал подобно нещо! — Тя се дръпна от прегръдката му и отстъпи назад. — Не, никога няма дати позволя да го направиш, Камерън! Детето има нужда от майка си. Няма да ти го дам!

— Разбира се, че ти също ще бъдеш с нас.

В този момент тя изпита цяла гама от чувства — объркване, неверие, страх, болка.

— Ще бъдем заедно. По дяволите, защо иначе ще ти разказвам всичко това за Сайтерън! Това е част от процеса на твоята адаптация към мисълта, че ще те заведе там. Ще те взема с мен. Не се ли досети сама?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ще те взема с мен. Не се ли досети сама?

Съмър бе шокирана. Издърпа надолу ръкавите на пуловера си, сякаш искаше да се скрие от застрашителния катаклизъм, който я очакваше и мълчаливо поклати глава.

— Ще го направя! — твърдо заяви Камерън, решително стиснал четвъртитата си челюст. — Това не беше в първоначалния план, но понякога събитията се развиват непредвидимо. Целта ми бе да дойда тук и да наблюдавам, нищо повече. Но ти щеше да се удавиш и се наложи да те спасявам, а след това бе в толкова тежко състояние, че трябваше да ти помогна да се изправиш на крака. През това време се случи нещо, което не очаквах. Усетих го още когато те погледнах и не можах да откъсна погледа си от теб. След като правихме любов, нещата вече бяха предрешени. Не мога да те оставя, Съмър. Ще дойдеш с мен.

Твърдата му убеденост, че ще стане точно така, я хвърли в ужас. Изведнъж видя живота си, разрушен заради един научен експеримент.

— Не мога да дойда — изплака тя. — Аз съм човек. Не мога да отида там, където ти достигаш като бяла светлина.

— Можеш, стига да го поискаш.

— Но аз съм човек.

— Само част от теб е човешка.

Понечи да продължи да спори като му каже, че историята, която ѝ разказа, е напълно невероятна, но замълча. Нямаше смисъл, защото той намираше отговор за всеки въпрос. Колкото и странно да беше, трябваше да признае, че във всичко, което беше казал, имаше логика и в нея самата живееше нещо от Сайтерън.

— Но човекът в мен ме задържа на Земята. Ти сам потвърди, че с всяко поколение способностите ни се губят.

— Основната причина за това е липсата на вяра. Когато настъпи моментът, ти ще можеш да постигнеш всичко, което желаш. Твоята

майка имаше вяра и това бе причината да я вземем от Земята, след като времето ѝ тук изтече.

Сърцето ѝ подскочи при мисълта, че отново може да види майка си. Тя възкликна от радост, но в следващия момент изтрезня и погледна към себе си.

— Но аз не бих могла да пътувам в този вид, нали?

И двамата добре знаеха, че не става въпрос за дрехите ѝ.

Той поклати глава.

— Само светилната може да достигне до там, така ли е?

— С нашите кораби, да.

— А аз мога ли да се превърна в светлина?

— Ако го поискаш.

— И ще заживея там завинаги?

Той кимна.

Отново я обзе страх.

— Но аз съм тук откакто се помня.

— И какво от това? — вдигна вежди той.

Момичето обърна поглед към солидните гранитни скали, шубраците и рядката трева между камъните на плажа. Всичко ѝ бе толкова познато и близко.

— Не мога да напусна това място. Не бих се чувствала никъде толкова добре.

Камерън скръсти ръце пред гърдите си.

— Ти си различна от хората на острова. Не само защото не умееш да четеш. Страхуваш се, че на Сайтерън отново ще бъдеш аутсайдер, но това няма да е така. Там ще намериш своето място.

— Не, няма. Ще се различавам от другите, защото съм наполовина човек. Ще бъда още по-изолирана, отколкото съм тук.

— Грещиш. Това в теб, което е от Сайтерън, е много по-силно и много по-бързо регенерира от човешките способности. Докато прекосим шестте галактики, ти вече ще си се превърнала в истински сайтерън.

Мисълта, че ще пътува през галактики ѝ бе напълно непонятна. Не можеше да си го представи. Животът ѝ на Прайд бе прост и хубав. Къщата ѝ беше уютна, и топла, градината пълна с плодове, изпитваше удовлетворение от това, че можеше да помага на хората, имаше Мили за приятелка. Освен това тук бяха конете.

— Не мога да оставя понитата. Идват само за три месеца в годината, но имат нужда от мен.

— Ще изпратим друг да се грижи за тях — успокой я мъжът.

Той имаше решение за всеки проблем, но нейните тревоги нямаха край.

— Но аз нямам представа какво ще правя там.

Чертите на лицето му омекнаха.

— Ще бъдеш с мен, това не е ли достатъчно?

Не можеше да отговори на този въпрос, както не можеше да си представи планетата, за която ѝ говореше. Напрягаше въображението си, но в главата ѝ не се появяваше никакъв образ. Не знаеше и самата тя как ще изглежда там. Как ли протичаше денят на Сайтерън? Дали съществата през шест галактики се хранят, работят, спят като хората? Каква форма щеше да придобие Камерън на родната си планета и как ще общуват? Както винаги, нежното изражение на лицето му я размекна, но дали щеше да вижда това лице и там?

Беше сигурна само в две неща: че обича Камерън в неговата форма на Земята и че се страхува от бъдещето.

Той се приближи към нея.

— Май много ти дойде? — Нежно я погали по бузата.

Съмър кимна.

— Ще имаш време да свикнеш с тази мисъл — обеща той. Прегърна я през раменете и двамата тръгнаха по брега. — Няма нужда да бързаме.

— Разкажи ми, какво е там? — бе първият ѝ въпрос, щом се събуди. След безсънната нощ целия следобед беше спала на ливадата. Държеше ръката му, спа до него, почти върху него, свита на кълбо с глава върху бедрото му.

— Там е светло, приятно и весело.

— Има ли трева?

— Да. Също дървета и цветя, но различни от тези на земята. Там са по-малки и по-деликатни, както и ние сме по-малки и по-деликатни.

— Наистина ли сте като искри светлина?

Той се усмихна.

— Не мога да определя точно. Ние сме сложни същества. Всеки един е различен от другите.

— Като снежинките?

— Точно така.

— Само че не се топите.

— Не. Съществуваме много дълго.

— Безсмъртни ли сте? — Би било прекрасно да бъде с него вечно. Все пак продължаваше да го вижда като мъжа от рекламата на „Марлборо“ и не можеше да си го представи като друго същество.

— Не сме безсмъртни. Живеем около триста години наше време.

— Като вампирите! — възкликна тя.

— Нямаме нищо общо с тях — намръщи се Камерън. — Ние сме жизнени и много щастливи. С напредване на възрастта започваме да се чувстваме все по-добре.

Тя го погледна изпитателно.

— На колко години си в момента?

— Според земните години приблизително на деветдесет, според броенето на Сайтерън, около тридесет. На моята планета е необходимо три пъти повече време, за да обиколи нашето слънце и затова годината е три пъти по-дълга от вашата.

Това означаваше, че продължителността на живот е около шестстотин години земно време.

— Как успявате да живеете толкова дълго? — любопитства тя.

— Тайната е в нашето устройство. Физиологично сме по-малки, по-просто устроени и по-ефикасни от хората. Другата причина е, че сме щастливи, което е много важно условие за дълъг живот. Дори на земята е така — нещастните хора боледуват по-често и по-често преживяват катастрофи и инциденти.

— Защо сайтерън са по-щастливи от хората?

— Защото при нас няма конфликти, страдания, бедност, глад, войни.

— В градове ли живеете?

— Не. В малки селца.

— Кой ви управлява?

— Наши представители. Но това е почти формално управление, защото няма конфликти и несъгласие.

— Няма несъгласие? — изненада се тя. — Нито борби, конкуренция? — От това, което постоянно гледаше по телевизията, не можеше да повярва на ушите си.

— Няма причина за подобни неща. Всички са здрави и благоденстващи.

— Но все пак някои сигурно притежават повече от други?

— На нашата планета притежанието и собствеността нямат стойност, защото в основата на съществуването е мисълта. Това е причината, когато изпращаме наши пратеници тук, да избираме места като Прайд, където животът е подобен на този на Сайтерън.

— Но аз притежавам вещи, освен това имам пари. — При последните думи тя се намръщи. — Ще ми кажеш ли откъде моята прапрабаба е имала пари?

— Не знам. Не получих тази информация. Мога само да гадая. — В очите му заигра дяволито пламъче. — Има две възможности. Първата е да ги е откраднала. С добри намерения, разбира се. Втората е да ги е фалшифицирала.

— Не е била способна на нито едното от двете — не се съгласи Съмър.

— Откъде тогава ги е взела?

— А ти откъде взе твоите пари?

— Изтеглих ги от банката. Сега, когато услугите са компютъризирани, нещата са много по-лесни. Един централен депозит може да обслужва всички нас.

Той все пак не отговори на въпроса, откъде са дошли парите в този „централен депозит“, но тя не държеше да знае, както не искаше да повярва, че прапрабаба ѝ е била измамница.

Той прочете мислите ѝ и продължи:

— Трябва да знаеш, че в определени случаи, за да оцелеем на Земята сме принудени да правим неща, които иначе не бихме извършили. Баба ти е имала нужда, от средства и си ги е набавила, както е намерила за добре. — Устните му се свиха саркастично. — Ако такива като Морган Шътър ѝ бяха плащали толкова, колкото заслужава, щеше да има десеторно повече пари.

Тя улови иронията му.

— Все още не можеш да се примириш с онзи случай, нали?

— Когато Морган не ти плати? Разбира се, че не съм забравил.

— Нали току-що каза, че на Сайтерън парите нямат значение.

— Така е, но не става въпрос за парите, а за отношението. Той дори не ти благодари. На моята планета това е невъзможно. Ще видиш

сама.

Последното изречение я накара отново я постави нащрек.

— Не съм казала, че тръгвам с теб.

— Ще дойдеш.

— Хайде, опитай! — настояваше той.

Съмър гледеше смачканата кутия от сода, нанизана върху подпорния стълб на една ограда край пътя. Няколко десетки сантиметри я делиха от кофата за боклук, откъдето я беше извадил Камерън. Един повей на вятъра щеше да я върне обратно, но въобще не подухваше. Тя едва ли щеше да успее да я премести без помощта на природата.

Беше сряда. Топло и влажно. Сутринта бяха консервирани царевица и домати, а след това отидоха до града за продукти и за пощата. Въпросната кутия намериха в коша пред една от къщите по пътя. Наоколо нямаше никой.

Камерън застана зад нея, наведе глава и заговори в ухото ѝ:

— Концентрирай се. Изчисти съзнанието си. Не мисли за нищо друго, освен за кутията и кофата под нея. Представи си как я повдигаш и я пускаш вътре.

Тя обаче си спомни кадър от един уестърн, в който героят използваше подобна кутия за прицел.

— Няма ми пистолета — пошегува се момичето.

— Концентрирай се — повтори Камерън.

Тя се загледа в кутията.

— Няма да стане.

— В момента у теб говори човекът. Заслушай се в гласа на сайтерън. Той ти казва, че можеш да го направиш.

— Не чувам такъв глас — упорстваше тя.

— Това е защото не спираш да бърбориш. Млъкни и се съсредоточи.

— Съсредоточих се.

— Изчисти съзнанието си от всичко.

— Направих го.

— Мисли само за кутията.

— Да.

— Накарай я да се вдигне нагоре.

Тя се сети за филмите на ужасите, които бе гледала. В тях героите местеха разни предмети само със силата на мисълта си. За съжаление кутията не помръдна.

— Виждаш ли? — обърна се към Камерън. — Не притежавам такава сила.

Той се намръщи.

— Ти си първият си враг!

— Казва се: „най-лошия си враг“ — поправи го Съмър.

— Добре, нали разбра, какво искам да кажа.

— Хайде, премести ти кутията! — подкани го тя.

Той само погледна към оградата и кутията падна в коша за смет. Хвана ръката ѝ и заговори разпалено:

— Трябва да поискаш да го направиш!

— Искам.

— Не е вярно. Плашиш се от силата си и не искаш да я признаеш, защото се страхуваш да напуснеш Земята.

— А ти самият на мое място нямаше ли да се страхуваш? Представи си, аз цял живот съм живяла тук, в тази форма и сега трябва изведнъж да се превърна в нещо друго, да напусна всичко близко и мило и да отида на напълно чуждо място.

— Няма да ти е чуждо. От пръв поглед ще обикнеш Сайтерън.

— Лесно ти е да го кажеш, нали това е твоят дом. Ами ако не ми хареса там?

— Ще ти хареса?

— Ако не ми хареса, мога ли просто да си взема следващия кораб и да се върна на Земята?

— Съжалявам скъпа, но нямаме редовни полети из галактиката. Може би ще се наложи да изчакаш хиляда години, но тогава ще са живи само внуците ни.

Тя стисна здраво ръката му. Всеки път, когато споменаваше за техните деца или внуци, нещо потръпваше в утробата ѝ. Бе сигурна, че той го предизвиква. Това усещане я караше да мисли, че оставането ѝ на Земята сама, без Камерън, би било непоносимо.

— Хей, погледни това кученце — засмя се той.

Тя проследи погледа му и забеляза малък, шарен мелез, който си играеше с гумена топка.

— Хайде да се позабавляваме — предложи мъжът и преди Съмър да успее да каже нещо, топката сама се затъркала пред кученцето, което радостно хукна след нея. Точно преди да я стигне, тя излетя встрани. Животното подскачаше, тичаше и махаше опашка. Хвана я за миг, но после отново му се изплъзна.

— Колко е мило! — смееше се тя. Играта очевидно много му харесваше.

— Сега опитай ти — предложи той и се приближи към нея. — Не мисли за нищо друго, освен за топката. Концентрирай се върху нея. Вдигни я нагоре, после я хвърли встрани.

Но Съмър въобще не можеше да се концентрира, когато Камерън заставаше толкова близо до нея. Обичаше тялото му, аромата и мъжествеността, която излъчваше. Кучето с очакване махаше опашка.

— Хайде, направи го — прошепна в ухото ѝ.

Тя обърна глава към него и устните му докоснаха лицето ѝ.

— Когато си до мен, мога да мисля за едно-единствено нещо — призна момичето.

Той въздъхна.

Можеше да няма силата да мести предмети, но със сигурност предишната нощ, когато се любиха, тя откри нови способности у себе си. Камерън събуди енергия, която не познаваше досега.

— Изчисти съзнанието си — нареди той.

— Хайде да оставим горкото куче на мира.

— Добре, но не можем да продължим с упражненията, преди да престанеш да мислиш за други неща.

Съмър се усмихна на последните думи, защото видът му показваше, че той също си е спомнил преживяванията от предишната нощ.

Тази човешка обвивка ти създава проблеми, нали? Попита го наум тя.

Трудно е да се контролирам, отговори ѝ мислено Камерън.

На Сайтерън има ли еквивалент на тази реакция?

О, да, но не е толкова очевидна. На жените им е по-лесно.

По-лесно! Възкликна безмълвно тя. Ние имаме много повече проблеми от мъжете. Раждането например.

Сякаш говориш от собствен опит.

След девет месеца може да говоря и от свой.

Нека да са шест според времето на Сайтерън. Според земното време това са осемнадесет месеца бременност! Защо толкова дълго?

Защото жените на моята планета обичат да са бременни и затова сме удължили удоволствието. В нашия случай това ще бъде добре, защото ще имаме повече време да сме само двамата.

Съмър пое дълбоко дъх и продължи да върви. Той тръгна редом с нея.

— Бихме имали девет месеца на разположение, ако останеш тук — подхвърли тя. — Защо не го направиш, Камерън?

— Защото трябва да се върна — отговори той. — Освен това междугалактическите полети с трансформация на формата са опасни за новородените. Не искам да поемаме този риск.

Тя обърна глава към него.

— Тогава нека останем тук докато бебето порасне достатъчно, за да може да пътува. Така ще бъде по-честно — половината от живота си ще прекара тук, а другата половина на Сайтерън.

— За мен е невъзможно.

— Защо?

— Аз съм научен изследовател. Пътувам много и всеки път се налага да се преобразувам в различни форми, които не са естествени за организма ми. Не мога да остана много дълго човек, защото след това трудно ще си върна предишната форма.

— В такъв случай би могъл да останеш на Земята завинаги.

Камерън поклати глава.

— Само след година ще съм мъртъв. Необходима ми е атмосферата на Сайтерън. — Той забеляза нещо на пътя и погледът му изведнъж се изостри. — Я виж ти, май ни очакват!

От ресторанта излязоха Хапгуд, Кигън и Окър и тръгнаха към тях.

— Това ми прилича на сцена от уестърн — едва чуто подхвърли Камерън. — Само че тези не са достатъчно привлекателни за актьори.

Съмър се засмя малко нервно.

— Не мога да разбера защо винаги си закопчават ризите до под брадичката — коментира шепнешком тя.

В този момент най-горното копче на Кигън се скъса и излетя от ризата му. Изненадан, той опипа мястото, където до преди малко беше копчето.

— Ти ли направи това! — възкликна Камерън.

— Не, сигурно ти си го направил.

— Аз бих препънал Окър. Погледни как наперено ходи.

При тези думи Окър се спъна и за малко щеше да падне. Обърна се назад, но за негово учудване не видя това, в което се е спънал.

— Престани! — тихичко му се скара тя. — Здравейте! — поздрави тримата.

— Съмър! — извика Кигън като спря на десет крачки от тях, но дори на това разстояние явно не се чувстваше напълно в безопасност. — Тъкмо бяхме тръгнали към теб, но ти ни спести идването.

— С какво мога да ви бъда полезна?

Мъжът погледна неспокойно Камерън, който стоеше широко разкрячен, с ръце спуснати край бедрата, сякаш всеки миг щеше да извади пистолет и да се прицели в него.

— Трябва да напуснеш острова за известно време — осмели се да каже той. — Онези от компанията ни създават проблеми.

— Какви проблеми? — намеси се Камерън.

— Изглежда някой им е казал, че Прайд е опасно място — отговори Хапгуд.

— Ти си им казала — изпусна се Окър.

Кигън се намръщи и му направи знак да мълчи, после отново се обърна към момичето.

— Нямаме никакви доказателства за това, но те се страхуват да дойдат и да огледат местността. Един от тях споменал на братовчед си, който работи за списание „Пийпъл“. Онзи много се заинтересувал и държи да дойде тук лично.

— Журналистът се обадил на Кигън по телефона — намеси се Хапгуд. — Казал, че е чул, че на острова има вещица. Кигън му отговорил, че не е вярно, но нахалникът настоявал сам да се убеди.

Кигън вдигна ръка, за да го накара да млъкне и сам продължи.

— Работата е там, че ако дойде и открие и най-малкото доказателство, че в историята има някаква истина, ще я раздуе, ще напише статия и никой повече няма да иска да купи ливадата.

— Още по-добре — зарадва се Съмър. — От години се опитвам да ви убедя, че не трябва да пипате това място.

— Ти си вещица! — размаха пръст Окър.

Кигън го сръга с всичка сила в стомаха.

— Ние не се интересуваме каква си — отбеляза Хапгуд. — Загрижени сме единствено за острова. Затова не искаме тук никакви журналисти. За теб също няма да е добре.

— Защо?

— Ако напише за теб и ливадата, тук ще се напълни с любопитни — поясни Кигън. — Ти ще се превърнеш в атракция. Не знам как ще го понесеш, след като си свикнала на толкова изолиран и спокоен живот. — Той хвърли бегъл поглед на Камерън и продължи: — Сега си говорихме в ресторанта, че всъщност, за острова няма да е толкова зле. Ще започнат да идват туристи, покрай които да припечелваме по нещо. Все пак, длъжни сме да те предупредим.

Нима наистина ще се превърна в атракция? — с ужас си помисли момичето. Той е прав. Би било ужасно! Мислиш ли, че блъфира?

Трудно ми е да определя, безмълвно ѝ отговори Камерън.

Може би просто се опитва да ме отпрати далеч от тук, за да може да доведе други хора да оглеждат мястото.

Той не ѝ отговори. Много съсредоточено изучаваше лицата на тримата. След минута мълчание, тръгна напред по пътя.

Това не е игра, предупреди го мислено, забелязвайки, че в момента имитира Кърк Дъглас.

Вярвай ми, скъпа, вярвай ми, отговори той.

Вярваше му. Знаеше на какво е способен, така че въобще не се притесни за конете и ливадата.

Камерън застана лице в лице с тях.

— Господа — обърна се към триото. — Госпожица Ван Ворн оценява вашата загриженост, ако е искрена. Честно казано, ние не сме много убедени в чистите ви намерения. Вероятно имате съвсем други причини да държите тя да напусне Прайд дори само за няколко дена.

— Не е вярно — протестира Кигън с разширени от възмущение очи.

Съмър не можа да прецени, дали това е театър или искрена реакция. Предпочете да замълчи и да остави своя мним адвокат да говори.

— Кога ще пристигне журналистът?

— Петък сутринта — отговори Кигън.

— Как се казва?

— Джонатан Брайгхам.

Фамилията на един от компанията беше Брайгхам, безмълвно ѝ каза той. Може би е истина.

— Ако се обадя в списанието, дали ще потвърдят, че работи там?

— Би трябвало — разпали се Кигън. — В противен случай е измамник.

— Докога ще остане?

— Ще преспи в хотела и ще си тръгне на следващия ден привечер.

Камерън вирна брадичка и продължи да разпитва с изключително сериозен глас.

— Значи петък и събота... Когато госпожица Ван Ворн се върне, да не се окаже, че сте продали ливадата на някой концерн за производство на спагети?

— Концерн за спагети! — обади се Окър. — Защо пък за спагети?

— А може би на фабрика за шоколад?

— Кълна се, че нямаме никакви подобни планове! — увери го Кигън. — Поне не за този уикенд. Нима мислите, че толкова скоро след провала с компанията OSAY вече сме намерили други купувачи?

Има логика в това, помисли Съмър.

— Предполагам, че не и това е добре за вас, защото в случай че нещо стане в нейно отсъствие, не мога да гарантирам, какво ще се случи...

— Това пък какво значи? — промърмори Окър.

Камерън го погледна многозначително.

— Купил си нова кола, за която си платил куп пари. Ако участваш в сделката за ливадата, тя ще престане да работи. И не само тя, а и всяка друга, на която се качиш. — Той обърна поглед към Кигън. — А теб искам да предупредя, че термитите, които са нападнали къщата на съседа ти, ще се прехвърлят в твоята. Хапгуд, ако ти помогнеш да се продаде онова място, косата на жена ти ще стане зелена. — Камерън се намръщи. — Ясен ли съм?

Окър се обърна към мъжа до себе си и шепнешком го попита, кой е този човек, който знае толкова за тях, но не получи отговор. Кигън припряно хвана за лакътя и го задържа обратно към ресторанта.

— Мисля, че се изразих напълно ясно — повтори Камерън като този път погледна Съмър.

— Напълно. Само че аз не мърдам от острова — отговори тя.

— Хайде да отидем да обядваме — предложи той и я хвана под ръка.

— Няма да напусна острова, Камерън! — заяви момичето.

Той не отговори, просто продължи да върви напред с широка усмивка на лицето си.

— Няма! — заинати се тя. — Защо се усмихваш по този начин?

— Защото, докато говорих с тях, ми хрумна невероятна идея и колкото повече си мисля, толкова по-добра ми се струва. Да отидем в Ню Йорк!

Съмър рязко спря и издърпа ръката си от неговата.

— В Ню Йорк. Аз ще загина там!

Той сложи ръце върху раменете ѝ и заговори, като я гледаше настойчиво в очите:

— Не, няма да загинеш, нали ще бъдеш с мен. Слушай, Ню Йорк е едно от чудесата на съвременния свят — разпалено започна да я убеждава той. — Никой от нас двамата не е ходил там. Ще бъде жалко да се върнем на Сайтерън, без да сме отишли до този невероятен град. Това е все едно да стигнеш до Аризона и да не видиш Гранд Каньон, или до Египет и да не посетиш пирамидите, или до Лае Вегас, без да влезеш в казино. По същия начин би било глупаво да дойдеш на Земята и да не видиш Ню Йорк.

— Ти сам отиди, аз оставам тук!

— Но аз искам да отида с теб. Би било чудесно. Двамата в центъра на онова невероятно оживление. Това е интересен, вълнуващ град. Романтичен.

— И много мръсен — добави тя.

— Ще наемем апартамент в „Плаза“ и ще влизаме в джакузито по три пъти на ден. Хайде, мила, ще видиш колко ще ти хареса.

Тя затвори очи, за да прекъсне ентусиазма му, но той продължи да настоява.

— Ще се разхождаме по Пето Авеню, ще се качим на върха на Емпайър Стейт Билдинг, ще видим Рейдио Сити.

Очевидно бе твърдо решил да не я остави намира, докато не се съгласи.

— Можем да се разхождаме в парка, да се храним в ресторантите, да ходим в музеи, на кино, а ако не искаме, просто ще останем в апартамента и ще си поръчваме лакомства от румсървис. През цялото време ще правим любов. — Той повдигна брадичката ѝ нагоре и прошепна: — Представяш ли си? Да се любим пред прозорец, от който се вижда целият Сентръл Парк. Ще бъде невероятно! — Очите му бяха нежни като коприна. — Няма да се страхуваш, защото постоянно ще бъда до теб. Хайде, Съмър. Какво ще кажеш?

— Много е скъпо — подхвърли тя.

— Парите не са проблем. Практически средствата ми са неограничени.

— Вероятно това са твоите „командировъчни“?

— Да. Те покриват всичките ми нужди по време на пътуване, независимо дали става въпрос за работа или удоволствие. Мисля, че идеята ми е прекрасна. Ще бъде нещо като сбогуване със Земята и нашият меден месец.

— Но ние не сме женени!

— Можем да се оженим там. Не мислиш ли, че историята ще заслужава да я разказваш на своите деца и внуци.

— Камерън, ти си направо невъзможен! — извика тя и това бе самата истина. Беше трудно да му устои. Хрумна ѝ, че преди да го познава, не бе предполагала колко е празен животът ѝ.

— Ще дойдеш ли с мен? — попита той.

— Да, в Ню Йорк — уточни Съмър. Все още не бе готова да дава по-големи обещания. Може би през уикенда ще свикне с мисълта за Сайтерън. — Ако се загубим в тази джунгла от бетон, ти ще си виновен.

— Ще бъдеш очарована. Признай си, че винаги си мечтала да отидеш там.

— Така е — не можа да скрие тя. Ню Йорк отдавна я привличаше, но никога не се реши да отиде сама. Идеята да пътува в компанията на Камерън ѝ хареса. — Искам само да ми обещаеш, че докато ни няма, с ливадата няма да се случи нищо лошо. Обещай!

— Обещавам — отговори той със сериозно изражение. В следващия момент върху лицето му грейна усмивка, която я накара да се почувства истински щастлива.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато тръгнаха за Ню Йорк, Камерън направи всичко със стил. Съмър бе изненадана, въпреки че не се беше замисляла предварително, как точно щяха да пътуват и след това как ще се подредят нещата. Мислите ѝ изцяло бяха заети с тревогата за това, че напуска Прайд. Измъчваше я чувство за вина. Забрави за ливадата и конете едва след като слязоха от ферибота на континента. Оттук нататък започна да се притеснява как ще протече полетът от Портланд и след това пътуването с такси до града.

Носеха само един малък сак. Съмър предполагаше, че ще се разхождат из Ню Йорк с дрехите, с които ходеха на острова, но Камерън бе на друго мнение. Първото нещо, което направиха, след като пристигнаха, бе да обиколят магазините по Пето Авеню, за да се облекат за уикенда.

— Това е абсурд! — протестира тя шепнешком, след като излезе от пробната, облечена в елегантна къса риза, чиято цена дори не посмя да погледне.

— Не е — отговори той и се усмихна широко. Очевидно много се забавляваше, което личеше по блясъка в тъмносините му очи.

Съмър приближи глава до ухото му, така че продавачката да не може да чуе разговора им.

— Но ние никога повече няма да облечем тези дрехи. Коприната не е подходяща за Прайд. Направо е неприлично да хвърляш толкова пари за едно-две обличания.

— Още по-добре — изненадващо отговори той. — Неприличното поведение е един феномен в човешката психология, който никой от нас двамата не познава. Затова сега ни се отдава възможност да се запознаем с него. Едва ли ще имаме друг сгоден случай. Между другото, казвал ли съм ти, че имаш страхотни крака?

Тя се изчерви, но комплиментът ѝ направи удоволствие. Не бе свикнала с разточителство. За пръв път идваше в Ню Йорк. Погледна се в огледалото, облечена в скъпа коприна, зад нея стои прекрасен

мъж, и се почувства като в приказка. Сякаш се бе превърнала в съвсем друг човек.

— Тази рокля ми харесва — прошепна тя, изненадана от жената, която я гледаше от огледалото.

— Тогава я взимаме — съгласи се той и направи знак на продавачката. Избра още три тоалета, един по-официален и два всекидневни и въпреки протестите ѝ ги купи. След това продължиха към мъжкия щанд и ролите се размениха. Сега беше негов ред да пробва. Съмър го бе виждала само в джинси. Никога не си го беше представяла в по-елегантно облекло. Сега, когато го видя в чудесно ушит син костюм, който наподобяваше цвета на очите му, направо дъхът ѝ спря. Беше прекрасен. Наистина приличаше на принца от приказката, в която бе попаднала.

Това бе само началото. Облечени в нови дрехи от главата до петите, тръгнаха по улицата. Тя носеше ленени панталони, блуза в същия цвят, жилетка и обувки с висок, клиновиден ток, а той облече панталон каки и пуловер от марката на известен дизайнер. Вървяха по Пето Авеню в посока на хотела. Всеки път, когато минаваха покрай витрина, тя не можеше да се сдържи да не погледне отражението си.

Не мога да повярвам, че това съм аз.

Ти си. Изглеждаш великолепно.

Ти също. Все едно виждам други хора.

Видя усмивката му в отражението на стъклото на една витрина. Той прехвърли пакетите от другата си страна и тя удобно го хвана под ръка.

В „Плаза“ ги очакваше апартамент, резервиран на негово име. Съмър знаеше, че ще попадне в съвършено непознат свят, но луксът и удобствата в хотела я слисаха. Пиколото занесе куфарите им в стаята, а друго момче им показва местоположението на всяко нещо в стаите. Всичко беше прекрасно — килимът, пищната завивка на леглото и пердетата, които бяха в същите цветове, елегантните кресла, тоалетката, бюрото. Банята направо я очарова.

— Харесва ли ти? — полита Камерън и я прегърна през кръста, както стоеше зад нея. Тя се обърна с лице към него и увисна на шията му.

— Невероятно е! Много ми харесва.

— Нали не е така страшно, както си го представяше?

— Никак дори. Чувствам се чудесно.

— Защото си с мен.

Тя кимна. Той умееше да долавя от какво имаше нужда. Перфектно се справяше с всичко по организацията на пътуването — полети, таксите, резервации, неща, които нея самата биха я затруднили. Освен това бе прекрасен. От главата до петите.

Камерън я обгърна с ръце през кръста и я притисна към себе си. Очите му потъмняха. Гласът му стана нежен и дълбок.

— Нямам нищо против да не отваряме всички тези пакети и да останем тук през целия уикенд — прошепна той.

— Но аз имам — отговори тя, въпреки че това не беше чистата истина. Мечтаеше да се усамотят, но имаше и друго желание. През целия си живот се бе страхувала от големите градове. Сега, след като пристигнаха в Ню Йорк, се оказа, че съвсем не е толкова страшно. Естествено, причината за това беше, че е с него. Изпитваше огромно любопитство и държеше да види колкото е възможно повече.

— Разбрах какво мислиш, но ми обещавай едно нещо: когато се върнем в апартамента, ще ми позволиш да ти се наслаждавам, да те галя и прегръщам колкото искам. — Той повдигна брадичката ѝ нагоре и я целуна горещо. — Тялото ми е все още новост за мен. Искам да го използвам докато мога. Ще ми помогнеш ли?

Съмър усети, че кръвта ѝ започва да кипи.

— С удоволствие — отговори тя. Очите ѝ с наслада поглъщаха устните, лицето, гърдите му. Ръцете ѝ се спуснаха към корема и слязоха по-надолу. Сама се учуди на куража си. Той простена.

Красив си. Дори под дрехите го усещам, негласно каза тя.

Моля те, моля те, разкопчай ме, докосни ме, имам чувството, че ще умра.

Но тя затвори очи и се опита да се овладее. Обгърна кръста му с ръце и остана така, докато усети, че възбудата му отшумява.

— По-късно — обеща Съмър и вдигна поглед към лицето му. — Едно от предимствата на човешкото тяло е, че колкото по-дълго се отлага удоволствието, толкова по-силно е след това.

Той обаче не мислеше точно така. Тя отстъпи назад.

— Последното съм го научила от филмите — отбеляза момичето.

— Колко си жестока.

— Обвиняваш ли ме?

Камерън въздъхна и прокара ръка през косите ѝ.

— Любовта прощава всичко.

— Правилно си разбрал — засмя се тя. След това се запъти към джакузито.

Няколко часа по-късно, облечени в най-хубавите си дрехи, двамата минаха през лобито на „Плаза“. Отпред ги чакаше такси.

— Имам чувството, че съм съвсем друг човек — отбеляза тя, след като се настаниха на задната седалка. — Вече нямам нищо общо със Съмър Ван Ворн.

Прайд сякаш остана в някакъв друг, далечен свят. Сега бе нова личност, в компанията на невероятен мъж. Камерън бе толкова привлекателен, че всички се обръщаха след него. Той се държеше самоуверено и напълно естествено, сякаш винаги бе живял тук.

— Сигурен ли си, че идваш за пръв път в Ню Йорк?

— Не бих те излъгал за подобно нещо — отговори той. Тя забеляза любопитния поглед, с който гледаше през прозореца на таксито и реши, че вероятно казва истината. — Филмите не показват всичко — отбеляза Камерън. Съмър бе напълно съгласна с това.

Пристигнаха в Световния търговски център. Взеха асансьора до последния етаж, където ги очакваше запазена маса. От там се виждаше северната част на Манхатън. Статуята на свободата, най-популярната забележителност на града, блестеше, обляна в светлина.

Вечерята беше перфектна във всяко отношение.

Съмър не беше чувала за повечето от ястията в менюто, но Камерън явно беше добре запознат. Поръча и за двамата като избра най-необичайните специалитети. Храната бе изключително вкусна и сервирана много изискано. Виното повиши още повече настроението ѝ и към края на вечерта тя се чувстваше на седмото небе.

Върнаха се до „Плаза“, но вместо да влязат вътре, Камерън, повлиян от теорията ѝ за удължаването на удоволствието, махна на един от прословутите файтони, чакащи наблизно.

Съмър едва ли по-късно щеше да си спомня подробности от пътуването, защото романтиката и близостта на мъжа до нея замъглиха съзнанието ѝ. Облегна глава на рамото му. Чувстваше се защитена и обичана. Вдигна глава за целувка, после за още една и още една. Прокара ръка по ризата му, усещайки под плата мъжкото окосмяване. Мечтаеше за ласките му, но ръцете му съзнателно отбягваха най-малко

интимните ѝ места. Целуна я по врата, по китките, по ивицата, която разделяше гърдите ѝ. Целуваше я непрестанно, едновременно безмилостно и нежно. Докато се върнаха обратно до хотела, коленете ѝ вече трепереха, а в жилите ѝ течеше огън.

Едва затвориха вратата на апартамента и той я притисна до стената в страстна целувка. Тя не бе предполагала, че е възможно една целувка да достигне толкова дълбоко в тялото ѝ и да стопли всяко негово кътче. Но Камерън успяваше да ѝ въздейства така. По същия начин я хипнотизираха очите му. От погледа му разбра, че е обичана и желана и това усили собственото ѝ желание.

Усети как през тялото му минаха конвулсии. Той откъсна устни от нейните и прошепна задъхано:

— Свали си дрехите любов моя, нали обеща.

Не беше необходимо да припомня обещанието ѝ, защото нейното желание бе същото. Копнееше за ласките му и имаше чувството, че ако не притисне голото си тяло до неговото и не усети ръцете му върху голата си плът, направо ще експлодира.

В стаята бе тъмно, но отвън нахлуваха светлините на града. Бледо синята луна ясно се очертаваше на фона на черното небе. Красотата не можеше да се опише с думи. Някъде далеч се долавяше тътенът от градския трафик. Двамата мълчаха, чуваше се само задъханото им дишане и шума от събличането на дрехите. Чисто голи, застинаха за миг, в който всеки се наслаждаваше на красотата на другия.

Съмър никога не бе предполагала, че ще може да се изправи съблечена пред някой мъж. Но възхищението на Камерън я очароляваше и ѝ даваше самочувствие.

Тя мислено обходи тялото му с ръце. Пръстите ѝ докоснаха четвъртитата брадичка с набола брада, която той имаше навика да бръсне два пъти дневно. Вратът му бе силен, без да е дебел, раменете широки, без да са груби. Спусна въображаемата си ръка по гърдите му. Испита истинско удоволствие от мисловния допир с твърдата, гладка плът. Описа контурите на всеки мускул, после слезе по-надолу, към корема и тесните бедра.

— И ти твърдиш, че нямаш силата, която аз притежавам! — прекъсна мълчанието той. — Ако продължаваш по този начин, ще свърша, преди да сме започнали.

Трябваша ѝ няколко секунди, преди да успее да откъсне поглед от тялото му и да осъзнае това, което ѝ каза.

— Какво?

— Докосваш ме само мислено, но аз усещам ръцете ти.

Момичето учудено погледна към ръцете си, които висяха отстрани. Наистина копнееше да го погали, но бе на другия край на стаята.

— Наистина ли го усещаш?

— И още как!

Изненадана, тя отново се концентрира върху тялото му, като този път прокара ръце по дължината на краката и спря там, където възбудата бе свила гнездо.

— Съмър! — простена той.

— Усещаш ли го?

— Напълно.

Тя се засмя. Това бе забавна игра.

— А сега? — Съмър си представи как прокарва длани по окосмената част на корема. Спря върху гърдите и подразни зърната му.

Той опъна рамене назад и издаде такъв звук на очакване и желание, че на нея ѝ дожаля. Втурна се към него, прегърна го и го притисна силно към себе си.

— Извинявай, че те измъчвам така. Просто имах огромно желание да те прегърна.

Той зарови пръсти в косата ѝ, после повдигна брадичката ѝ и я зацелува. Този път целувката не беше нежна, а бясна, жадна и неутолима. Камерън сякаш не я целуваше, а поглъщаше устните ѝ. Ласките му се спуснаха от лицето, към шията, после усети топлия му дъх върху гърдите си. Този път тя бе тази, която не може да сдържи вика си. Обви главата му с ръце и го притисна по-силно към себе си. Цялата се разтрепери. Той се изправи, взе я на ръце и я занесе до леглото. Отметна завивката и я постави върху чаршафа. Протегна се и запали нощната лампа.

Нощта бе безкрайна поредица от секс, разговори и лакомства от рум сервис. На моменти тя имаше чувството, че е на пижама парти, в

други моменти сякаш участваше в оргия. Тъй като не бе ходила нито на едното, нито на другото, през ум не ѝ минаваше да спи.

На зазоряване, изтощени, и двамата заспаха, здраво прегърнати. Към десет тя отвори очи. Не искаше да пропускат деня, затова скочи на крака и се облече. Това, че не бе спала цяла нощ, въобще не ѝ се беше отразило и тя се чувстваше пълна с енергия.

Вървяха километри из града. Обходиха всеки ъгъл на Пето Авеню, минаха през Уошингтън Скуеър, Гринуич Вилидж, посетиха центъра Рокфелер и катедралата Сейнт Патрик. На един ъгъл си купиха хотдог, на друг замразено кисело мляко. Понякога посядаха за малко просто да погледат минаващите.

— Хората тук изглеждат толкова напрегнати и забързани — отбеляза тя по време на една от тези почивки. — Не знам какво би могло да ги накара да спрат.

Едва изрече последните си думи и един млад мъж, който минаваше покрай тях, изпусна куфарчето си и спря.

— Добре че, не се разпиляха документите — отбеляза Камерън и се усмихна лукаво.

— Не, моля те, не го прави! — засмя се Съмър.

Той невинно сви рамене.

Наблюдаваха върволицата хора. Някои бяха сами, други по двойки или на групи.

— Можеш ли да си представиш на Прайд да бързаме така? Животът на острова е много по-забавен — отбеляза момичето.

— Изпитваш ли напрежение? — попита той.

— О, не, защото ние сме тук само за малко, на разходка. Между другото, много ми харесва. Толкова е вълнуващо! Имам чувството, че това е мястото, където се случват интересни неща и където животът е пълен с преживявания. Не мога да повярвам, че съм в Ню Йорк.

Той прехвърли ръка през раменете ѝ и я притегли по-близо към себе си.

— Все още ли се страхуваш?

Тя се замисли за минута. През целия си живот бе изпитвала страх от живота отвъд острова. Странно, но сега този страх сякаш се изпари.

— Твоето присъствие ми дава кураж — отговори Съмър.

— Не е само това. Загледай се във всички тези жени. Мислиш ли, че те превъзхождат с нещо?

Тя се замисли за живота си на Прайд и за това, с което се занимаваше.

— Не, не мисля, че ме превъзхождат — заяви неочаквано за самата себе си. — Те вършат своята работа, аз моята. От мрачното им изражение мога да твърдя, че не са особено удовлетворени от това, което правят. Вероятно аз съм по-доволна от живота си.

Точно в този момент, една от преминаващите жени забави ход и върху лицето ѝ се появи замислено изражение. Същото се случи с втора, после и с трета.

— Какво направи? — обърна се към него.

— Просто им прошепнах нещо в ухото.

— Камерън! — намръщи се тя.

— Подшушнах им, че са привлекателни. Толкова са забързани и заети, че вероятно вече са го забравили. Ако някой мъж им го каже, те или не го чуват, или го подминават без внимание.

— Мислиш ли, че са привлекателни?

Камерън я погледна в лицето.

— Привлекателни да, но не толкова, колкото теб. Чиста си като сърна, Съмър.

Тя се засмя.

— Искаш да кажеш „Чиста като сълза“.

— Както и да е, ти си много по-вълнуваща.

Думите му я накараха да се почувства добре. Беше страхотно да се разхожда из Ню Йорк с мъж като него, да има самочувствие и да знае, че с нищо не е по-лоша от останалите. За момента ѝ харесваше да се слее с тълпата и да бъде част от този свят. Но имаше нещо ново, нещо, което още повече я радваше.

Силата.

Тя имаше силата. Бе докосвала Камерън, без дори да протегне ръка. Поне така твърдеше той. Питаше се, дали е истина.

Загледа се в преминаващите хора и си представи, че потупва един мъж по рамото. Той се обърна назад, видя, че няма никой и продължи с учудено изражение.

Съвпадение? Може би отново трябваше да пробва. Избра си друг мъж, облечен екстравагантно с размъкнат панталон, копринена риза и

широки тиранти. Представи си как тирантите му изведнъж се разкопчават. В последния момент го изгуби от поглед. Стори ѝ се, че сложи ръка върху тирантите, но не можеше да е напълно сигурна.

Реши да опита трети път. Сега си набеляза един мъж, тип Кевин Костнър, с малко грубо изсечени черти, но с излъчване на чувствителен човек. Беше леко предизвикателен, облечен в тесни джинси, които очертаваха всяка извивка на тялото му. Докато го разглеждаше, той отмина. Съмър се уплаши, че и този път ще пропусне възможността, набра кураж и си представи как прокарва ръка по тесния му, мъжествен задник. Той рязко се обърна и потърси с поглед виновника, но всички минаваха край него, без да му обръщат внимание. Мъжът се изчерви и ядосано продължи по улицата.

— Това е! — похвали я Камерън.

— Направих го! — възкликна тя.

— Можеше да бъдеш малко по-дискретна.

— Искях да съм напълно сигурна.

— Защо не си избра някой по-грозен?

— Нямаше да е забавно.

— Така значи. — Той я притисна към себе си. — Подозирам, че съм събудил в теб секс маниак.

Съмър се засмя. Нямаше нужда да му отговаря, защото той добре знаеше колко го обича. За да го убеди в това спусна ръка в задния джоб на панталона му и го целуна по врата и ухото.

— Няма по-красив от теб.

Очевидно му стана приятно от думите ѝ, защото я прегърна още по-силно.

Продължиха покрай „Плаза“ и по Пето Авеню стигнаха музея на изкуството Метрополитън. След два часа вътре, бяха готови за почивка и влязоха в Сентръл Парк.

Това място, повече от всяко друго в града, ѝ напомни за острова. До този момент бе твърде заета и възторжена, за да се тревожи какво може да се случва на Прайд. Седяха на една от множеството пейки край езерото и мислите ѝ се насочиха към родното ѝ място.

— Не се притеснявай — успокои я той, доловил мислите ѝ. — Всичко е наред. Онзи от „Пийпъл“ може да е там, но няма да получи никаква информация.

— Ами ако някой друг отиде да оглежда мястото докато ни няма?

— Онези тримата няма да посмеят. Уплашихме ги.

— Какво чувстваш, случва ли се нещо лошо? Камерън преплете пръсти с нейните и поклати глава.

— Ние имаме изключителни способности, но не до такава степен. Прайд е твърде далеч.

На лицето му изведнъж се появи усмивка и той посочи към поляната.

— Погледни онова момченце, не е ли сладур? Момченцето не беше на повече от четири години, с руси коси и загоряла от слънцето кожа. Носеше шорти и тениска с образа на костенурката нинджа. Опитваше се да пусне саморъчно направена лодка във водата.

— Няма достатъчно вятър — със съжаление отбеляза тя. — Лодката не може да тръгне. — Малко по-далеч от неговата лодка имаше две по-големи и по-хубави, очевидно купени от магазина и скъпи. Притежателите им също бяха по-добре облечени.

Камерън се облегна и небрежно протегна краката си напред.

— Сигурно ще се състезават — коментира той.

Съмър също мислеше така. Трите момчета стояха на брега и оживено обсъждаха нещо, ръкомахайки. След малко всяко пусна лодката си във водата.

Двете по-тежки веднага набраха преднина, после се забавиха, но слабият вятър все още ги побутваше напред. Момчетата решиха, че малката самоделка не представлява никаква конкуренция, загърбиха притежателя ѝ и с все сили задухаха към платната на собствените си лодки.

Изведнъж малката лодка се заклати на място. Платното се движеше странно — ту се пълнеше в едната посока, ту в другата.

— Какво правиш? — въпросително я погледна Камерън.

— А ти какво правиш?

— Опитвам да задвижа лодката — отговори той.

— Аз също.

— Само че всеки духа от противоположната страна на другия и лодката стои на едно място. Виж какво, ти придържай кила неподвижен, а аз ще направя вятър.

Съмър нямаше нищо против. Най-важното бе малкото момченце да победи. Тя успя да проникне в него. То се различаваше от

останалите. Задържа кила, докато Камерън изду платната. Лодката полетя напред и изпревари другите две.

— По-бързо! — подкани го тя.

— Не, ще бъде много очевидно, че нещо не е наред. По-добре да ги води с малка преднина.

Малката лодка достигна отсрещния бряг само с един метър преди останалите две. Децата хукнаха с всички сили към другата страна на езерото. Момчето с русите коси извади своята и я вдигна триумфално във въздуха. След това се отправи към един мъж на пейките, който вероятно беше дядо му. Възрастният човек го прегърна, потупа го по гърба и двамата тръгнаха на някъде.

— Направихме едно добро дело — щастливо се усмихна тя. Но изведнъж усмивката ѝ помръкна. В главата ѝ нахлуха мрачни мисли. Тя носеше детето на Камерън. Никога нямаше да може да го доведе тук, защото той щеше да си замине, а за нея би било невъзможно да дойде сама. А имаше и съвсем малка вероятност, самата тя вече да не е на Земята.

Съвсем малка вероятност разчете мислите ѝ той.

Тя сви рамене.

— Опитвам се да свикна с идеята, но ми трябва време.

— Ти носиш силата, сама се убеди. Вече не можеш да се съмняваш, че си потомка на сайтерън.

— Да, но това, което искаш от мен, е твърде много.

— Искам от теб само да се завърнеш у дома.

— Земята е моят дом — заяви момичето и го погледна умолително. — Независимо от това, колко много си ми разказвал за Сайтерън, все пак тази планета остава чужда за мен. Може да не си ми казал всичко. Свикнала съм с това, което ме заобикаля тук.

— Но не и с Ню Йорк, нали?

— Не. За този град бях гледала само филми. Все пак, въпреки че ми е напълно непознат, разликата не е толкова голяма, колкото ще бъде ако напусна Земята.

— Но ти не би могла да съществуваш тук.

— Откъде да знам, че бих могла да просъществувам и на Сайтерън?

Това бе един от въпросите, които постоянно я измъчваха.

— Можеш да бъдеш сигурна. Нали ще бъдеш с мен. Никога няма да се разделяме. Ще работим заедно, ще отглеждаме децата си, ще се забавляваме. Искам го, Съмър — настоятелно каза той и притисна ръката ѝ към устните си. — Обичам те.

— Аз също те обичам — отговори тя и прокара палец по пълната му горна устна.

— Тогава ела с мен.

— Страхувам се.

— Няма от какво, само трябва да ми се довериш.

— Напълно ти вярвам, но да дойда с теб на друга планета, в друга галактика, ми си струва странно.

Всеки път този разговор свършваше по един и същи начин. Съмър изтъкваше аргументи, които Камерън не можеше да оспори. Сега единственото, което направи, бе да я целуне отново и да я прегърне. После двамата станаха и продължиха пътя си.

Отидоха в центъра „Линкълн“, но там нямаше нищо интересно. Спряха в музея на естествената история, но и там не можаха да се задържат дълго. Накрая решиха да отидат на кино. Купиха си пуканки и влязоха в тъмния салон.

В „Плаза“ правиха любов в джакузито, а след това и в леглото. Страстта им бе магическа. Тя ги свързваше в едно цяло. Образът на русокосото момченце се появи в съзнанието и на двамата и придаде смисъл на любовта им. Детско лице бе това, което най-много я караше да се колебае, как да постъпи.

Камерън бе неспокоен като нея. Предложи да се облекат и да отидат да вечерят на Шесто Авеню. След това взеха такси да „Лаймлайт“ — стара църква, преобразена в дискотека. За съжаление никой от двамата не умееше да танцува.

— Това не е като секса — без да си се учил го правиш по инстинкт — отбеляза Камерън.

Съмър се съгласи с него. Освен това светлините бяха твърде ярки, музиката много сила, а дансингът малък за всички, които искаха да танцуват. Затова си тръгнаха.

— Добре ли си? — попита той, малко след като излязоха. Тръгнаха към „Плаза“, където трябваше да решат каква ще е по-нататък програмата им.

— Мисля, че да — отговори тя. В същия момент усети, че я побиват тръпки.

Той стоеше и наблюдаваше града през прозореца. Косата му, сутринта гладко сресана, сега бе разрошена. Намръщи се и погледна към нея.

— Чувстваш се като пред буря, нали?

Камерън вероятно бе прав, въпреки че можеше да се чувства така заради бурните преживявания през последните няколко часа. Започнаха познатите вибрации в цялото ѝ тяло.

Той ѝ подаде ръка и тръгнаха към асансьора. Веднага щом стигнаха в апартамента, мъжът включи телевизора. Взе дистанционното и се опита да намери по каналите новини. След няколко минути откри това, което търсеше.

— ... бързо набира сили в Северния Атлантически океан, на няколкостотин мили от Бермудите — съобщиха в прогнозата за времето. — До този момент все още можем да го определим като тропическа буря, но в следващите няколко часа вероятно ще се разрасне до ураган. Това ще бъде истинско събитие. Ако продължи в посоката, в която се движи в момента, ще мине през островите и ще стигне до Мейн. Корабоплаването ще бъде затруднено.

Камерън я погледна. Очите му бяха същото тъмно синьо, като водата онзи ден, преди две седмици, когато тя почти се удави. Тогава я спаси и промени напълно живота ѝ.

— Значи се връщаме в началото — тихо отбеляза мъжът.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Взеха първия полет от Ню Йорк събота сутринта. След това се качиха на малък самолет от Портланд до най-близката до Прайд точка на континента.

— Бурята приближава — предупреди пилотът на малкия самолет. — Едва ли ще ни удари. Няма да е страшно, случва се през този сезон.

Но Съмър знаеше, че греша. Безпогрешно познаваше признаците на тялото си — вибрации и покачване на температурата. Камерън също го усещаше, дори по-силно от нея, само че организъмът му бе по-устойчив и не му се отразяваше толкова зле. Това обясняваше факта, че при предишната буря бе успял да преплува километри, влачейки и нея на гърба си. Въпреки това, момичето усещаше ускорения му пулс и загряването на кожата му.

Когато се качиха на ферибота за острова, небето над тях вече бе потъмняло.

— Очакваме дъжд — заяви един мъж от екипажа.

Очакваме нещо повече от дъжд, негласно го поправи Камерън.

Кога ще стигне до нас?, продължи безмълвния разговор тя.

След около дванадесет часа, не повече. Чувствам го много силно. Бурята ще бъде невероятна.

Съмър усети как вибрациите се засилват, но този път от страх. Майка ѝ често бе предричала, че някой ден ще ги връхлети истинско бедствие, което ще помете острова, но тя, както и местните хора, предпочитаха да не ѝ вярват. Камерън бе прав, че предчувствието този път бе особено силно. Никога не бе изпитвала подобно предусещане за буря.

Когато стигнаха острова, следобедното слънце вече се беше скрило зад сиви облаци. Духаше вятър и океанът бе изпъстрен с бели зайчета. Дватама едва изчакаха акостирането на ферибота и излетяха от кораба. Почти се сблъскаха с непознат мъж, облечен в смачкана бяла риза, небрежно натъпкана в бермудите. На рамото му висеше

претърпкана брезентова торба, а в ръката си носеше чанта, от която стърчеше камера.

— Господи, това е репортерът! — възкликна Съмър.

Покрай преждевременното завръщане на острова и тревогите около бурята съвсем бе забравила за него.

— Правите голяма грешка — промърмори той, минавайки край тях. — Насам приближава ураган. На ваше място бих се върнал обратно в цивилизацията. Освен ако не сте любители на силните преживявания. Вярвайте ми, на този остров няма нищо интересно.

Той се качи на ферибота и изчезна от погледа им, без да обърне никакво внимание на Съмър. Вероятно ги бе взел за градски хора, заради дрехите, в които бяха облечени.

Нямаха време за губене. Веднага напуснаха доковете и минаха през центъра на града, без да се интересуват кой ги гледа и кой какво прави. Спряха само при Мили, която им махна от пощата. Съмър изтича при нея.

— Ще има буря — предупреди ги старицата.

— Знам. — Момичето я прегърна през раменете и заговори по-високо. Не я интересуваше, че и другите ще чуят. — Този път ще бъде по-лошо — отбеляза тя. — Имаш ли място, където да се скриеш?

— Къщата ми е като от желязо.

— Не е достатъчно — рече Съмър.

— Едва ли вятърът ще е чак толкова силен. Говориш като майка си.

— Нали имаш мазе?

— Да.

— Скрый се там!

— Но...

Съмър не я изчака да довърши, прегърна я и побърза да настигне Камерън. Не се обърна назад.

Страхуваше се, че може би за последен път ще види своята приятелка.

По негласно споразумение, тръгнаха право към ливадата.

Когато стигнаха, тя въздъхна с облекчение. Преброи конете, всички бяха там. Пристъпи между тях и започна да ги гали и потупва по гърбовете.

— Те също усещат приближаващата буря — подхвърли през рамо на Камерън, който вървеше след нея.

— Така е — отговори той.

— Какво ще правим? — уплашено попита Съмър.

— Като начало трябва да укрепим къщата. След това ще чакаме.

— Къде?

— Тук.

Тя кимна и отново праметна чантата си през рамо.

В къщата всичко бе така, както го бяха оставили преди два дни. Ако някой бе влизал и тършувал из нещата им, не бе оставил никаква следа. Сега това бе без значение. През последните дни за нея животът се бе променил напълно. Нещата, които ѝ се струаха важни, бяха изгубили смисъл. Дълбоко в себе си усещаше, че пътят ѝ поема в съвсем друга посока. Накъде? Не знаеше, нямаше представа какво я очаква.

Той долови мислите ѝ. Не каза нищо, просто я притегли към себе си, здраво я прегърна и сякаш ѝ преля от собствената си сила.

Отвън вятърът започна да превива дърветата. Зловещият му вой я подсети за опасността, която ги грозеше.

— В навеса отзад има дървени плоскости — изведнъж се сети тя. — Можем да ги заковем на прозорците.

— Бихме могли — съгласи се той.

Съмър усети колебание в думите му.

— Но няма да помогне много, нали — продължи тя.

Мъжът поклати глава.

— Ако вятърът идва от посоката, от която предполагам, нищо няма да помогне, всичко ще бъде пометено.

Тя с мъка преглътна.

— И къщата? Дърветата? Конете?

Той кимаше тъжно.

— Всичко.

— А ти? — попита тя и усети, как сърцето ѝ спира. Очите му сякаш станаха по-тъмни и по-дълбоки.

— Аз също трябва да си отида. Време е.

При тези думи тя простена. Тялото ѝ се разтрепери.

— Сега!?

— Съвсем скоро.

Камерън я бе прегърнал, но въпреки това, тя имаше чувството, че ще се строполи на пода.

— А аз какво ще правя?

— Ела с мен.

— Не мога.

— Можеш.

— Аз съм земен жител.

— Само отчасти.

— Това е достатъчно, за да не мога да те придружа.

— Всичко зависи от твоето желание.

— Но аз не знам как да го направя!

Той взе лицето ѝ в ръце. Стисна я по-силно от друг път. В очите му проблесна решителност.

— Ще разбереш, когато настъпи моментът. Единственото, което се иска от теб, е да имаш желание.

Искам го. Не го искам. Искам го. Не го искам.

Затвори очи. Опита се да си представи живота без него, но не можа. Камерън я допълваше, той бе ключът към нейната истинска същност.

Вятърът все повече се усилваше. Воят се чуваше в прозорците и сякаш цялата къща започна да вибрира. Той отстъпи назад и я загледа настойчиво.

— Трябва да отида на ливадата — заяви мъжът.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Решителният момент бе дошъл, но тя имаше нужда от още време.

— Трябва да решиш сега! — настоя той.

Съмър избърса сълзите с опакото на ръкава си и здраво се притисна в него. На излизане хвърли последен поглед на къщата и сълзите отново рукнаха.

— Никога няма да загубиш всичко това — успокои я той. — Ще остане живо в спомените ти, но освен това ще получиш много повече.

Искаше ѝ се да му повярва. Ужасно ѝ се искаше, но все пак бе човек и носеше всички човешки страхове и колебания.

— Хайде — подкани той и я изведе навън, където вятърът духаше с всичка сила.

Изкачиха се на хълма зад къщата и продължиха по пътеката през гората. Боровете над тях застрашително се огъваха. Когато стигнаха

ливадата вече валеше. Падаха едри капки дъжд, които с всяка минута ставаха все повече и все по-силни.

Двамата сякаш не забелязваха дъжда. Той седна върху един дънер и я придърпа в скута си. Погледите им се обърнаха към конете, които сега търсеха убежище под буковите дървета. Не ядяха. Бяха много неспокойни и като че ли разбираха, че ще се разделят с нея. Тя обгърна врата му с ръце, склони чело на рамото му и заплака.

— Не плачи, мила моя. Те ще са добре, ти също.

Сълзите ѝ обаче продължаваха да текат.

Обичам те.

Той стегна прегръдката си.

Тогава ела с мен.

Ще мога ли?

Задавала бе този въпрос стотици пъти, но така и не получи отговор.

Ще можеш, ако повярваш.

В какво?

В мен, в нас.

Вярвам!

Тогава мисли за себе си като за част от мен.

Тъкмо се питаше как би могла да го направи, когато внезапен мощен повей на вятъра почти ги събори. Камерън се премести на тревата, където седна, здраво хванат за дънера, прегърнал момичето. В този момент се чу ужасен звук и двамата погледнаха в посоката, от която идваше.

Едно от буковите дървета, явно изкоренено от вятър, първоначално се наклони, след това бавно започна да пада надолу.

— Не! — извика Съмър, като се опитваше да махне мокрите кичури от лицето си, за да види какво точно става. — Не! — Понечи да стане и да хукне към дървото, но Камерън я спря. — Трябва да помогна! — като обезумяла извика тя, опитвайки да заглуши шума от бурята.

— Нищо не можеш да направиш. Единственото, което може да се случи, е сама да пострадаш.

Чу се същият звук и ново дърво бе повалено.

Камерън се изправи.

— Не отивай! — спря го тя и се притисна в него, но той я откъсна от себе си и продължи напред. Треперещо, момичето го проследи с поглед как се приближава към понитата. Те обърнаха сивите си глави към него и, ако можеше да вярва на очите си, го зачакаха с нещо подобно на облекчение. В следващия момент Съмър престана да вижда ясно, защото погледът ѝ се замъгли от сълзи. Небето също плачеше, целият свят сякаш скърбеше.

Когато първото пони изчезна, реши, че вероятно е някаква илюзия. Изчезнаха още две и тя замига с очи, опитвайки да проясни погледа си. Половината от стадото вече липсваше и Съмър продължаваше да не вярва на очите си. Камерън само ги докосваше, те заблестяваха с ослепителна бяла светлина и накрая се превръщаха в малки, светли точки, които вятърът отнасяше. Накрая остана само едно конче. Пъмкин.

Мъжът и понито приближиха към нея.

— Не ме слуша — оплака се Камерън. — Трябва ти да му кажеш, че ако остане, ще умре.

Това бе очевидно, защото вече почти всички дървета бяха изкоренени.

Сълзи обливаха лицето ѝ.

Хайде, Пъмкин. Трябва да отидеш.

— Докосни го — обади се Камерън и доведе коня по-близо. — Трябва да почувства, че си сигурна в това, което искаш от него.

— Че аз съм сигурна! О, Господи!

Един бор се строполи на няколко крачки от тях.

— По-бързо, мила!

Съмър протегна ръка към кончето, но после я отдръпна. Не можеше да понесе мисълта, че никога повече няма да види животното.

— То ще умре — припомни ѝ Камерън. — Толкова години си се грижила за него, не го оставяй да загине.

Тя докосна главата му.

— Отиди при другите. Трябва да се спасиш! Тръгвай, Пъмкин! — извика момичето. Вятърът отнесе гласа ѝ. Изведнъж ръката ѝ се затопли и очите ѝ се ослепиха от бяла светлина. В следващия момент понито изчезна.

Погледна изумена Камерън, който бе мокър от главата до петите. Косата му падаше на мокри кичури върху челото. По загорилата кожа

се процеждаха капчици дъжд. Дрехите му бяха просмукани от вода. Бе по-красив от всякога. Красотата му не бе само външна. Тя извираше от самия него. Съмър го обичаше заради неговото излъчване — едновременно нежно и дръзко. Обичаше хумора му, любовта му към авантюрите, куража. Уязвимостта, която проявяваше понякога, истински я разнежваше.

— Какво реши? — попита той и притисна устни към нейните в отчаяна целувка. — Ела с мен! — настоя той. Очите и гласът му бяха пълни с тъга. — Ще те заведа в по-добър свят, Съмър. Там ще бъдеш щастлива, здрава и защитена. Знам, че неизвестността те плаши, но ако ми се довериш, ще се убедиш, че това, което ти казвам, е истина. Ти си смела жена. Би трябвало да си много силна, щом си оцеляла тук. Искам да дойдеш с мен. Никога досега не съм обичал и едва ли ще ми се случи отново. Не бих те заменил за друга. Ела, Съмър!

Тя докосна лицето му с треперещи ръце. Прокара пръсти по четвъртитата брадичка, по правия нос, после спусна ръка по широките рамене.

— Искам да дойда — изхлипа момичето. — Искам, но не знам как.

Той взе лицето ѝ в ръце и я стисна толкова силно, че тя едва си поемаше дъх. Очите му станаха неочаквано светли. Думите, които произнасяше, имаха странно ехо.

— Мисли за вярата, за силата, за любовта. Мисли за това, че ние сме едно цяло — аз, ти и детето.

Да напусне Земята, да отиде в друга галактика, да промени формата си. Завинаги!

— Искам да вярвам! — извика тя.

— Направи го, направи го сега!

Устните му се движеха, но звукът сякаш идваше от друго място. Тялото му се разтвори във въздуха и на негово място заблестя ярка светлина. Сиянието се превърна в светеца точка, която се изгуби от погледа ѝ. Лишена от подкрепата му, Съмър потръпна от страх.

— Камерън? — Огледа се наоколо, но никъде не го видя. — Камерън! — извика по-силно.

Повярвай ми, Съмър — чу гласът му в главата си.

— Къде си? — хлипаше момичето.

Мисли за вярата, за силата, за любовта. Затвори очи и повярвай в нашата цялост — аз, ти и детето. Ела с мен, мила моя. Имам нужда от теб.

— Аз също имам нужда от теб! — проплака момичето и в същия момент осъзна, колко истина имаше в тези думи. Страхуваше се да замине на Сайтерън, но още повече се страхуваше да остане без него на Земята. Той бе слънцето, центърът на нейния свят. Без него животът ѝ щеше да бъде празен, безцелен и студен. Не искаше да го допуска, а освен това копнееше да види отново майка си. Държеше синът ѝ да познава и двамата си родители. Но най-много от всичко мечтаеше да обича Камерън още стотици години, както той ѝ бе обещал.

Ако заминаването ѝ щеше да означава край на живота ѝ от миналото, така да бъде. В противен случай я чакаше мрачно бъдеще.

Окуражена, тя изправи рамене, вдигна лице към небето и затвори очи. Дъждът плющеше върху нея, но тя не обръщаше внимание.

— Вярвам — прошепна тя. — Вярвам в твоята сила. Вярвам в моята. Вярвам в любовта.

Изведнъж в тялото ѝ се разля блажена топлина. Сякаш всичките ѝ тревоги се изпариха и тя се почувства лека като перце. Усети възбуда, както когато правеха любов, но усещането бе още по-прекрасно. Пречисти се и се изпълни със сили, свежест и енергия.

Идвам, Камерън!, Помисли Съмър тържествуващо, преливаща от щастие. Превърна се в лъч светлина и изчезна.

ЕПИЛОГ

Мили Осгуд се събуди както винаги на изгрев-слънце и, борейки се с болката от артритата, се изкъпа и облече. Взе торбичката със семена за птиците и куцукайки излезе в задния двор, където напълни хранилката. Тъкмо щеше да се прибира, когато някакво движение привлече вниманието ѝ. Тя погледна към големия дъб, който растеше недалеч от оградата ѝ.

Изад дървото излезе момиче — нежно, с тъмна коса, подстригано момчешки. Носеше дълга риза, спусната свободно над тесни джинси. Изглеждаше невинна, дори малко уплашена.

Очарована, Мили ѝ махна. Непознатата пристъпи напред и спря. Старицата отново ѝ направи знак да приближи и този път младата жена малко колебливо дойде до оградата.

— Тъкмо щях да правя чай — подхвърли Мили. — Ще ми направиш ли компания?

Момичето поклати глава и отговори едва чуто, със срамежлива усмивка:

— Не, благодаря.

Пощенската служителка внимателно я огледа. Стори ѝ се, че не е тукашна, но в същото време нещо в нея ѝ бе много познато. Беше много хубава.

— Срецали ли сме се преди? — попита тя.

— Не — отговори момичето стеснително.

— Приличаш ми на... на... — Мили се опита да си спомни на кого точно. На осемдесет и четири години, паметта вече ѝ изневеряваше. — Както и да е. Вчера не съм те забелязвала в града, сигурно си дошла по-късно?

— Пристигнах тази сутрин.

— Но толкова рано няма ферибот.

— Дойдох с лодка.

— Наистина ли? — изненада се Мили. Да плава във водите край Прайд по тъмно бе истински геройство. — Много си смела. Как се

казваш?

— Даля.

Името бе прекрасно като самата нея. На острова рядко идваха хора като нея. Очевидно бе културно и изискано момиче.

— Даля чия?

— Монро.

Това накара Мили отново да се замисли. На острова имаше някой с това име.

— Преди тук живееше някой Монро. Да не би да си нечия роднина?

Момичето поклати глава виновно.

— Няма значение — усмихна се старицата. — По-добре да не си роднина на никого от острова.

В този момент Даля повдигна ризата си и извади пакетче от джоба си.

— Имам нещо за теб — подаде ѝ тя муселиновата торбичка.

Мили веднага я разпозна. Откакто Съмър си отиде, не бе виждала подобна.

— Чай? — нетърпеливо попита тя.

— Да. Съмър го изпраща. Каза, че ще ти помогне за артритата.

— Със сигурност ще ми помогне, но кажи ми детенце, виждала ли си Съмър? Не съм чувала нищо за нея от две години, откакто изчезна по време на онази ужасна буря. Тя спаси живота ми. Покривът на къщата падна и ако не бях се скрила в мазето, както ме посъветва, сега щях да съм мъртва.

— Тя е добре. Изпраща ти много поздрави и целувки и това. — Момичето извади друга торбичка. Мили погледна вътре и лицето ѝ се озари от усмивка.

— Милата ми приятелка! Само няколко дни, преди да изчезне, пак ѝ споменавах колко обичам тези сладки. Майка ѝ ги правеше, също и баба ѝ. Съмър явно все пак си е спомнила рецептата. Кажи, къде е тя?

— На север. Омъжена е. Двамата с Камерън имат едно малко момченце. Толкова прекрасно дете. Излъчва истинска ярка светлина. Много са щастливи.

Мили сложи ръка на ухото си.

— Кога ще дойдат?

— Много са щастливи — повтори момичето.

— Тя все още ли лекува?

— Вече не толкова често. Сега е напълно отдадена на семейството си. Навсякъде е с Камерън и момчето. На път е и второ, този път момиче.

— Боже боже, колко умни са станали хората, вече знаят какво ще бъде, преди да се е родило. Толкова се радвам за Съмър. Много ми беше мъчно да я гледам така самотна. Имаше късмет с този мъж. — Тя сбърчи вежди и се замисли за миг. — Освен това има и нещо друго... не мога да определя... Тя много ни липсва. Другите не си го признават, но знам, че е така. Ако някой се разболе, трябва да ходи чак на континента, а това понякога не е толкова лесно. Островът се нуждае от такава като нея, която познава билките, корените...

— Аз ги познавам — прекъсна я Далия.

— Наистина ли? Й така да е, сигурно минаваш, за малко.

— Всъщност, търся спокойно място като това, където да се установя. Съмър много ми похвали Прайд и аз реших да опитам.

— Нещата доста са се променили, откакто тя си замина. Ураганът помете ливадата. Сега там има само кал и нищо не расте. Кончетата също изчезнаха и повече не се появиха. Сигурно Съмър ти е разказала.

Далия кимна.

— Онова място си заслужаваше да бъде видно. Понякога, когато паднеше мъгла, понитата приличаха на призраци. — Очите й изведнъж светнаха. — Точно така! Ти ми приличаш на една актриса, във филма приятелят й се превърна в призрак! Как й беше името? Нещо като Тими... Деми... Деми Мур! — Старицата искрено са зарадва на услужливата си памет. — Аз работя в пощата — продължи оживено тя. — Откакто се помня съм там. Ти много приличаш на нея с тази къса коса. Само че очите ти са различни. Разбира се, че са съвсем други. Рядко се срещат очи с такъв цвят.

— По наследство са ми — обади се момичето.

— А къде живее семейството ти?

Далия махна неопределено към хоризонта.

— И пътуваш съвсем сама? Хубавица като теб не би трябвало да е без компания. И на мен ми липсва моят Ангъс, но какво да се прави. Почина преди тридесет години. След смъртта му всички мъже на

острова вече бяха заети. Затова потънах в работата си, в книгите, занимавах се с птичките. Понякога се случва някой да ме навестява. Често скучая. Затова обичах жените Ван Ворн. Бяха забавни, но Съмър бе най-сладка от всички.

Мили изведнъж се почувства по-самотна и постара от всякога.

— Наистина ли не искаш да ми направиш компания за чаша чай?
— обърна се тя към Далия. — Ще ми бъде много приятно.

Далия отново поклати глава, но този път колебливо.

— Хайде — подкани я старицата и отвори вратата. — Влез и ми разкажи за Съмър. Ако ми разкажеш, в замяна на това аз ще ти кажа последните клюки от острова. Дори ще ти разкажа за къщичката, която наскоро обявиха за продажба. Много е малка, но има особен чар. Може да ти хареса.

Момичето все още стоеше отвън.

— Хората тук не са особено любезни — бърбреше старата жена.
— Но след подаръците, които ми направи и новините за Съмър, как мога да не те поканя вкъщи.

— Сигурна ли си? — попита Далия и предпазливо се огледа наоколо.

Съседите все още спяха, но дори да не беше така, Мили не се интересуваше. Откакто Съмър Ван Ворн спаси живота ѝ, тя промени мнението си за някои неща.

— Мога да каня в дома си, когато пожелаея. Щом искам да ми гостуваш, никой не може да ме спре. Хайде, Далия, направила съм чай такъв, какъвто го пиеше Съмър.

Момичето се поколеба, после последва старата жена в къщата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.